

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 150

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărți, 1 martie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
150.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, precum și pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 870/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc	2-64

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, precum și pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 870/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

A. Titlul II „Impozitul pe profit”

1. Punctul 50 se modifică și va avea următorul cuprins:

„50. Cota de 5% reprezentând rezerva prevăzută la art. 22 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se aplică asupra diferenței dintre totalul veniturilor, din care se scad veniturile neimpozabile, și totalul cheltuielilor, din care se scad cheltuielile cu impozitul pe profit și cheltuielile aferente veniturilor neimpozabile, înregistrate în contabilitate. Rezerva se calculează cumulativ de la începutul anului și este deductibilă la calculul profitului impozabil trimestrial sau anual, după caz. În veniturile neimpozabile care se scad la determinarea bazei de calcul pentru rezervă sunt incluse veniturile prevăzute la art. 20 din Codul fiscal, cu excepția celor prevăzute la lit. c). Rezervele astfel constituite se completează sau se diminuează în funcție de nivelul profitului contabil din perioada de calcul. De asemenea, majorarea sau diminuarea rezervelor astfel constituite se efectuează și în funcție de nivelul capitalului social subscris și vărsat sau al patrimoniului. În situația în care, ca urmare a efectuării unor operațiuni de reorganizare, prevăzute de lege, rezerva legală a persoanei juridice beneficiare depășește a cincea parte din capitalul social sau din patrimoniul social, după caz, diminuarea rezervei legale, la nivelul prevăzut de lege, nu este obligatorie.”

2. După punctul 93² se introduce un nou punct, punctul 93³, cu următorul cuprins:

„93³. Când o persoană juridică rezidentă în România realizează profituri dintr-un stat străin prin intermediul unui sediu permanent care, potrivit prevederilor convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu un alt stat, pot fi impuse în celălalt stat, iar respectiva convenție prevede ca metodă de evitare a dublei impuneri «metoda scutirii», profiturile vor fi scutite de impozit pe profit în România. Aceste profituri sunt scutite de impozit pe profit dacă se prezintă documentul justificativ eliberat de autoritatea competentă a statului străin, care atestă impozitul plătit în străinătate. În scopul aplicării

«metodei scutirii», pentru determinarea profitului impozabil la nivelul persoanei juridice române, veniturile și cheltuielile înregistrate prin intermediul sediului permanent reprezintă venituri neimpozabile, respectiv cheltuieli nedeductibile.”

3. După punctul 99¹ se introduc trei noi puncte, punctele 99²—99⁴, cu următorul cuprins:

„Codul fiscal:

(15) Contribuabilii care, până la data de 30 septembrie 2010 inclusiv, au fost obligați la plata impozitului minim au obligația de a declara și de a plăti impozitul pe profit, respectiv de a efectua plata anticipată, după caz, aferente trimestrului III al anului 2010, până la data de 25 octombrie 2010, potrivit prevederilor în vigoare la data de 30 septembrie 2010.

(16) Contribuabilii care, până la data de 30 septembrie 2010 inclusiv, au fost obligați la plata impozitului minim, pentru definitivarea impozitului pe profit datorat pentru anul fiscal 2010, aplică următoarele reguli:

a) pentru perioada 1 ianuarie—30 septembrie 2010:

— determinarea impozitului pe profit aferent perioadei respective și efectuarea comparației cu impozitul minim anual, prevăzut la art. 18 alin. (3), recalculat în mod corespunzător pentru perioada 1 ianuarie—30 septembrie 2010, prin împărțirea impozitului minim anual la 12 și înmulțirea cu numărul de luni aferent perioadei respective, în vederea stabilirii impozitului pe profit datorat;

— stabilirea impozitului pe profit datorat;

— prin excepție de la prevederile alin. (1), (5) și (11) și ale art. 35 alin. (1), depunerea declarației privind impozitul pe profit pentru perioada 1 ianuarie—30 septembrie 2010 și plata impozitului pe profit datorat din definitivarea impunerii, până la data de 25 februarie 2011;

b) pentru perioada 1 octombrie—31 decembrie 2010:

— contribuabilii depun declarația privind impozitul pe profit și plătesc impozitul pe profit datorat potrivit prevederilor alin. (1), (5) și (11) și ale art. 35 alin. (1).

(17) În aplicarea prevederilor alin. (16), determinarea profitului impozabil și a impozitului pe profit se efectuează urmărindu-se metodologia de calcul prevăzută de titlul II

«Impozitul pe profit» în mod corespunzător pentru cele două perioade, luând în calcul veniturile și cheltuielile înregistrate.

(18) Pierderea fiscală înregistrată în cele două perioade aferente anului 2010 se recuperează potrivit prevederilor art. 26, perioada 1 octombrie—31 decembrie 2010 fiind considerată an fiscal în sensul celor 7 ani consecutivi.

Norme metodologice:

99². În aplicarea prevederilor art. 34 alin. (16) și (17) din Codul fiscal, contribuabilii obligați la plata trimestrială a impozitului pe profit depun declarația privind impozitul pe profit pentru cele două perioade ale anului 2010 numai dacă, până la data de 1 octombrie 2010, au datorat impozit minim cel puțin într-un trimestru. Contribuabilii care, în perioada 1 ianuarie—30 septembrie 2010, ca urmare a efectuării comparației impozitului pe profit cu impozitul minim, au datorat, în cele 3 trimestre, impozit pe profit depun declarația privind impozitul pe profit pentru întreg anul 2010.

Pentru aplicarea prevederilor art. 34 alin. (16) și (17) din Codul fiscal, contribuabilii prevăzuți la art. 34 alin. (1) lit. a) și alin. (5) din Codul fiscal calculează în Registrul de evidență fiscală impozitul pe profit pentru perioada 1 ianuarie—30 septembrie 2010, în vederea efectuării comparației cu impozitul minim recalculat în mod corespunzător pentru această perioadă. În cazul în care, în urma efectuării comparației impozitului pe profit cu impozitul minim pentru perioada 1 ianuarie—30 septembrie 2010, impozitul minim este mai mare decât impozitul pe profit, acești contribuabili depun declarația privind impozitul pe profit pentru cele două perioade ale anului 2010. În cazul în care, în urma efectuării comparației impozitului pe profit cu impozitul minim pentru perioada 1 ianuarie—30 septembrie 2010, impozitul minim este mai mic decât impozitul pe profit, acești contribuabili depun declarația privind impozitul pe profit pentru întreg anul 2010.

Contribuabilii care depun declarația privind impozitul pe profit pentru cele două perioade ale anului 2010 vor avea în vedere următoarele:

a) pentru perioada 1 ianuarie—30 septembrie 2010, prin excepție de la prevederile art. 34 alin. (1), (5) și (11) și ale art. 35 alin. (1) din Codul fiscal, depunerea declarației privind impozitul pe profit și plata impozitului pe profit datorat din definitivarea impunerii se efectuează până la data de 25 februarie 2011;

b) pentru perioada 1 octombrie—31 decembrie 2010, contribuabilii depun declarația privind impozitul pe profit și plătesc impozitul pe profit datorat potrivit prevederilor art. 34 alin. (1), (5) și (11) și ale art. 35 alin. (1) din Codul fiscal, respectiv:

— până la data de 25 februarie 2011, contribuabilii care definitivează perioada 1 octombrie—31 decembrie 2010 până la această dată, situație în care, pentru trimestrul IV, prin declarația 100 nu se declară impozitul pe profit;

— până la data de 25 aprilie 2011, situație în care sunt aplicabile prevederile art. 34 alin. (10) din Codul fiscal, respectiv,

pentru trimestrul IV, prin declarația 100 se declară impozitul pe profit la nivelul impozitului calculat și evidențiat pentru trimestrul III 2010.

99³. În aplicarea prevederilor art. 34 alin. (16) și (17) din Codul fiscal, pentru determinarea profitului impozabil aferent perioadei 1 ianuarie—30 septembrie 2010, respectiv 1 octombrie—31 decembrie 2010, se vor avea în vedere următoarele:

a) cheltuielile deductibile limitat se stabilesc în funcție de baza de calcul corespunzătoare, aferentă fiecărei perioade, sumele deductibile determinate pentru fiecare perioadă fiind definitive;

b) pentru aplicarea prevederilor titlului VI «Taxa pe valoarea adăugată» referitoare la colectarea taxei aferente depășirii plafonului pentru cheltuielile de protocol, taxa colectată se calculează asupra depășirii plafonului aferent fiecărei perioade, prin însumarea acestora;

c) pentru determinarea limitei fiscale a cheltuielilor prevăzute la art. 21 alin. (3) lit. j) și k) și la art. 21 alin. (4) lit. s) din Codul fiscal, în situația în care limita de 400 euro, 250 euro, respectiv 4.000 euro nu este depășită în perioada 1 ianuarie—30 septembrie 2010, în perioada 1 octombrie—31 decembrie 2010 limitele respective se vor determina ca diferență între 400 euro, 250 euro, respectiv 4.000 euro și limitele până la care cheltuielile respective au fost deduse în perioada 1 ianuarie—30 septembrie 2010;

d) provizioanele fiscale se deduc la calculul profitului impozabil în fiecare perioadă dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 22 din Codul fiscal;

e) limita de deducere a rezervei legale se stabilește în funcție de baza de calcul corespunzătoare, aferentă fiecărei perioade, sumele deductibile determinate pentru fiecare perioadă fiind definitive;

f) gradul de îndatorare potrivit prevederilor art. 23 din Codul fiscal se determină luând în calcul capitalul împrumutat și capitalul propriu aferente fiecărei perioade, astfel:

— pentru perioada 1 ianuarie—30 septembrie 2010, gradul de îndatorare se determină ca raport între capitalul împrumutat și capitalul propriu, ca medie a valorilor existente la începutul anului și sfârșitul acestei perioade;

— pentru perioada 1 octombrie—31 decembrie 2010, gradul de îndatorare se determină ca raport între capitalul împrumutat și capitalul propriu, ca medie a valorilor existente la începutul și sfârșitul acestei perioade;

g) în aplicarea prevederilor art. 31 din Codul fiscal, veniturile și cheltuielile realizate în anul 2010 de o persoană juridică română prin intermediul unui sediu permanent situat într-un stat străin se vor lua în calcul la determinarea profitului impozabil aferent perioadei 1 octombrie—31 decembrie 2010, prin înscrierea veniturilor și cheltuielilor la rd. 11, respectiv rd. 12 în declarația privind impozitul pe profit aferentă acestei perioade;

h) în aplicarea prevederilor art. 19² din Codul fiscal, pentru perioada 1 octombrie—31 decembrie 2010, profitul investit în

această perioadă reprezintă soldul contului de profit și pierdere, respectiv profitul contabil cumulat de la începutul anului, din care se scade suma profitului investit anterior pentru care s-a aplicat facilitatea. Scutirea de impozit pe profit aferentă investițiilor realizate se acordă în limita impozitului pe profit datorat pentru perioada 1 octombrie—31 decembrie 2010.

994. În aplicarea prevederilor art. 34 alin. (18) din Codul fiscal, pierderea fiscală aferentă perioadei 1 ianuarie—30 septembrie 2010 se recuperează din profiturile impozabile obținute în următorii 7 ani consecutivi, potrivit art. 26 din Codul fiscal, perioada 1 octombrie—31 decembrie 2010 fiind considerată primul an de recuperare a pierderii fiscale.

Pierderea fiscală aferentă perioadei 1 octombrie—31 decembrie 2010 se recuperează potrivit art. 26, respectiv art. 32 din Codul fiscal, din profiturile obținute în următorii 7 ani consecutivi, respectiv 5 ani consecutivi în cazul pierderilor realizate prin intermediul unui sediu permanent situat într-un stat străin.

Pierderea fiscală înregistrată în anii anteriori anului 2010 se recuperează potrivit prevederilor art. 26, respectiv art. 32 din Codul fiscal, anul 2010 fiind considerat un singur an fiscal în sensul celor 5 ani, respectiv 7 ani consecutivi.”

4. **Punctul 100² se modifică și va avea următorul cuprins:**

„100². În aplicarea prevederilor art. 36 alin. (3) din Codul fiscal, pentru dividendele distribuite și neplătite până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende aferent se plătește până la data de 25 ianuarie a anului următor. Pentru dividendele distribuite și plătite până la sfârșitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende se plătește până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se plătește dividendul.

Intră sub incidența prevederilor art. 36 alin. (4) din Codul fiscal și dividendele distribuite și plătite după data de 1 ianuarie 2007, chiar dacă acestea sunt distribuite din profiturile nerepartizate ale exercițiilor financiare anterioare anului 2007, în măsura în care beneficiarul îndeplinește aceste condiții.

În sensul prevederilor art. 36 alin. (4) din Codul fiscal, condiția privitoare la perioada de deținere a participației minime are în vedere o perioadă de 2 ani consecutivi, împliniți la data plății dividendelor. În situația în care la data plății dividendului pentru care a fost reținut și plătit impozitul pe dividende, în conformitate cu prevederile art. 36 alin. (3) din Codul fiscal, persoana juridică română beneficiară îndeplinește condițiile stabilite prin prevederile art. 36 alin. (4) din Codul fiscal, persoana juridică română care plătește dividendul poate solicita restituirea impozitului, în condițiile prevăzute de Codul de procedură fiscală.”

B. **Titlul III „Impozitul pe venit”**

1. **După punctul 71 se introduce un nou punct, punctul 72, cu următorul cuprins:**

„**Codul fiscal:**

[...]

g) **veniturile primite ca urmare a transferului dreptului de proprietate asupra bunurilor imobile și mobile din patrimoniul personal, altele decât câștigurile din transferul**

titlurilor de valoare, precum și altele decât cele definite la cap. VIII¹;

Norme metodologice:

72. În înțelesul Codului fiscal nu sunt cuprinse în bunurile mobile din patrimoniul personal deșeurile valorificate prin centrele de colectare a deșeurilor de metal, hârtie, sticlă și altele asemenea, veniturile realizate fiind supuse impunerii potrivit prevederilor cap. IX «Venituri din alte surse».”

2. **Punctul 23² se modifică și va avea următorul cuprins:**

„23². Persoanele fizice care realizează venituri din cedarea folosinței bunurilor din derularea unui număr mai mare de 5 contracte de închiriere la sfârșitul anului fiscal, începând cu anul fiscal următor califică aceste venituri în categoria venituri din activități independente și le supun regulilor de stabilire a venitului net anual pentru această categorie, determinat pe baza contabilității în partidă simplă. Aplicarea acestei reglementări se efectuează potrivit prevederilor ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.”

3. **La punctul 36, ultimul paragraf se modifică și va avea următorul cuprins:**

„36.

[...]

În cazul reorganizării activității independente în timpul anului, venitul net/pierderea se determină separat pentru fiecare perioadă în care activitatea independentă a fost desfășurată de contribuabil într-o formă de organizare prevăzută de lege.

Venitul net anual/Pierderea anuală se determină prin însumarea venitului net/pierderii înregistrat/înregistrate în toate perioadele fiscale din anul fiscal în care a avut loc reorganizarea.

Venitul net anual/Pierderea anuală se înscrie în declarația privind venitul realizat.

Pierderea fiscală înregistrată în anul în care a avut loc reorganizarea se reportează și se compensează potrivit regulilor de reportare prevăzute la art. 80 din Codul fiscal.”

4. **Punctul 42 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„**Codul fiscal:**

Stabilirea venitului net anual pe baza normelor de venit

Art. 49. — (1) În cazul contribuabililor care realizează venituri comerciale definite la art. 46 alin. (2), venitul net anual se determină pe baza normelor de venit de la locul desfășurării activității.

(2) Direcțiile generale ale finanțelor publice teritoriale au următoarele obligații:

— **stabilirea nomenclatorului, conform Clasificării activităților din economia națională — CAEN, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 656/1997, cu modificările ulterioare, pentru care venitul net se determină pe bază de norme de venit;**

— **stabilirea nivelului normelor de venit;**

— **publicarea acestora, anual, în cursul trimestrului IV al anului anterior celui în care urmează a se aplica.**

(2¹) Norma de venit pentru fiecare activitate independentă desfășurată de contribuabil care generează

venit comercial nu poate fi mai mică decât salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare la momentul stabilirii acesteia, înmulțit cu 12. Prevederile prezentului alineat se aplică și în cazul în care activitatea se desfășoară în cadrul unei asocieri fără personalitate juridică, norma de venit fiind stabilită pentru fiecare membru asociat.

(3) La stabilirea normelor anuale de venit, plafonul de venit determinat prin înmulțirea cu 12 a salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată reprezintă venitul net anual înainte de aplicarea criteriilor. Criteriile pentru stabilirea normelor de venit de către direcțiile generale ale finanțelor publice teritoriale și a municipiului București sunt cele prevăzute în normele metodologice.

(4) În cazul în care un contribuabil desfășoară o activitate independentă, care generează venituri comerciale, pe perioade mai mici decât anul calendaristic, norma de venit aferentă acelei activități se corectează astfel încât să reflecte perioada de an calendaristic în care a fost desfășurată activitatea respectivă.

(5) Dacă un contribuabil desfășoară două sau mai multe activități care generează venituri comerciale, venitul net din aceste activități se stabilește prin însumarea nivelului normelor de venit corespunzătoare fiecărei activități.

(6) În cazul în care un contribuabil desfășoară o activitate desemnată conform alin. (2) și o altă activitate independentă, venitul net anual se determină pe baza contabilității în partidă simplă, conform art. 48.

(7) Abrogat.

(8) Contribuabilii care desfășoară activități pentru care venitul net se determină pe bază de norme de venit nu au obligația să organizeze și să conducă contabilitate în partidă simplă pentru activitatea respectivă.

Norme metodologice:

42. În sensul art. 49 din Codul fiscal, pentru contribuabilii care realizează venituri comerciale și desfășoară activități cuprinse în nomenclatorul stabilit de direcțiile generale ale finanțelor publice teritoriale, venitul net se determină pe bază de norme anuale de venit. Pentru determinarea veniturului net anual se aplică criteriile specifice de corecție asupra normei de venit. La stabilirea normelor anuale de venit de către direcțiile generale ale finanțelor publice teritoriale și a municipiului București vor fi consultate consiliile județene/Consiliul General al Municipiului București, după caz.

Prin ordin al ministrului finanțelor publice se vor stabili activitățile din Clasificarea activităților din economia națională — CAEN, actualizată prin ordinul președintelui Institutului Național de Statistică nr. 337/2007, care generează venituri comerciale în sensul art. 49 din Codul fiscal, care stau la baza elaborării nomenclatorului de către direcțiile generale ale finanțelor publice teritoriale și a municipiului București.

În situația în care un contribuabil desfășoară aceeași activitate în două sau mai multe locuri diferite pentru care venitul net se determină pe baza normelor anuale de venit, stabilirea

veniturului net anual se efectuează prin însumarea nivelului normelor de venit, corectate potrivit criteriilor specifice de la fiecare loc de desfășurare a activității.

În cazul în care un contribuabil desfășoară mai multe activități pentru care venitul net se determină pe baza normelor de venit, stabilirea veniturului net anual se efectuează prin însumarea nivelului normelor de venit de la locul desfășurării fiecărei activități, corectate potrivit criteriilor specifice.”

5. Punctul 42² se modifică și va avea următorul cuprins:

„42². Norma anuală de venit pentru fiecare activitate de la locul desfășurării acesteia nu poate fi mai mică decât salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare la momentul stabilirii acesteia, înmulțit cu 12.”

6. După punctul 42² se introduce un nou punct, punctul 42³, cu următorul cuprins:

„42³. În cazul în care activitatea se desfășoară în cadrul unei asocieri fără personalitate juridică, norma anuală de venit corespunzătoare fiecărui asociat din cadrul asocierii nu poate fi mai mică decât salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare la momentul stabilirii acesteia, înmulțit cu 12.

Pentru determinarea veniturului net anual al fiecărui membru asociat se aplică criteriile specifice de corecție asupra normei de venit.”

7. La punctul 43, după a șaptea liniuță se introduc cinci noi liniuțe, cu următorul cuprins:

„— caracterul sezonier al unor activități;
— durata concediului legal de odihnă;
— desfășurarea activității cu salariați;
— contribuția fiecărui asociat în cazul activității desfășurate în cadrul unei asocieri;
— informațiile cuprinse în declarația informativă depusă în scop de TVA potrivit prevederilor art. 156³ din Codul fiscal.”

8. Punctul 49 se modifică și va avea următorul cuprins:

„49. Contribuabilii care în cursul anului fiscal își completează obiectul de activitate cu o altă activitate care nu este cuprinsă în nomenclator vor fi impuși în sistem real de la data respectivă, venitul net anual urmând să fie determinat prin însumarea fracțiunii din norma de venit aferentă perioadei de impunere pe bază de normă de venit cu venitul net rezultat din evidența contabilă.”

9. La punctul 53, după primul paragraf se introduc două noi paragrafe, cu următorul cuprins:

„În cazul veniturilor din drepturi de proprietate intelectuală se includ în venitul brut atât veniturile în bani, cât și echivalentul în lei al veniturilor în natură.

Evaluarea veniturilor în natură se face la prețul pieței sau la prețul stabilit prin expertiză tehnică, la locul și la data primirii acestora.”

10. **Punctul 64¹ se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Codul fiscal:

Reținerea la sursă a impozitului reprezentând plăți anticipate pentru unele venituri din activități independente

Art. 52. — (1) Plătitorii următoarelor venituri au obligația de a calcula, de a reține și de a vira impozit prin reținere la sursă, reprezentând plăți anticipate, din veniturile plătite:

a) venituri din drepturi de proprietate intelectuală;

b) venituri din vânzarea bunurilor în regim de consignație;

c) venituri din activități desfășurate în baza contractelor de agent, comision sau mandat comercial;

d) venituri din activități desfășurate în baza contractelor/convențiilor civile încheiate potrivit Codului civil;

e) venituri din activitatea de expertiză contabilă și tehnică, judiciară și extrajudiciară;

e¹) venitul obținut de o persoană fizică dintr-o asocieră cu o persoană juridică contribuabil, potrivit titlului IV¹, care nu generează o persoană juridică;

f) abrogată.

(2) Impozitul ce trebuie reținut se stabilește după cum urmează:

a) în cazul veniturilor prevăzute la alin. (1) lit. a)—e), aplicând o cotă de impunere de 10% la venitul brut.

a¹) în cazul veniturilor prevăzute la alin. (1) lit. e¹), aplicând cota de impunere prevăzută pentru impozitul pe veniturile microîntreprinderilor la veniturile ce revin persoanei fizice din asocieră;

b) abrogată.

(3) Impozitul ce trebuie reținut se virează la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a fost plătit venitul, cu excepția impozitului aferent veniturilor prevăzute la alin. (1) lit. e¹), pentru care termenul de virare este reglementat potrivit titlului IV¹.

(4) Abrogat.

Norme metodologice:

64¹. Contribuabilii care realizează venituri din activități independente pentru care venitul net anual este stabilit în sistem real și pentru care plătitorii de venituri au obligația reținerii la sursă a impozitului reprezentând plăți anticipate în conformitate cu art. 52 din Codul fiscal determină venitul net anual pe baza contabilității în partidă simplă. Fac excepție de la determinarea venitulului net anual pe baza contabilității în partidă simplă contribuabilii care realizează venituri prevăzute la art. 52 alin. (1) lit. a)—e) din Codul fiscal care au optat pentru impunerea veniturilor potrivit prevederilor art. 52¹ din Codul fiscal.”

11. **După punctul 64¹ se introduce un nou punct, punctul 64², cu următorul cuprins:**

„64². Pentru contribuabilii care desfășoară o activitate care generează venituri comerciale pentru care venitul net anual este stabilit pe baza normelor de venit, aceasta fiind prevăzută la art. 52 alin. (1) din Codul fiscal, plătitorii de venituri nu au

obligația reținerii la sursă a impozitului reprezentând plăți anticipate potrivit art. 52 din Codul fiscal, cu condiția prezentării de către contribuabilii respectivi a copiei formularului 260 «Decizie de impunere pentru plăți anticipate cu titlu de impozit».”

12. **Punctul 66¹ se modifică și va avea următorul cuprins:**

„66¹. Persoanele fizice care realizează venituri din drepturi de proprietate intelectuală, din vânzarea bunurilor în regim de consignație, precum și din activități desfășurate în baza contractelor de agent, comision sau mandat comercial, a contractelor/convențiilor civile încheiate potrivit Codului civil și de expertiză contabilă și tehnică, judiciară și extrajudiciară, au dreptul să opteze pentru impunerea venitulului brut cu cota de 16%, impozitul fiind final, potrivit art. 52¹ din Codul fiscal.”

13. **Punctul 81 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„81. Plafonul stabilit pentru cadourile oferite de angajatori copiilor minori ai angajaților cu ocazia Paștelui, Zilei de 1 iunie, Crăciunului și a sărbătorilor similare ale altor culte religioase se aplică pentru fiecare copil minor al fiecărui angajat, precum și pentru cadourile oferite angajatelor cu ocazia Zilei de 8 martie, în ceea ce privește atât darurile constând în bunuri, cât și cele constând în bani, în cazul tuturor angajatorilor de forță de muncă.”

14. **Punctul 87¹ se abrogă.**

15. **Punctul 135¹ se modifică și va avea următorul cuprins:**

„135¹. Reprezintă venit brut și valoarea investițiilor la bunurile mobile și imobile ale proprietarului, uzufructuarului sau ale altui deținător legal, care fac obiectul unor contracte de cedare a folosinței bunurilor, inclusiv al contractelor de comodat, și care sunt efectuate de cealaltă parte contractantă. În termen de 30 de zile de la finalizarea investițiilor, partea care a efectuat investiția este obligată să comunice proprietarului, uzufructuarului sau altui deținător legal valoarea investiției. Proprietarul, uzufructuarul sau alt deținător legal are obligația să declare la organul fiscal competent valoarea investiției, în declarația privind venitul realizat.”

16. **Punctul 144² se modifică și va avea următorul cuprins:**

„144². Plata anticipată aferentă fiecărui trimestru se determină ca diferență între impozitul pe câștigul net cumulat de la începutul anului până la sfârșitul trimestrului pentru care se face calculul și impozitul pe câștigul net cumulat de la începutul anului până la sfârșitul trimestrului anterior.

Impozitul pe câștigul net cumulat de la începutul anului, luat în calcul la stabilirea plății anticipate, se determină aplicându-se cota de impozit de 16% asupra diferenței pozitive dintre totalul câștigurilor și pierderilor înregistrate până la sfârșitul trimestrului.”

17. **Punctul 151¹ se abrogă.**

18. La punctul 152, liniuța a treia se modifică și va avea următorul cuprins:

„— veniturile obținute de persoanele fizice din valorificarea prin centrele de colectare a deșeurilor de metal, hârtie, sticlă și altele asemenea;”.

19. După punctul 153 se introduce un nou punct, punctul 153¹, cu următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Stabilirea venitului net anual impozabil

Art. 80. — (1) Venitul net anual impozabil se stabilește pe fiecare sursă din categoriile de venituri menționate la art. 41 lit. a), c) și f) prin deducerea din venitul net anual a pierderilor fiscale raportate.

[...]

Norme metodologice:

153¹. Venitul net anual impozabil/Câștigul net anual impozabil se determină de organul fiscal competent.”

20. La punctul 161, după primul paragraf se introduce un nou paragraf, cu următorul cuprins:

„Contribuabilii care determină venitul net pe bază de norme de venit, iar prin efectul legii trec în anul următor la sistemul real de impunere au obligația depunerii unei declarații referitoare la veniturile și cheltuielile estimate a se realiza pentru anul fiscal, până la data de 15 mai a anului de impunere.”

21. Punctul 168 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Stabilirea plăților anticipate de impozit

Art. 82. [...]

(2) Plățile anticipate se stabilesc de organul fiscal competent pe fiecare sursă de venit, luându-se ca bază de calcul venitul anual estimat sau venitul net realizat în anul precedent, după caz, prin emiterea unei decizii care se comunică contribuabililor, potrivit legii. În cazul impunerilor efectuate după expirarea termenelor de plată prevăzute la alin. (3), contribuabilii au obligația efectuării plăților anticipate la nivelul sumei datorate pentru ultimul termen de plată al anului precedent. Diferența dintre impozitul anual calculat asupra venitului net realizat în anul precedent și suma reprezentând plăți anticipate datorate de contribuabil la nivelul trimestrului IV din anul anterior se repartizează pe termenele de plată următoare din cadrul anului fiscal. Pentru declarațiile de venit estimativ depuse în luna decembrie nu se mai stabilesc plăți anticipate, venitul net aferent perioadei până la sfârșitul anului urmând să fie supus impozitării, potrivit deciziei de impunere emise pe baza declarației privind venitul realizat. Plățile anticipate pentru veniturile din cedarea folosinței bunurilor, cu excepția veniturilor din arendă, se stabilesc de organul fiscal astfel:

a) pe baza contractului încheiat între părți; sau

b) pe baza veniturilor determinate potrivit datelor din contabilitatea în partidă simplă, potrivit opțiunii. În cazul în care, potrivit clauzelor contractuale, venitul din cedarea folosinței bunurilor reprezintă echivalentul în lei al unei

sume în valută, determinarea venitului anual estimat se efectuează pe baza cursului de schimb al pieței valutare, comunicat de Banca Națională a României, din ziua precedentă celei în care se efectuează impunerea.

(3) Plățile anticipate se efectuează în 4 rate egale, până la data de 15 inclusiv a ultimei luni din fiecare trimestru, cu excepția impozitului pe veniturile din arendare, pentru care plata impozitului se efectuează potrivit deciziei de impunere emise pe baza declarației privind venitul realizat. Contribuabilii care determină venitul net din activități agricole, potrivit art. 72 și 73, datorează plăți anticipate către bugetul de stat pentru impozitul aferent acestui venit, în două rate egale, astfel: 50% din impozit până la data de 1 septembrie inclusiv și 50% din impozit până la data de 15 noiembrie inclusiv. [...]

(5) Pentru stabilirea plăților anticipate, organul fiscal va lua ca bază de calcul venitul anual estimat, în toate situațiile în care a fost depusă o declarație privind venitul estimat pentru anul curent, sau venitul net din declarația privind venitul realizat pentru anul fiscal precedent, după caz. La stabilirea plăților anticipate se utilizează cota de impozit de 16% prevăzută la art. 43 alin. (1) [...]

Norme metodologice:

168. Sumele reprezentând plăți anticipate se achită în 4 rate egale, până la data de 15 inclusiv a ultimei luni din fiecare trimestru, respectiv 15 martie, 15 iunie, 15 septembrie și 15 decembrie, cu excepția veniturilor din activități agricole, pentru care sumele reprezentând plăți anticipate se achită până la 1 septembrie și 15 noiembrie. Pentru veniturile din cedarea folosinței bunurilor sub forma arendei, plata impozitului se efectuează potrivit deciziei de impunere emise pe baza declarației privind venitul realizat.”

22. Punctele 175—178 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Declarația privind venitul realizat

Art. 83. — (1) Contribuabilii care realizează, individual sau într-o formă de asociere, venituri din activități independente, venituri din cedarea folosinței bunurilor, venituri din activități agricole, determinate în sistem real, au obligația de a depune o declarație privind venitul realizat la organul fiscal competent, pentru fiecare an fiscal, până la data de 15 mai inclusiv a anului următor celui de realizare a venitului. Declarația privind venitul realizat se completează pentru fiecare sursă și categorie de venit. Pentru veniturile realizate într-o formă de asociere, venitul declarat va fi venitul net/pierdere distribuită din asociere.

(11) Declarația privind venitul realizat se completează și pentru contribuabilii prevăzuți la art. 63 alin. (2), caz în care plățile anticipate de impozit vor fi luate în calcul la stabilirea impozitului anual datorat, pentru situațiile în care intervin modificări ale clauzelor contractuale, cu excepția art. 82 alin. (7).

(2) Declarația privind venitul realizat se completează și se depune la organul fiscal competent pentru fiecare an

fiscal până la data de 15 mai inclusiv a anului următor celui de realizare a câștigului net anual/pierderii nete anuale, generat/generată de:

a) transferuri de titluri de valoare, altele decât părțile sociale și valorile mobiliare, în cazul societăților închise;

b) operațiuni de vânzare-cumpărare de valută la termen, pe bază de contract, și orice alte operațiuni de acest gen. [...]

(3) Nu se depun declarații privind venitul realizat pentru următoarele categorii de venituri:

a) venituri nete determinate pe bază de norme de venit, cu excepția contribuabililor care au depus declarații de venit estimativ în luna decembrie și pentru care nu s-au stabilit plăți anticipate, conform legii;

b) venituri din activități menționate la art. 52 alin. (1) lit. a)—e), a căror impunere este finală potrivit prevederilor art. 52¹;

c) venituri din cedarea folosinței bunurilor prevăzute la art. 63 alin. (2), a căror impunere este finală, cu excepția contribuabililor care au depus declarații de venit estimativ în luna decembrie și pentru care nu s-au stabilit plăți anticipate, conform legii;

d) venituri sub formă de salarii și venituri asimilate salariilor, pentru care informațiile sunt cuprinse în fișele fiscale, care au regim de declarații de impozite și taxe sau declarații lunare, depuse de contribuabilii prevăzuți la art. 60;

e) venituri din investiții, cu excepția celor prevăzute la alin. (2), precum și venituri din premii și din jocuri de noroc, a căror impunere este finală;

f) venituri din pensii;

g) venituri din activități agricole, a căror impunere este finală potrivit prevederilor art. 74 alin. (4);

h) venituri din transferul proprietăților imobiliare;

i) venituri din alte surse.

Norme metodologice:

175. Declarațiile privind venitul realizat sunt documentele prin care contribuabilii declară veniturile și cheltuielile deductibile efectuate în scopul realizării veniturilor, pe fiecare categorie de venit și pe fiecare sursă, în vederea stabilirii de către organul fiscal a plăților anticipate.

176. Declarațiile privind venitul realizat se depun de contribuabilii care realizează, individual sau dintr-o formă de asociere, venituri din activități independente, venituri din cedarea folosinței bunurilor și venituri din activități agricole pentru care venitul net se determină în sistem real.

Fac excepție de la depunerea declarației privind venitul realizat contribuabilii prevăzuți la art. 63 alin. (2) din Codul fiscal și cei care obțin venituri potrivit prevederilor art. 52 alin. (1) lit. a)—e) din Codul fiscal și care au optat pentru impunerea veniturilor potrivit prevederilor art. 52¹ din Codul fiscal, pentru care impozitul reținut este final.

Declarațiile privind venitul realizat se depun, în intervalul 1 ianuarie—15 mai inclusiv al anului următor celui de realizare a venitului, la organul fiscal competent, definit potrivit legislației în materie.

Pentru veniturile realizate dintr-o formă de asociere, venitul declarat va fi venitul net/pierderea distribuit/distribuită din asociere.

177. Contribuabilii care realizează venituri din străinătate impozabile în România au obligația să declare în România veniturile respective până la data de 15 mai inclusiv a anului următor celui de realizare a venitului.

178. Contribuabilii care încetează să mai aibă domiciliul fiscal în România vor depune la organul fiscal în a cărui rază teritorială își au domiciliul fiscal o declarație privind venitul realizat.

Declarațiile vor cuprinde veniturile și cheltuielile aferente anului fiscal curent, pentru perioada în care contribuabilii au avut domiciliul în România.”

23. Punctul 181² se modifică și va avea următorul cuprins:

„181². Organul fiscal competent stabilește venitul net anual impozabil/câștigul net anual impozabil și impozitul anual datorat pe baza declarației privind venitul realizat și emite decizia de impunere la termenul și în forma stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.”

24. După punctul 181² se introduce un nou punct, punctul 181³, cu următorul cuprins:

„181³. Decizia de impunere anuală se emite de organul fiscal competent, definit potrivit legislației în materie.”

25. Punctul 186 se modifică și va avea următorul cuprins:

„186. Asociația, prin asociatul desemnat, depune, până la data de 15 martie a anului următor, la organul fiscal la care asociația este înregistrată în evidența fiscală o declarație anuală care cuprinde venitul net/pierderea realizat/realizată pe asociație, precum și distribuția venitului net/pierderii pe fiecare asociat.

O copie de pe declarație se transmite de către asociatul desemnat fiecărui asociat. Pe baza acestei copii asociații vor cuprinde venitul net/pierderea ce le revine din activitatea asociației în declarația privind venitul realizat”.

26. Punctul 201¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„201¹. Persoanele fizice nerezidente care realizează venituri din România și cărora le revin potrivit prezentului titlu obligații privind declararea acestora depun declarațiile privind venitul realizat la organul fiscal competent, definit potrivit legislației în materie.”

27. Punctul 202 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Venituri obținute din străinătate

Art. 90. — (1) Persoanele fizice prevăzute la art. 40 alin. (1) lit. a) și cele care îndeplinesc condiția prevăzută la art. 40 alin. (2) datorează impozit pentru veniturile obținute din străinătate.

(2) Veniturile realizate din străinătate se supun impozitării prin aplicarea cotelor de impozit asupra bazei de calcul determinate după regulile proprii fiecărei categorii de venit, în funcție de natura acestuia.

(3) Contribuabilii care obțin venituri din străinătate conform alin. (1) au obligația să le declare, potrivit declarației specifice, până la data de 15 mai a anului următor celui de realizare a venitului.

(4) Abrogat.

(5) Abrogat.

(6) Organul fiscal stabilește impozitul anual datorat și emite o decizie de impunere, în intervalul și în forma stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(7) Diferențele de impozit rămase de achitat, conform deciziei de impunere anuală, se plătesc în termen de cel mult 60 de zile de la data comunicării deciziei de impunere, perioadă pentru care nu se calculează și nu se datorează sumele stabilite potrivit reglementărilor în materie privind colectarea creanțelor bugetare.

Norme metodologice:

202. Contribuabilii care obțin venituri din străinătate potrivit art. 90 alin. (1) din Codul fiscal au obligația declarării acestora.

Pentru veniturile din pensii și sume asimilate acestora, obținute din străinătate, pentru care România are drept de impunere, contribuabilii au obligația să completeze și să depună declarația privind venitul realizat.

Impozitul datorat în România se determină prin aplicarea cotei de impunere asupra venitului brut anual diminuat cu suma lunară neimpozabilă, stabilită potrivit prevederilor art. 69 din Codul fiscal, calculată la nivelul anului. Suma lunară neimpozabilă se acordă pentru fiecare sursă de venit din pensii.”

28. Punctul 207 se modifică și va avea următorul cuprins:

„207. Calcularea creditului fiscal extern se face de către organul fiscal competent, separat pe fiecare sursă de venit. În situația în care contribuabilul în cauză obține venituri din străinătate din mai multe state cu care România are încheiate convenții de evitare a dublei impunerii, creditul extern admis a fi dedus din impozitul datorat în România se va calcula, potrivit procedurii prevăzute mai sus, pentru fiecare sursă de venit și pe fiecare țară.”

29. Punctul 208 se modifică și va avea următorul cuprins:

„208. În cazul veniturilor prevăzute la art. 41 lit. b), d), e), g) și h) din Codul fiscal, creditul fiscal extern se acordă pentru fiecare venit similar din România. Creditul fiscal extern pentru veniturile din statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impunerii, a căror impunere în România este finală, se va acorda astfel:

a) în situația în care în străinătate cota de impozit este mai mare decât cea prevăzută în titlul III din Codul fiscal pentru un venit similar, creditul fiscal extern este limitat la impozitul pe venit calculat, aplicându-se cota prevăzută în acest titlu;

b) în situația în care cota de impozit este mai mică în străinătate decât cota de impozit pentru un venit similar din România, creditul fiscal extern este calculat la nivelul impozitului plătit în străinătate, iar impozitul anual rămas de achitat în

România se calculează ca diferență între impozitul pe venit calculat aplicându-se cota de impozit prevăzută la titlul III din Codul fiscal și impozitul pe venit plătit în străinătate pentru venitul realizat în străinătate.

Pentru veniturile prevăzute la art. 41 lit. b), d), e), g) și h) din Codul fiscal, creditul fiscal se acordă potrivit prevederilor pct. 205.”

30. După punctul 209¹ se introduce un nou punct, punctul 209², cu următorul cuprins:

„209². Persoanele fizice prevăzute la art. 40 alin. (1) lit. a) și cele prevăzute la art. 40 alin. (2) din Codul fiscal care realizează un venit și care, potrivit prevederilor convenției de evitare a dublei impunerii încheiate de România cu un alt stat pot fi impuse în celălalt stat, iar respectiva convenție prevede ca metodă de evitare a dublei impunerii «metoda scutirii», respectivul venit va fi scutit de impozit în România. Acest venit se declară în România, dar este scutit de impozit dacă se anexează documentul justificativ eliberat de autoritatea competentă a statului străin, care atestă impozitul plătit în străinătate.”

31. Punctul 210 se modifică și va avea următorul cuprins:

„210. La sfârșitul anului fiscal vizat, contribuabilul anexează la declarația privind venitul realizat documentele justificative privind venitul realizat și impozitul plătit, eliberate de autoritatea competentă din țara în care s-a obținut venitul și cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impunerii. Aceste documente sunt utilizate pentru aplicarea metodelor de evitare a dublei impunerii prevăzute în convențiile de evitare a dublei impunerii.”

32. Punctul 211 se abrogă.

C. Titlul IV¹ „Impozitul pe veniturile microîntreprinderilor”

— După titlul IV se introduce un nou titlu, titlul IV¹ „Impozitul pe veniturile microîntreprinderilor”, cu următorul cuprins:

„TITLUL IV¹

Impozitul pe veniturile microîntreprinderilor

Codul fiscal:

Definiția microîntreprinderii

Art. 112¹. — În sensul prezentului titlu, o microîntreprindere este o persoană juridică română care îndeplinește cumulativ următoarele condiții, la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent:

a) realizează venituri, altele decât cele prevăzute la art. 112² alin. (6);

b) are de la 1 până la 9 salariați inclusiv;

c) a realizat venituri care nu au depășit echivalentul în lei a 100.000 euro;

d) capitalul social al persoanei juridice este deținut de persoane, altele decât statul și autoritățile locale.

Norme metodologice:

1. Pentru încadrarea în condiția prevăzută la art. 112¹ lit. a) din Codul fiscal, persoana juridică română nu trebuie să înregistreze venituri din activitățile prevăzute la art. 112² alin. (6) din Codul fiscal.

Încadrarea în categoria veniturilor din consultanță și management se efectuează prin analiza contractelor încheiate și a altor documente care justifică natura veniturilor.

2. Numărul de salariați reprezintă numărul de persoane angajate cu contract individual de muncă, potrivit dispozițiilor Codului muncii, indiferent de durata timpului de muncă, înscrise lunar în statele de plată și/sau în registrul general de evidență a salariaților.

3. La analiza îndeplinirii condiției privind numărul de salariați se numără și contractele de muncă suspendate, potrivit legii.

Pentru persoanele juridice care au un singur salariat care demisionează în cursul unei luni, precum și în situația în care raportul de muncă încetează ca urmare a pensionării sau desfacerii contractului individual de muncă în urma săvârșirii unor acte care, potrivit legii, sunt sancționate inclusiv prin acest mod, condiția prevăzută la art. 112¹ lit. b) din Codul fiscal se consideră îndeplinită dacă în cursul lunii următoare este angajat un alt salariat.

4. Pentru încadrarea în condiția privind nivelul veniturilor realizate în anul precedent, se vor lua în calcul aceleași venituri care constituie baza impozabilă prevăzută la art. 112⁷ din Codul fiscal, iar cursul de schimb pentru determinarea echivalentului în euro este cel de la închiderea aceluiași exercițiu financiar.

Codul fiscal:**Opțiunea de a plăti impozit pe veniturile microîntreprinderii**

Art. 112². — (1) Impozitul reglementat de prezentul titlu este opțional.

(2) Microîntreprinderile plătitoare de impozit pe profit pot opta pentru plata impozitului reglementat de prezentul titlu începând cu anul fiscal următor, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 112¹ și dacă nu au mai fost plătitoare de impozit pe veniturile microîntreprinderilor, potrivit prevederilor prezentului titlu.

(3) Pentru anul 2011, persoanele juridice române pot opta pentru plata impozitului reglementat de prezentul titlu dacă îndeplinesc, la data de 31 decembrie 2010, condițiile prevăzute la art. 112¹.

(4) O persoană juridică română care este nou-înființată poate opta să plătească impozit pe veniturile microîntreprinderilor, începând cu primul an fiscal, dacă condiția prevăzută la art. 112¹ lit. d) este îndeplinită la data înregistrării la registrul comerțului și condiția prevăzută la art. 112¹ lit. b) este îndeplinită în termen de 60 de zile inclusiv de la data înregistrării.

(5) Microîntreprinderile nu mai aplică acest sistem de impunere începând cu anul fiscal următor anului în care nu mai îndeplinesc una dintre condițiile prevăzute la art. 112¹.

(6) Nu pot opta pentru sistemul de impunere reglementat de prezentul titlu persoanele juridice române care:

- a) desfășoară activități în domeniul bancar;**
- b) desfășoară activități în domeniile asigurărilor și reasigurărilor, al pieței de capital, cu excepția persoanelor juridice care desfășoară activități de intermediere în aceste domenii;**
- c) desfășoară activități în domeniile jocurilor de noroc, consultanței și managementului;**
- d) au capitalul social deținut de un acționar sau asociat persoană juridică cu peste 250 de angajați.**

(7) Microîntreprinderile pot opta pentru plata impozitului pe profit începând cu anul fiscal următor. Opțiunea se exercită până la data de 31 ianuarie a anului fiscal următor celui pentru care s-a datorat impozit pe veniturile microîntreprinderilor.

Norme metodologice:

5. Persoana juridică română nou-înființată care a optat pentru plata impozitului pe veniturile microîntreprinderilor, potrivit art. 112² alin. (4) din Codul fiscal, și care nu a angajat în termenul de 60 de zile de la data eliberării certificatului de înregistrare este plătitoare de impozit pe profit de la data înregistrării acesteia la registrul comerțului.

Persoanele juridice române pentru care perioada de inactivitate temporară/nedesfășurare a activității încetează în cursul anului pot opta pentru plata impozitului pe veniturile microîntreprinderilor, începând cu anul următor celui în care perioada de inactivitate temporară/nedesfășurare a activității încetează, dacă la data de 31 decembrie a anului respectiv îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 112¹ și art. 112² alin. (2) din Codul fiscal.

6. Persoanele juridice care nu pot opta pentru acest sistem de impunere sunt:

- a) persoanele juridice care se organizează și funcționează potrivit legilor speciale de organizare și funcționare din domeniul bancar (societățile comerciale bancare, casele de schimb valutar, societățile de credit ipotecar, cooperativele de credit etc.);
- b) persoanele juridice care se organizează și funcționează potrivit legilor speciale de organizare și funcționare din domeniul asigurărilor (de exemplu, societățile de asigurare-reasigurare), al pieței de capital (de exemplu, burse de valori sau de mărfuri, societățile de servicii de investiții financiare, societățile de registru, societățile de depozitare), cu excepția persoanelor juridice care desfășoară activități de intermediere în aceste domenii (brokerii și agenții de asigurare);
- c) persoanele juridice care desfășoară activități în domeniile jocurilor de noroc, consultanței și managementului.

7. Microîntreprinderile care în cursul unui trimestru încep să desfășoare activități de natura celor prevăzute la art. 112² alin. (6) din Codul fiscal datorează impozit pe profit luând în calcul veniturile și cheltuielile înregistrate începând cu trimestrul respectiv.

8. În ceea ce privește încadrarea în condiția privind capitalul social, nu poate fi microîntreprindere persoana juridică română care are capitalul social deținut de un acționar sau asociat persoană juridică cu peste 250 de angajați.

Codul fiscal:

Anul fiscal

Art. 112⁴. — (1) Anul fiscal al unei microîntreprinderi este anul calendaristic.

(2) În cazul unei microîntreprinderi care se înființează sau își încetează existența, anul fiscal este perioada din anul calendaristic în care persoana juridică a existat.

Norme metodologice:

9. În cazul înființării unei microîntreprinderi într-un an fiscal, perioada impozabilă începe:

- a) de la data înregistrării acesteia la registrul comerțului, dacă are această obligație;
- b) de la data înregistrării acesteia în registrul ținut de instanțele judecătorești competente, dacă are această obligație;
- c) de la data încheierii sau, după caz, a punerii în aplicare a contractelor de asociere, în cazul asocierilor care nu dau naștere unei noi persoane juridice.

10. Perioada impozabilă a unei microîntreprinderi se încheie, în cazul divizărilor sau al fuziunilor care au ca efect juridic încetarea existenței persoanei juridice prin dizolvare fără lichidare, la una dintre următoarele date:

- a) la data înregistrării în registrul comerțului/registrul ținut de instanțele judecătorești competente a noii societăți sau a ultimei dintre ele, în cazul constituirii uneia sau a mai multor societăți noi;
- b) la data înregistrării hotărârii ultimei adunări generale care a aprobat operațiunea sau de la altă dată stabilită prin acordul părților, în cazul în care se stipulează că operațiunea va avea efect la o altă dată, potrivit legii;
- c) la data stabilită potrivit legii, în alte cazuri decât cele menționate la lit. a) și b).

Perioada impozabilă a microîntreprinderii se încheie, în cazul dizolvării urmate de lichidare, la data depunerii situațiilor financiare la registrul unde a fost înregistrată, potrivit legii, înființarea persoanei juridice respective.

Codul fiscal:

Impunerea microîntreprinderilor care realizează venituri mai mari de 100.000 euro

Art. 112⁶. — Prin excepție de la prevederile alin. (5) al art. 112² și de la prevederile art. 112⁸ alin. (2) și (3), dacă în cursul unui an fiscal o microîntreprindere realizează venituri mai mari de 100.000 euro, aceasta va plăti impozit pe profit luând în calcul veniturile și cheltuielile realizate de la începutul anului fiscal, fără posibilitatea de a mai beneficia pentru perioada următoare de prevederile prezentului titlu. Calculul și plata impozitului pe profit se efectuează începând cu trimestrul în care s-a depășit limita prevăzută în acest articol. Impozitul pe profit datorat reprezintă diferența dintre impozitul pe profit calculat de la

începutul anului fiscal până la sfârșitul perioadei de raportare și impozitul pe veniturile microîntreprinderilor datorat în cursul anului respectiv.

Norme metodologice:

11. În situația în care, în cursul anului fiscal, o microîntreprindere realizează venituri mai mari de 100.000 euro, contribuabilul va înștiința organul fiscal cu privire la modificarea tipului de impozit datorat prin depunerea unei declarații de mențiuni, potrivit Codului de procedură fiscală.

12. Veniturile luate în calcul la stabilirea limitei de 100.000 euro sunt aceleași cu cele care constituie baza impozabilă prevăzută la art. 112⁷ din Codul fiscal.

13. Cursul de schimb pentru determinarea echivalentului în euro este cel de la închiderea exercițiului financiar precedent.

Codul fiscal:

Baza impozabilă

Art. 112⁷. — (1) Baza impozabilă a impozitului pe veniturile microîntreprinderilor o constituie veniturile din orice sursă, din care se scad:

- a) veniturile aferente costurilor stocurilor de produse;
- b) veniturile aferente costurilor serviciilor în curs de execuție;
- c) veniturile din producția de imobilizări corporale și necorporale;
- d) veniturile din subvenții de exploatare;
- e) veniturile din provizioane și ajustări pentru depreciere sau pierdere de valoare;
- f) veniturile rezultate din restituirea sau anularea unor dobânzi și/sau penalități de întârziere, care au fost cheltuieli nedeductibile la calculul profitului impozabil;
- g) veniturile realizate din despăgubiri, de la societățile de asigurare/reasigurare, pentru pagubele produse bunurilor de natura stocurilor sau a activelor corporale proprii.

(2) În cazul în care o microîntreprindere achiziționează case de marcat, valoarea de achiziție a acestora se deduce din baza impozabilă, în conformitate cu documentul justificativ, în trimestrul în care au fost puse în funcțiune, potrivit legii.

Norme metodologice:

14. Baza impozabilă asupra căreia se aplică cota de 3% este reprezentată de totalul veniturilor trimestriale care sunt înregistrate în creditul conturilor din clasa a 7-a «Conturi de venituri», cu excepția celor înregistrate în:

- Veniturile aferente costurilor stocurilor de produse;
- Veniturile aferente costurilor serviciilor în curs de execuție;
- Veniturile din producția de imobilizări corporale și necorporale;
- Veniturile din subvenții de exploatare;
- Veniturile din provizioane și ajustări pentru depreciere sau pierdere de valoare;

— Veniturile rezultate din restituirea sau anularea unor dobânzi și/sau penalități de întârziere, care au fost cheltuieli nedeductibile la calculul profitului impozabil;

— Veniturile realizate din despăgubiri, de la societățile de asigurare/reasigurare, pentru pagubele produse bunurilor de natura stocurilor sau a activelor corporale proprii.

15. Microîntreprinderile care își încetează existența în urma unei operațiuni de reorganizare sau de lichidare, potrivit legii, și care pe parcursul perioadei de funcționare au fost și plătitoare de impozit pe profit, la calculul impozitului pe veniturile microîntreprinderilor, nu includ în baza impozabilă: rezervele constituite din profitul net, rezervele constituite din diferențe de curs favorabil aferente capitalului social în devize sau disponibilului în devize, precum și sumele aferente unor reduceri ale cotei de impozit pe profit, repartizate ca surse proprii de finanțare, potrivit legii, care au fost constituite în perioada în care au fost plătitoare de impozit pe profit.

Microîntreprinderile care își încetează existența în urma unei operațiuni de reorganizare sau de lichidare, potrivit legii, și care pe parcursul perioadei de funcționare au fost și plătitoare de impozit pe profit includ în baza impozabilă și rezervele reprezentând surplusul realizat din rezerve din reevaluarea mijloacelor fixe, inclusiv a terenurilor, care au fost deduse la calculul profitului impozabil și nu au fost impozitate în perioada în care au fost plătitoare de impozit pe profit.

16. În cazul în care se achiziționează case de marcat, din baza impozabilă se scade valoarea caselor de marcat, în conformitate cu documentul justificativ, în luna punerii în funcțiune. Punerea în funcțiune se face potrivit prevederilor legale.”

D. Titlul V „Impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți și impozitul pe reprezentanțele firmelor străine înființate în România”

1. La punctul 2, după alineatul (11) se introduc trei noi alineate, alineatele (12)—(14), cu următorul cuprins:

„(12) Sumele plătite operatorilor de sateliți de către societățile de radio sau televiziune ori de către alți clienți, în baza unor contracte care permit utilizarea capacității de a transmite în mai multe zone geografice, nu reprezintă redevență dacă nu este transferată nicio tehnologie legată de satelit și dacă clientul nu se află în posesia satelitului când realizează transmisiile, ci are numai acces la capacitatea de transmisie a acestuia. În situația în care proprietarul satelitului închiriaza satelitul unei alte părți, suma plătită de operatorul de satelit proprietarului este considerată ca reprezentând închirierea unui echipament industrial, comercial sau științific. În mod similar sumele plătite pentru închirierea sau achiziționarea capacității unor cabluri pentru transmiterea energiei sau pentru comunicații ori a unor conducte pentru transportul gazului sau petrolului reprezintă redevență.

(13) Sumele plătite de un operator de rețea de telecomunicații către un alt operator, în baza unor acorduri clasice de roaming, nu reprezintă redevențe dacă nu este

utilizată sau transferată o tehnologie secretă. Sumele plătite în cadrul acestui tip de contract nu pot fi interpretate ca fiind sume plătite pentru utilizarea unui echipament comercial, industrial sau științific, dacă nu este utilizat efectiv un echipament. Aceste sume reprezintă o taxă pentru utilizarea serviciilor de telecomunicații furnizate de operatorul de rețea din străinătate. În mod similar sumele plătite pentru utilizarea sau dreptul de a utiliza frecvențele radio nu reprezintă redevențe.

(14) Sumele plătite pentru difuzarea unor filme la cinematograful sau prin televiziune reprezintă redevență.”

2. La punctul 9⁵, după litera b) se introduce o nouă literă, litera c), cu următorul cuprins:

„c) Prin *plată* a unui venit se înțelege îndeplinirea obligației de a pune fonduri la dispoziția creditorului în maniera stabilită prin contract sau prin alte înțelegeri convenite între părți care conduc la stingerea obligațiilor contractuale.”

3. La punctul 9⁶, literele a) și d) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„9⁶. a) Pentru aplicarea prevederilor convențiilor de evitare a dublei impunerii în cazul câștigurilor din transferul valorilor mobiliare în cazul societăților închise și din transferul părților sociale, certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 13 alin. (1) prezentat de nerezident se depune la reprezentantul lui fiscal/împuternicitul desemnat în România pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale și declarative. O copie a certificatului de rezidență fiscală sau a documentului prevăzut la pct. 13 alin. (1), legalizată și tradusă de organul autorizat din România, se va depune și la societatea ale cărei valori mobiliare/părți sociale sunt transferate.

Pentru aplicarea prevederilor convențiilor de evitare a dublei impunerii în cazul persoanelor fizice nerezidente care obțin câștiguri din transferul titlurilor de valoare, altele decât părțile sociale și valorile mobiliare în cazul societăților închise, certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 13 alin. (1) se depune la reprezentantul fiscal/împuternicitul desemnat în România pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale și declarative. O copie a certificatului de rezidență fiscală sau a documentului prevăzut la pct. 13 alin. (1), legalizată și tradusă de organul autorizat din România, se va anexa la declarația de impunere, respectiv la declarația de venit.

Pentru aplicarea prevederilor convențiilor de evitare a dublei impunerii în cazul câștigurilor din transferul titlurilor de participare obținute de o persoană juridică nerezidentă, atunci când acest câștig este generat de transferul titlurilor de participare, certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 13 alin. (1) prezentat de nerezident se depune la reprezentantul lui fiscal/împuternicitul desemnat în România pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale și declarative. O copie a certificatului de rezidență fiscală sau a documentului prevăzut la pct. 13 alin. (1), legalizată și tradusă de organul autorizat din România, se va depune și la societatea ale cărei titluri de participare sunt transferate.

.....

d) În cazul în care transferul oricăror titluri de valoare deținute de o persoană fizică nerezidentă se realizează printr-un intermediar, obligația de calcul și virare a impozitului pe câștigul din transferul unor astfel de titluri, precum și celelalte obligații declarative revin beneficiarului nerezident al câștigului sau reprezentantului fiscal/împuțernicului desemnat de beneficiar pentru cazurile prevăzute astfel în titlul III din Codul fiscal. În acest caz, intermediarul va îndeplini obligațiile ce îi revin potrivit art. 66 alin. (6) din Codul fiscal, iar beneficiarul nerezident al câștigului sau reprezentantul fiscal/împuțernicului desemnat va depune declarația de impunere, respectiv declarația de venit, va îndeplini obligațiile fiscale și va anexa la declarația de impunere/de venit o copie a certificatului de rezidență fiscală sau a documentului prevăzut la pct. 13 alin. (1), legalizat și tradus de organul autorizat din România.

În situațiile prevăzute în mod expres în titlul III din Codul fiscal, când intermediarul are obligația de a calcula, de a reține și de a vira impozitul pe câștigul din transferul oricăror titluri de valoare, acesta are obligația de a păstra certificatul de rezidență fiscală al beneficiarului venitului, precum și de a îndeplini celelalte obligații declarative.

În situația în care beneficiarul câștigului din transferul oricăror titluri de valoare este o persoană fizică nerezidentă, iar transferul acestor titluri nu se face printr-un intermediar, obligația de calcul, reținere și virare a impozitului, precum și celelalte obligații declarative și de păstrare a certificatului de rezidență fiscală al beneficiarului câștigului revin, după caz, reprezentantului fiscal/împuțernicului desemnat de beneficiar.”

4. La punctul 12, alineatul (10) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(10) Prevederile Acordului încheiat între Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană de stabilire a unor măsuri echivalente cu cele prevăzute de Directiva 2003/48/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind impozitarea veniturilor din economii sub forma plăților de dobânzi se aplică de la data aderării la Uniunea Europeană.”

5. La punctul 12, după alineatul (10) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) În situația în care pentru același venit sunt cote diferite de impunere în legislația internă, legislația comunitară sau în convențiile de evitare a dublei impuneri, se aplică cota de impozit mai favorabilă, dacă beneficiarul venitului face dovada rezidenței într-un stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri și, după caz, îndeplinește condiția de beneficiar al legislației Uniunii Europene.”

E. Titlul VI „Taxa pe valoarea adăugată”

1. La punctul 3 alineatul (8), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) livrarea de către organismele de cult religios a următoarelor obiecte: vase liturgice, icoane metalice sau litografiate, cruci, crucifixe, cruciulițe și medaloane cu imagini religioase specifice cultului, obiecte de colportaj religios, calendare religioase, produse necesare exercitării activității de

cult religios, precum tămâia, lumânările, cu excepția celor decorative și a celor pentru nunți și botezuri.”

2. Punctul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Livrarea de bunuri

Art. 128. — (1) Este considerată livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar.

(2) Se consideră că o persoană impozabilă, care acționează în nume propriu, dar în contul altei persoane, în calitate de intermediar, într-o livrare de bunuri, a achiziționat și livrat bunurile respective ea însăși, în condițiile stabilite prin norme.

(3) Următoarele operațiuni sunt considerate, de asemenea, livrări de bunuri, în sensul alin. (1):

a) predarea efectivă a bunurilor către o altă persoană, ca urmare a unui contract care prevede că plata se efectuează în rate sau a oricărui alt tip de contract care prevede că proprietatea este atribuită cel mai târziu în momentul plății ultimei sume scadente, cu excepția contractelor de leasing;

b) transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, în urma executării silite;

c) trecerea în domeniul public a unor bunuri din patrimoniul persoanelor impozabile, în condițiile prevăzute de legislația referitoare la proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, în schimbul unei despăgubiri.

(4) Sunt asimilate livrărilor de bunuri efectuate cu plată următoarele operațiuni:

a) preluarea de către o persoană impozabilă a bunurilor mobile achiziționate sau produse de către aceasta pentru a fi utilizate în scopuri care nu au legătură cu activitatea economică desfășurată, dacă taxa aferentă bunurilor respective sau părților lor componente a fost dedusă total sau parțial;

b) preluarea de către o persoană impozabilă a bunurilor mobile achiziționate sau produse de către aceasta pentru a fi puse la dispoziție altor persoane în mod gratuit, dacă taxa aferentă bunurilor respective sau părților lor componente a fost dedusă total sau parțial;

c) preluarea de către o persoană impozabilă de bunuri mobile corporale achiziționate sau produse de către aceasta, altele decât bunurile de capital prevăzute la art. 149 alin. (1) lit. a), pentru a fi utilizate în scopul unor operațiuni care nu dau drept integral de deducere, dacă taxa aferentă bunurilor respective a fost dedusă total sau parțial la data achiziției;

d) bunurile constatate lipsă din gestiune, cu excepția celor la care se face referire la alin. (8) lit. a)—c).

(5) Orice distribuire de bunuri din activele unei persoane impozabile către asociații sau acționarii săi, inclusiv o distribuire de bunuri legată de lichidarea sau de dizolvarea fără lichidare a persoanei impozabile, cu excepția transferului prevăzut la alin. (7), constituie livrare de bunuri

efectuată cu plată, dacă taxa aferentă bunurilor respective sau părților lor componente a fost dedusă total sau parțial.

(6) În cazul a două sau mai multe transferuri succesive ale dreptului de proprietate asupra unui bun, fiecare transfer este considerat o livrare separată a bunului, chiar dacă bunul este transportat direct beneficiarului final.

(7) Transferul tuturor activelor sau al unei părți a acestora, efectuat cu ocazia transferului de active sau, după caz, și de pasive, indiferent dacă este realizat ca urmare a vânzării sau ca urmare a unor operațiuni precum divizarea, fuziunea ori ca aport în natură la capitalul unei societăți, nu constituie livrare de bunuri dacă primitorul activelor este o persoană impozabilă. Primitorul activelor este considerat a fi succesorul cedentului în ceea ce privește ajustarea dreptului de deducere prevăzută de lege.

(8) Nu constituie livrare de bunuri, în sensul alin. (1):

a) bunurile distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a unor cauze de forță majoră, precum și bunurile pierdute ori furate, dovedite legal, astfel cum sunt prevăzute prin norme;

b) bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, precum și activele corporale fixe casate, în condițiile stabilite prin norme;

c) perisabilitățile, în limitele prevăzute prin lege;

d) bunurile acordate gratuit din rezerva de stat ca ajutoare umanitare externe sau interne;

e) acordarea în mod gratuit de bunuri în scop de reclamă sau în scopul stimulării vânzărilor sau, mai general, în scopuri legate de desfășurarea activității economice, în condițiile stabilite prin norme;

f) acordarea de bunuri de mică valoare, în mod gratuit, în cadrul acțiunilor de sponsorizare, de mecenat, de protocol/reprezentare, în condițiile stabilite prin norme.

(9) Livrarea intracomunitară reprezintă o livrare de bunuri, în înțelesul alin. (1), care sunt expediate sau transportate dintr-un stat membru în alt stat membru de către furnizor sau de persoana către care se efectuează livrarea ori de altă persoană în contul acestora.

(10) Este asimilat cu livrarea intracomunitară cu plată transferul de către o persoană impozabilă de bunuri aparținând activității sale economice din România într-un alt stat membru, cu excepția nontransferurilor prevăzute la alin. (12).

(11) Transferul prevăzut la alin. (10) reprezintă expedierea sau transportul oricăror bunuri mobile corporale din România către alt stat membru, de persoana impozabilă sau de altă persoană în contul său, pentru a fi utilizate în scopul desfășurării activității sale economice.

(12) În sensul prezentului titlu, nontransferul reprezintă expedierea sau transportul unui bun din România în alt stat membru, de persoana impozabilă sau de altă persoană în contul său, pentru a fi utilizat în scopul uneia din următoarele operațiuni:

a) livrarea bunului respectiv realizată de persoana impozabilă pe teritoriul statului membru de destinație a bunului expedit sau transportat în condițiile prevăzute la art. 132 alin. (5) și (6) privind vânzarea la distanță;

b) livrarea bunului respectiv, realizată de persoana impozabilă pe teritoriul statului membru de destinație a bunului expedit sau transportat, în condițiile prevăzute la art. 132 alin. (1) lit. b) privind livrările cu instalare sau asamblare, efectuate de către furnizor sau în numele acestuia;

c) livrarea bunului respectiv, realizată de persoana impozabilă la bordul navelor, aeronavelor sau trenurilor, pe parcursul transportului de persoane efectuat în teritoriul Comunității, în condițiile prevăzute la art. 132 alin. (1) lit. d);

d) livrarea bunului respectiv, realizată de persoana impozabilă, în condițiile prevăzute la art. 143 alin. (2) cu privire la livrările intracomunitare scutite, la art. 143 alin. (1) lit. a) și b) cu privire la scutiile pentru livrările la export și la art. 143 alin. (1) lit. h), i), j), k) și m) cu privire la scutiile pentru livrările destinate navelor, aeronavelor, misiunilor diplomatice și oficiilor consulare, precum și organizațiilor internaționale și forțelor NATO;

e) livrarea de gaz printr-un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Comunității sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, livrarea de electricitate, livrarea de energie termică sau agent frigorific prin intermediul rețelelor de încălzire sau de răcire, în conformitate cu condițiile prevăzute la art. 132 alin. (1) lit. e) și f) privind locul livrării acestor bunuri;

f) prestarea de servicii în beneficiul persoanei impozabile, care implică lucrări asupra bunurilor corporale efectuate în statul membru în care se termină expedierea sau transportul bunului, cu condiția ca bunurile, după prelucrare, să fie reexpediate persoanei impozabile din România de la care fuseseră expediate sau transportate inițial;

g) utilizarea temporară a bunului respectiv pe teritoriul statului membru de destinație a bunului expedit sau transportat, în scopul prestării de servicii în statul membru de destinație, de către persoana impozabilă stabilită în România;

h) utilizarea temporară a bunului respectiv, pentru o perioadă care nu depășește 24 de luni, pe teritoriul unui alt stat membru, în condițiile în care importul aceluiași bun dintr-un stat terț, în vederea utilizării temporare, ar beneficia de regimul vamal de admitere temporară cu scutire integrală de drepturi de import.

(13) În cazul în care nu mai este îndeplinită una din condițiile prevăzute la alin. (12), expedierea sau transportul bunului respectiv este considerat ca un transfer din România în alt stat membru. În acest caz, transferul se consideră efectuat în momentul în care condiția nu mai este îndeplinită.

(14) Prin ordin al ministrului finanțelor publice, se pot introduce măsuri de simplificare cu privire la aplicarea alin. (10) — (13).

Norme metodologice:

6. (1) În sensul art. 128 alin. (1) din Codul fiscal, preluarea de bunuri produse de către o persoană impozabilă pentru a fi folosite în cursul desfășurării activității sale economice sau pentru continuarea acesteia nu se consideră ca fiind o livrare de bunuri, cu excepția operațiunilor prevăzute la art. 128 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal. Aceleași prevederi se aplică și prestărilor de servicii.

(2) Valorificarea produselor scoase din rezerva de mobilizare constituie livrare de bunuri în sensul art. 128 alin. (1) din Codul fiscal.

(3) În sensul art. 128 alin. (2) din Codul fiscal, persoana impozabilă care acționează în calitate de comisionar, primind facturi pe numele său de la comitentul vânzător sau, după caz, de la furnizor și emițând facturi pe numele său către comitentul cumpărător ori, după caz, către client, se consideră că acționează în nume propriu, dar în contul comitentului. Comisionarul este considerat din punctul de vedere al taxei cumpărător și revânzător al bunurilor, indiferent dacă acționează în contul vânzătorului sau al cumpărătorului, respectiv se consideră că furnizorul ori, după caz, comitentul vânzător face o livrare de bunuri către comisionar și, la rândul său, comisionarul face o altă livrare de bunuri către comitentul cumpărător sau, după caz, către client. Dacă, potrivit contractului, comisionarul acționează în numele și în contul comitentului ca mandatar, dar primește și/sau emite facturi pe numele său, acest fapt îl transformă în cumpărător revânzător din punctul de vedere al taxei.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică sub denumirea de structură de comisionar în cazurile prevăzute la pct. 19 alin. (4).

(5) În sensul art. 128 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, casarea activelor corporale fixe de natura bunurilor de capital prevăzute la art. 149 din Codul fiscal nu constituie livrare de bunuri. Se aplică prevederile art. 149 din Codul fiscal pentru activele corporale fixe de natura bunurilor de capital casate, dacă la achiziția sau, după caz, transformarea, modernizarea, fabricarea, construcția acestora taxa a fost dedusă total ori parțial și dacă următoarele operațiuni au intervenit în legătură cu un bun de capital după data aderării: achiziția sau, după caz, fabricarea, construcția, prima utilizare după modernizare ori transformare.

(6) În cazul contractelor de leasing financiar având ca obiect bunuri mobile corporale, care se reziliază, se consideră că bunurile sunt lipsă din gestiunea locatorului/finanțatorului, în sensul art. 128 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, la expirarea termenului-limită prevăzut în contract pentru restituirea bunului de către utilizator, dar nu mai mult de 30 de zile calendaristice de la data rezilierii contractului. Baza de impozitare a livrării către sine se determină potrivit prevederilor pct. 18 alin. (4). În cazul în care locatorul/finanțatorul reîntră în posesia bunurilor,

aceasta are dreptul să anuleze livrarea către sine efectuată conform primei teze a prezentului alineat.

(7) Pierderile tehnologice stabilite potrivit legii sau, după caz, stabilite de persoana impozabilă în norma proprie de consum nu intră sub incidența prevederilor art. 128 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal. Deducerea taxei pentru achizițiile de bunuri utilizate în activități economice care dau naștere la pierderi tehnologice se realizează pe baza prevederilor generale ale art. 145 alin. (2) sau, după caz, ale art. 147 din Codul fiscal. Pierderile care depășesc normele de consum sunt asimilate livrărilor de bunuri conform art. 128 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal. Atunci când norma de consum este stabilită de persoana impozabilă, organul de inspecție fiscală poate modifica coeficientul stabilit în scopul aplicării art. 128 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, dacă sunt indicii obiective că pierderea tehnologică a fost supradimensionată.

(8) În sensul art. 128 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal, transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor în urma executării silită se consideră livrare de bunuri numai dacă debitorul executat silit este o persoană impozabilă.

(9) Transferul de active prevăzut la art. 128 alin. (7) din Codul fiscal este un transfer universal de bunuri și/sau servicii, acestea nemaifiind tratate individual, ci ca un tot unitar la persoana impozabilă cedentă, indiferent dacă este un transfer total sau parțial de active. Se consideră transfer parțial de active, în sensul art. 128 alin. (7) din Codul fiscal, transferul tuturor activelor sau al unei părți din activele investite într-o anumită ramură a activității economice, dacă acestea constituie din punct de vedere tehnic o structură independentă, capabilă să efectueze activități economice separate, indiferent dacă este realizat ca urmare a vânzării sau ca urmare a unor operațiuni precum divizarea, fuziunea ori ca aport în natură la capitalul unei societăți. De asemenea, se consideră că transferul parțial are loc și în cazul în care bunurile imobile în care sunt situate activele transferate de cedent nu sunt înstrăinate, ci realocate altor ramuri ale activității aflate în uzul cedentului. Simplul transfer al unor active nu garantează posibilitatea continuării unei activități economice în orice situație. Pentru ca o operațiune să poată fi considerată transfer de active, în sensul art. 128 alin. (7) din Codul fiscal, primitorul activelor trebuie să intenționeze să desfășoare activitatea economică sau partea din activitatea economică care i-a fost transferată, și nu să lichideze imediat activitatea respectivă și, după caz, să vândă eventualele stocuri. Primitorul activelor are obligația să transmită cedentului o declarație pe propria răspundere din care să rezulte îndeplinirea acestei condiții. Pentru calificarea unei activități ca transfer de active nu este relevant dacă primitorul activelor este autorizat pentru desfășurarea activității care i-a fost transferată sau dacă are în obiectul de activitate respectiva activitate. În acest sens a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în cazul C-497/01 — Zita Modes.

(10) Persoana impozabilă care este beneficiarul transferului prevăzut la alin. (9) este considerată ca fiind succesorul

cedentului, indiferent dacă este înregistrată în scopuri de taxă sau nu. Beneficiarul va prelua toate drepturile și obligațiile cedentului, inclusiv cele privind livrările către sine prevăzute la art. 128 alin. (4) din Codul fiscal, ajustările deducerii prevăzute la art. 148 și 149 din Codul fiscal. Dacă beneficiarul transferului este o persoană impozabilă care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal și nu se va înregistra în scopuri de TVA ca urmare a transferului, va trebui să plătească la bugetul de stat suma rezultată ca urmare a ajustărilor conform art. 128 alin. (4), art. 148, 149 sau 161 din Codul fiscal, după caz, și să depună în acest sens declarația prevăzută la art. 156³ alin. (8) din Codul fiscal. Momentul de referință pentru determinarea datei de la care începe ajustarea taxei, în cazul bunurilor de capital, nu este data transferului, ci data obținerii bunului de către cedent, conform art. 149 sau 161 din Codul fiscal, după caz. Cedentul va trebui să transmită cesionarului o copie de pe registrul bunurilor de capital, dacă acestea sunt obținute după data aderării. Aplicarea regimului de taxare pentru transferul de active de către persoanele impozabile nu va fi sancționată de organele de inspecție fiscală, în sensul anulării dreptului de deducere a taxei la beneficiar, dacă operațiunile în cauză sunt taxabile prin efectul legii sau prin opțiune, cu excepția situației în care se constată că tranzacția a fost taxată în scopuri fiscale.

(11) În sensul art. 128 alin. (8) lit. a) din Codul fiscal:

a) prin *cauze de forță majoră* se înțelege:

1. incendiu, dovedit prin documente de asigurare și/sau alte rapoarte oficiale;
2. război, război civil, acte de terorism;
3. orice alte evenimente pentru care se poate invoca forța majoră;

b) prin *bunuri pierdute* se înțelege bunurile dispărute în urma unor calamități naturale, cum ar fi inundațiile, alunecările de teren, sau a unor cauze de forță majoră;

c) prin *bunuri furate* se înțelege bunurile lipsă din gestiune, neimputabile, pentru care persoana impozabilă poate prezenta dovada constatării furtului de către organele de poliție, care este acceptată la despăgubire de societățile de asigurări.

(12) În sensul art. 128 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal, nu se consideră livrare de bunuri cu plată bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

a) bunurile nu sunt imputabile;

b) degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente. Sunt incluse în această categorie și produsele accizabile pentru care autoritatea competentă a emis decizie de aprobare a distrugerii în cadrul antrepozitului fiscal;

c) se face dovada că bunurile au fost distruse.

(13) Prevederile art. 148 și 149 din Codul fiscal, referitoare la ajustarea dreptului de deducere, nu se aplică în situațiile în care, conform art. 128 alin. (8) din Codul fiscal, nu se consideră că are loc o livrare de bunuri cu plată.

(14) În sensul art. 128 alin. (8) lit. e) din Codul fiscal:

a) se cuprind în categoria bunurilor acordate în mod gratuit în scopul stimulării vânzărilor bunurile care sunt produse de persoana impozabilă în vederea vânzării sau sunt comercializate în mod obișnuit de către persoana impozabilă, acordate în mod gratuit clientului, numai în măsura în care sunt bunuri de același fel ca și cele care sunt sau au fost livrate clientului. Atunci când bunurile acordate gratuit în vederea stimulării vânzărilor nu sunt produse de persoana impozabilă și/sau nu sunt bunuri comercializate în mod obișnuit de persoana impozabilă și/sau nu sunt de același fel ca și cele care sunt sau au fost livrate clientului, acordarea gratuită a acestora nu va fi considerată livrare de bunuri dacă:

1. se poate face dovada obiectivă a faptului că acestea pot fi utilizate de către client în legătură cu bunurile/serviciile pe care le-a achiziționat de la respectiva persoană impozabilă; sau

2. bunurile/serviciile sunt furnizate către consumatorul final și valoarea bunurilor acordate gratuit este mai mică decât valoarea bunurilor/serviciilor furnizate clientului;

b) bunurile acordate în scop de reclamă cuprind, fără a se limita la acestea, bunurile oferite în mod gratuit ca mostre în cadrul campaniilor promoționale, pentru încercarea produselor, pentru demonstrații la punctele de vânzare;

c) bunurile acordate în mod gratuit pentru scopuri legate de desfășurarea activității economice a persoanei impozabile cuprind bunurile oferite cu titlu gratuit, altele decât cele prevăzute la lit. a) sau b), pentru care persoana impozabilă poate face dovada că sunt strâns legate de desfășurarea activității sale economice. În această categorie se cuprind, fără a se limita la acestea, bunurile pe care persoana impozabilă le acordă gratuit angajaților săi și care sunt legate de desfășurarea în condiții optime a activității economice, cum sunt, de exemplu: masa caldă pentru mineri, echipamentul de protecție și uniforme de lucru, pentru contravaloarea care nu este suportată de angajați, materiale igienico-sanitare în vederea prevenirii îmbolnăvirilor. Nu se încadrează în această categorie orice gratuități acordate propriilor angajați sau altor persoane, dacă nu există nicio legătură cu desfășurarea în condiții optime a activității economice, cum sunt: cotele gratuite de energie electrică acordate persoanelor pensionate din sectorul energiei electrice, abonamentele de transport acordate gratuit pentru diverse categorii de persoane și altele de aceeași natură.

(15) În sensul art. 128 alin. (8) lit. f) din Codul fiscal:

a) bunurile acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol nu sunt considerate livrări de bunuri dacă valoarea totală a bunurilor acordate gratuit în cursul unui an calendaristic este sub plafonul în care aceste cheltuieli sunt deductibile la calculul impozitului pe profit, astfel cum este stabilit la titlul II din Codul fiscal. Aceleași prevederi se aplică și în cazul microîntreprinderilor sau al persoanelor impozabile care nu trebuie să depună situații financiare anuale conform prevederilor legale;

b) bunurile acordate gratuit în cadrul acțiunilor de sponsorizare sau mecenat nu sunt considerate livrări de bunuri dacă valoarea totală în cursul unui an calendaristic se încadrează în limita a 3% din cifra de afaceri determinată potrivit art. 152 alin. (2) din Codul fiscal.

(16) Încadrarea în plafoanele prevăzute la alin. (15) se determină pe baza datelor raportate prin situațiile financiare anuale. În cazul persoanelor impozabile care nu sunt obligate să depună situații financiare anuale conform prevederilor legale, încadrarea în plafoanele prevăzute la alin. (15) se determină pe baza datelor raportate prin declarațiile privind veniturile realizate. Nu se iau în calcul pentru încadrarea în aceste plafoane sponsorizările, acțiunile de mecenat sau alte acțiuni prevăzute prin legi, acordate în numerar, precum și bunurile pentru care taxa nu a fost dedusă. Depășirea plafoanelor constituie livrare de bunuri cu plată și se colectează taxa, dacă s-a exercitat dreptul de deducere a taxei aferente achizițiilor care depășesc plafoanele. Taxa colectată aferentă depășirii se calculează și se include în decontul întocmit pentru perioada fiscală în care persoana impozabilă a depus sau trebuie să depună situațiile financiare anuale sau, după caz, declarațiile privind veniturile realizate, respectiv în anul următor celui în care au fost efectuate cheltuielile.

(17) În sensul art. 128 alin. (10) din Codul fiscal, *transferul* este o operațiune asimilată unei livrări intracomunitare cu plată de bunuri, fiind obligatoriu să fie respectate toate condițiile și regulile aferente livrărilor intracomunitare, inclusiv cele referitoare la scutirea de taxă. Caracteristic acestei operațiuni este faptul că în momentul expedierii bunurilor dintr-un stat membru în alt stat membru, acestea nu fac obiectul unei livrări în sensul art. 128 alin. (1) din Codul fiscal și, pe cale de consecință, aceeași persoană impozabilă care declară transferul în statul membru unde începe transportul bunurilor va declara și achiziția intracomunitară asimilată în statul membru în care aceasta are loc. Exemple de transferuri: transportul în alt stat membru de bunuri importate în România, efectuat de persoana care a realizat importul, în lipsa unei tranzacții în momentul expedierii, transportul/expedierea de bunuri mobile corporale din România în alt stat membru în vederea constituirii unui stoc care urmează a fi vândut în respectivul stat membru, transportul de bunuri în alt stat membru în vederea încorporării într-un bun imobil în respectivul stat membru de către persoana impozabilă, precum și alte operațiuni care inițial au constituit nontransferuri, dar ulterior au devenit transferuri.

(18) Nontransferul cuprinde și expedierea sau transportul de produse accizabile din România în alt stat membru, de către persoana impozabilă sau de altă persoană în contul său, în vederea efectuării unei vânzări la distanță către persoane neimpozabile din acel stat membru, altele decât persoanele juridice neimpozabile.

(19) Furnizarea de programe informatice software standard pe dischetă sau pe un alt purtător de date, însoțită de licență obișnuită care interzice copierea și distribuirea acestora și care

permite doar instalarea lor pe un anumit număr de stații de lucru, care este egal cu numărul de dischete sau de alte suporturi purtătoare de date furnizate, constituie livrare de bunuri conform art. 128 din Codul fiscal. Programele informatice software standard reprezintă orice software produs ca un bun de folosință generală care conține date preînregistrate, este comercializat ca atare și, după instalare și eventual o perioadă scurtă de training, poate fi utilizat în mod independent de către clienți în formatul standard pentru aceleași aplicații și funcții.

(20) Procesarea fotografiilor digitale constituie livrare de bunuri conform art. 128 din Codul fiscal, atunci când fotografiile tipărite sunt predate clientului.”

3. Punctul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Prestarea de servicii

Art. 129. — (1) Se consideră prestare de servicii orice operațiune care nu constituie livrare de bunuri, așa cum este definită la art. 128.

(2) Atunci când o persoană impozabilă care acționează în nume propriu, dar în contul altei persoane, ia parte la o prestare de servicii, se consideră că a primit și a prestat ea însăși serviciile respective.

(3) Prestările de servicii cuprind operațiuni cum sunt:

a) închirierea de bunuri sau transmiterea folosinței bunurilor în cadrul unui contract de leasing;

b) cesiunea bunurilor necorporale, indiferent dacă acestea fac sau nu obiectul unui drept de proprietate, cum sunt: transferul și/sau cesiunea drepturilor de autor, brevetelor, licențelor, mărcilor comerciale și a altor drepturi similare;

c) angajamentul de a nu desfășura o activitate economică, de a nu concura cu altă persoană sau de a tolera o acțiune ori o situație;

d) prestările de servicii efectuate pe baza unui ordin emis de/sau în numele unei autorități publice sau potrivit legii;

e) servicii de intermediere efectuate de persoane care acționează în numele și în contul altei persoane, atunci când intervin într-o livrare de bunuri sau o prestare de servicii.

(4) Sunt asimilate prestării de servicii efectuate cu plată următoarele:

a) utilizarea bunurilor care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile în folosul propriu sau de către personalul acesteia ori pentru a fi puse la dispoziție în vederea utilizării în mod gratuit altor persoane, pentru alte scopuri decât desfășurarea activității sale economice, dacă taxa pentru bunurile respective a fost dedusă total sau parțial;

b) serviciile prestate în mod gratuit de către o persoană impozabilă pentru uzul propriu sau al personalului acesteia ori pentru uzul altor persoane, pentru alte scopuri decât desfășurarea activității sale economice.

(5) Nu constituie prestare de servicii efectuată cu plată în sensul alin. (4), fără a se limita la acestea, operațiuni precum:

a) utilizarea bunurilor care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile sau prestarea de servicii în mod gratuit, în cadrul acțiunilor de sponsorizare, mecenat sau protocol, în condițiile stabilite prin norme;

b) serviciile care fac parte din activitatea economică a persoanei impozabile, prestate în mod gratuit în scop de reclamă sau în scopul stimulării vânzărilor;

c) serviciile prestate în mod gratuit în cadrul perioadei de garanție de către persoana care a efectuat inițial livrarea de bunuri sau prestarea de servicii.

(6) Abrogat.

(7) Prevederile art. 128 alin. (5) și (7) se aplică în mod corespunzător și prestărilor de servicii.

Norme metodologice:

7. (1) În sensul art. 129 alin. (1) din Codul fiscal, atunci când nu există un contract de comision sau intermediere între părți și nu se refacturează cheltuielile conform pct. 19 alin. (4), dar pentru aceeași prestare de servicii intervin mai multe persoane impozabile care acționează în nume propriu, prin tranzacții succesive, se consideră că fiecare persoană a primit și a prestat în nume propriu serviciul respectiv. Fiecare tranzacție se consideră o prestare separată și se impozitează distinct, chiar dacă serviciul respectiv este prestat direct către beneficiarul final.

(2) Normele metodologice prevăzute la pct. 6 alin. (3) și (4) se aplică în mod corespunzător și pentru prestările de servicii prevăzute la art. 129 alin. (2) din Codul fiscal.

(3) Transmiterea folosinței bunurilor în cadrul unui contract de leasing este considerată prestare de servicii conform art. 129 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal. La sfârșitul perioadei de leasing, dacă locatorul/finanțatorul transferă locatarului/utilizatorului dreptul de proprietate asupra bunului, la solicitarea acestuia, operațiunea reprezintă o livrare de bunuri pentru valoarea la care se face transferul. Se consideră a fi sfârșitul perioadei de leasing și data la care locatorul/finanțatorul transferă locatarului/utilizatorului dreptul de proprietate asupra bunului înainte de sfârșitul perioadei de leasing, situație în care valoarea de transfer va cuprinde și suma ratelor care nu au mai ajuns la scadență, inclusiv toate cheltuielile accesorii facturate odată cu rata de leasing. Dacă transferul dreptului de proprietate asupra bunului către locatar/utilizator se realizează înainte de derularea a 12 luni consecutive de la data începerii contractului de leasing, se consideră că nu a mai avut loc o operațiune de leasing, ci o livrare de bunuri la data la care bunul a fost pus la dispoziția locatarului/utilizatorului. Dacă în cursul derulării unui contract de leasing financiar intervine o cesiune între utilizatori cu acceptul locatorului/finanțatorului sau o cesiune a contractului de leasing financiar prin care se schimbă locatorul/finanțatorul, operațiunea nu constituie livrare de bunuri, considerându-se că persoana

care preia contractul de leasing continuă persoana cedentului. Operațiunea este considerată în continuare prestare de servicii, persoana care preia contractul de leasing având aceleași obligații ca și cedentul în ceea ce privește taxa.

(4) Este considerată prestare de servicii, conform art. 129 alin. (3) lit. e) din Codul fiscal, intermedierea efectuată de o persoană care acționează în numele și în contul altei persoane atunci când intervine într-o livrare de bunuri sau o prestare de servicii. În sensul prezentelor norme, intermediarul care acționează în numele și în contul altei persoane este persoana care acționează în calitate de mandatar potrivit Codului comercial. În cazul în care mandatarul intermediază livrări de bunuri sau prestări de servicii, furnizorul/prestatorul efectuează livrarea de bunuri/prestarea de servicii către beneficiar, pentru care emite factura direct pe numele beneficiarului, iar mandatarul efectuează o prestare de servicii, pentru care întocmește factura de comision care reprezintă contravaloarea serviciului de intermediere prestat către mandant, respectiv către beneficiar sau, după caz, către furnizor/prestator.

(5) Emiterea de către mandatar a unei facturi în numele său către cumpărător, pentru livrarea de bunuri intermediată, este suficientă pentru a-l transforma în cumpărător revânzător din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum este prevăzut la pct. 6 alin. (3). De asemenea, mandatarul devine din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată un cumpărător revânzător, dacă primește de la vânzător o factură întocmită pe numele său.

(6) Prevederile alin. (5) sunt aplicabile și în cazul în care mandatarul intermediază o prestare de servicii.

(7) Prevederile pct. 6 alin. (14)—(16) se aplică corespunzător și pentru operațiunile prevăzute la art. 129 alin. (5) lit. a) și b) din Codul fiscal.

(8) În sensul art. 129 alin. (5) din Codul fiscal, utilizarea bunurilor care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile în folosul propriu sau serviciile prestate în mod gratuit de către persoana impozabilă pentru uzul propriu sunt asimilate unei prestări de servicii cu plată numai în situația în care sunt destinate pentru alte scopuri decât desfășurarea activității sale economice. De exemplu, o societate comercială care produce frigidere pe care le pune la dispoziția grădiniței de copii organizate în cadrul societății comerciale se consideră că utilizează în folosul propriu bunurile respective, pentru alte scopuri decât desfășurarea activității sale economice.

(9) Prevederile pct. 6 alin. (9) și (10) se vor aplica corespunzător și pentru prevederile art. 129 alin. (7) din Codul fiscal.

(10) Transferul cu plată al unui sportiv de la un club sportiv la un alt club sportiv este considerat o prestare de servicii cu plată în sensul art. 129 din Codul fiscal. Sumele plătite drept compensație pentru încetarea contractului sau drept penalități pentru neîndeplinirea unor obligații prevăzute de părțile

contractante nu sunt considerate prestări de servicii efectuate cu plată.

(11) În sensul art. 129 din Codul fiscal, sunt considerate prestări de servicii următoarele:

a) furnizarea de programe informatice software standard prin internet sau prin orice altă rețea electronică și care este în principal automatizată, necesitând intervenție umană minimă, fiind un serviciu furnizat pe cale electronică, conform art. 1251 alin. (1) pct. 26 din Codul fiscal;

b) furnizarea de licențe în cadrul unui contract de licență privind programele informatice software, care permite clientului instalarea programului software pe diverse stații de lucru, împreună cu furnizarea de programe software standard pe dischetă sau pe un alt purtător de date, conform art. 129 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal.

c) furnizarea de programe informatice software personalizate, chiar și în cazul în care programul software este furnizat pe dischetă sau pe un alt purtător de date. Programul software personalizat reprezintă orice program software creat sau adaptat nevoilor specifice ale clienților, conform cerințelor exprimate de aceștia.”

4. Punctele 10 și 11 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Locul livrării de bunuri

Art. 132. — (1) Se consideră a fi locul livrării de bunuri:

a) locul unde se găsesc bunurile în momentul când începe expedierea sau transportul, în cazul bunurilor care sunt expediate sau transportate de furnizor, de cumpărător sau de un terț. Dacă locul livrării, stabilit conform prezentei prevederi, se situează în afara teritoriului comunitar, locul livrării realizate de către importator și locul oricărei livrări ulterioare se consideră în statul membru de import al bunurilor, iar bunurile se consideră a fi transportate sau expediate din statul membru de import;

b) locul unde se efectuează instalarea sau montajul, de către furnizor sau de către altă persoană în numele furnizorului, în cazul bunurilor care fac obiectul unei instalări sau unui montaj;

c) locul unde se găsesc bunurile atunci când sunt puse la dispoziția cumpărătorului, în cazul bunurilor care nu sunt expediate sau transportate;

d) locul de plecare a transportului de pasageri, în cazul în care livrările de bunuri sunt efectuate la bordul unui vapor, avion sau tren, pentru partea din transportul de pasageri efectuată în interiorul Comunității, dacă:

1. partea transportului de pasageri efectuată în interiorul Comunității reprezintă partea transportului, efectuată fără nicio oprire în afara Comunității, între locul de plecare și locul de sosire ale transportului de pasageri;

2. locul de plecare a transportului de pasageri reprezintă primul punct de îmbarcare a pasagerilor în interiorul Comunității, eventual după o oprire în afara Comunității;

3. locul de sosire a transportului de pasageri reprezintă ultimul punct de debarcare prevăzut în interiorul Comunității pentru pasagerii care s-au îmbarcat în interiorul Comunității, eventual înainte de o oprire în afara Comunității;

e) în cazul livrării de gaz prin intermediul unui sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Comunității sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, al livrării de energie electrică ori al livrării de energie termică sau agent frigorific prin intermediul rețelelor de încălzire ori de răcire către un comerciant persoană impozabilă, locul livrării se consideră a fi locul în care acel comerciant persoană impozabilă își are sediul activității economice sau un sediu fix pentru care se livrează bunurile ori, în absența unui astfel de sediu, locul în care acesta are domiciliul stabil sau reședința sa obișnuită. Comerciantul persoană impozabilă reprezintă persoana impozabilă a cărei activitate principală, în ceea ce privește cumpărările de gaz, de energie electrică și de energie termică sau agent frigorific, o reprezintă revânzarea de astfel de produse și al cărei consum propriu de astfel de produse este neglijabil;

f) în cazul livrării de gaz printr-un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Comunității sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, al livrării de energie electrică ori al livrării de energie termică sau agent frigorific prin intermediul rețelelor de încălzire ori de răcire, în situația în care unei astfel de livrări nu i se aplică lit. e), locul livrării reprezintă locul în care cumpărătorul utilizează și consumă efectiv bunurile. Atunci când cumpărătorul nu consumă efectiv gazul, energia electrică, energia termică sau agentul frigorific ori le consumă doar parțial, se consideră că bunurile în cauză neconsumate au fost utilizate și consumate în locul în care cumpărătorul își are sediul activității economice sau un sediu fix pentru care se livrează bunurile. În absența unui astfel de sediu, se consideră că acesta a utilizat și a consumat bunurile în locul în care își are domiciliul sau reședința obișnuită.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1) lit. a), în cazul unei vânzări la distanță care se efectuează dintr-un stat membru spre România, locul livrării se consideră în România dacă livrarea este efectuată către un cumpărător persoană impozabilă sau persoană juridică neimpozabilă, care beneficiază de derogarea de la art. 126 alin. (4), sau către orice altă persoană neimpozabilă și dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) valoarea totală a vânzărilor la distanță al căror transport sau expediere în România se realizează de către un furnizor, în anul calendaristic în care are loc o anumită vânzare la distanță, inclusiv valoarea respectivei vânzări la distanță, sau în anul calendaristic precedent, depășește plafonul pentru vânzări la distanță de 35.000 euro, al cărui echivalent în lei se stabilește prin norme; sau

b) furnizorul a optat în statul membru din care se transportă bunurile pentru considerarea vânzărilor sale la distanță, care presupun transportul bunurilor din acel stat membru în România ca având loc în România.

(3) Locul livrării este întotdeauna în România, în cazul vânzărilor la distanță de produse accizabile, efectuate dintr-un stat membru către persoane neimpozabile din România, altele decât persoanele juridice neimpozabile, fără să se aplice plafonul prevăzut la alin. (2) lit. a).

(4) Derogarea prevăzută la alin. (2) nu se aplică vânzărilor la distanță efectuate din alt stat membru în România:

a) de mijloace de transport noi;

b) de bunuri instalate sau asamblate de furnizor sau în numele acestuia;

c) de bunuri taxate în statul membru de plecare, conform regimului special prevăzut la art. 313, 326 sau 333 din Directiva 112, privind bunurile second-hand, operele de artă, obiectele de colecție și antichitățile, astfel cum sunt definite la art. 152² alin. (1);

d) de gaz printr-un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Comunității sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, de energie electrică, de energie termică sau agent frigorific prin intermediul rețelelor de încălzire ori de răcire;

e) de produse accizabile, livrate către persoane impozabile și persoane juridice neimpozabile.

(5) Prin derogare de la prevederile alin. (1) lit. a), locul livrării pentru vânzările la distanță efectuate din România către alt stat membru se consideră în acest alt stat membru, în cazul în care livrarea este efectuată către o persoană care nu îi comunică furnizorului un cod de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit de statul membru în care se încheie transportul sau expedierea, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) valoarea totală a vânzărilor la distanță, efectuate de furnizor și care presupun transportul sau expedierea bunurilor din România către un anumit stat membru, în anul calendaristic în care are loc o anumită vânzare la distanță, inclusiv valoarea respectivei vânzări la distanță, sau în anul calendaristic precedent, depășește plafonul pentru vânzări la distanță, stabilit conform legislației privind taxa pe valoarea adăugată din statul membru respectiv, astfel de vânzări având locul livrării în statul respectiv; sau

b) furnizorul a optat în România pentru considerarea tuturor vânzărilor sale la distanță, care presupun transportul bunurilor din România într-un anumit stat membru, ca având loc în respectivul stat membru. Opțiunea se exercită în condițiile stabilite prin norme și se aplică tuturor vânzărilor la distanță, efectuate către respectivul stat membru, în anul calendaristic în care se exercită opțiunea și în următorii doi ani calendaristici.

(6) În cazul vânzărilor la distanță de produse accizabile efectuate din România către persoane neimpozabile din alt stat membru, altele decât persoanele juridice neimpozabile, locul livrării este întotdeauna în celălalt stat membru.

(7) Derogarea prevăzută la alin. (5) nu se aplică vânzărilor la distanță efectuate din România către un alt stat membru:

a) de mijloace de transport noi;

b) de bunuri instalate sau asamblate de furnizor sau de altă persoană în numele acestuia;

c) de bunuri taxate în România, conform regimului special pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități, prevăzut la art. 152²;

d) de gaz printr-un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Comunității sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, de energie electrică, de energie termică sau agent frigorific prin intermediul rețelelor de încălzire ori de răcire;

e) de produse accizabile, livrate către persoane juridice neimpozabile și persoane impozabile.

(8) În aplicarea alin. (2)—(7), atunci când o vânzare la distanță presupune expedierea sau transportul bunurilor vândute dintr-un teritoriu terț și importul de către furnizor într-un stat membru, altul decât statul membru în care se expediază sau se transportă în vederea livrării acestora către client, se va considera că bunurile au fost expediate sau transportate din statul membru în care se efectuează importul.

Norme metodologice:

10. (1) În sensul art. 132 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, bunurile sunt considerate a fi transportate de furnizor, de cumpărător sau de un terț care acționează în numele și în contul unuia dintre aceștia, dacă transportul este în sarcina furnizorului sau a cumpărătorului. Terța persoană care realizează transportul în numele și în contul furnizorului sau al cumpărătorului este transportatorul sau orice altă persoană care intervine în numele și în contul furnizorului ori al cumpărătorului în realizarea serviciului de transport.

(2) Prevederile art. 132 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal nu se aplică în situația în care cumpărătorul a optat pentru calitatea de importator al bunurilor conform prevederilor pct. 59 alin. (1) lit. b).

(3) Conform art. 132 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, locul livrării este locul unde bunurile sunt puse la dispoziția cumpărătorului, în cazul în care bunurile nu sunt transportate sau expediate. În categoria bunurilor care nu sunt transportate sau expediate se cuprind bunurile imobile, precum și orice alte bunuri mobile corporale care, deși sunt livrate, între vânzător și cumpărător nu există relație de transport. Exemplu: o persoană impozabilă A stabilită în România livrează bunuri unei alte persoane impozabile B stabilite în alt stat membru sau în România. Bunurile sunt transportate direct la C, o altă persoană, care cumpără bunurile de la B. În primul caz persoana obligată

să realizeze transportul este A sau B. Pe relația A—B se consideră o livrare cu transport, iar pe relația B—C se consideră o livrare fără transport. În al doilea caz, dacă persoana obligată să realizeze transportul este C, pe relația A—B se consideră o livrare fără transport, locul livrării fiind locul unde bunurile sunt puse la dispoziția lui B, iar în relația B—C se consideră o livrare cu transport, locul livrării fiind locul unde începe transportul, respectiv în statul membru al furnizorului A, unde se află bunurile atunci când începe transportul.

11. (1) În sensul art. 132 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, echivalentul în lei al plafonului de 35.000 de euro pentru vânzările la distanță se stabilește pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării și se rotunjește la cifra miilor. Rotunjirea se face prin majorare, când cifra sutelor este egală cu sau mai mare decât 5, și prin reducere, când cifra sutelor este mai mică decât 5, prin urmare plafonul este de 118.000 lei.

(2) În cazul în care vânzările la distanță efectuate de un furnizor dintr-un anumit stat membru în România depășesc plafonul prevăzut la alin. (1), se consideră că toate vânzările la distanță efectuate de furnizor din acel stat membru în România au loc în România pe perioada rămasă din anul calendaristic în care s-a depășit plafonul și pentru anul calendaristic următor. Persoana obligată la plata taxei este furnizorul din alt stat membru, potrivit art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, care trebuie să se înregistreze în România în scopuri de TVA, conform art. 153 din Codul fiscal, la depășirea plafonului calculat conform alin. (4) și (5). Înregistrarea rămâne valabilă până la data de 31 decembrie a anului calendaristic următor celui în care furnizorul a depășit plafonul pentru vânzări la distanță în România, cu excepția situației prevăzute la alin. (3).

(3) În cazul în care plafonul prevăzut la alin. (1) este depășit și în anul calendaristic următor, se aplică prevederile alin. (2) referitoare la locul acestor vânzări.

(4) La calculul plafonului prevăzut la alin. (1) se iau în considerare:

a) valoarea tuturor vânzărilor la distanță efectuate de un furnizor dintr-un anumit stat membru în România, inclusiv valoarea vânzărilor de bunuri care au fost livrate dintr-un teritoriu terț și care sunt considerate că au fost livrate în România din statul membru de import, în conformitate cu prevederile art. 132 alin. (8) din Codul fiscal;

b) valoarea vânzării la distanță ce conduce la depășirea plafonului.

(5) La calculul plafonului prevăzut la alin. (1) nu se iau în considerare:

a) valoarea vânzărilor la distanță de bunuri accizabile;

b) valoarea oricărei livrări intracomunitare de mijloace de transport noi;

c) valoarea oricărei livrări de bunuri cu instalare sau montare, efectuată în România de către furnizor sau de altă persoană în numele acestuia, conform art. 132 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

d) valoarea oricărei livrări efectuate de furnizor în statul membru de plecare în cadrul tranzacției supuse regimului special al marjei profitului pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități, prevăzute la art. 152² din Codul fiscal;

e) valoarea oricărei livrări de gaz printr-un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Comunității sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, de energie electrică, de energie termică sau agent frigorific prin intermediul rețelelor de încălzire ori de răcire, conform art. 132 alin. (1) lit. e) și f) din Codul fiscal.

(6) Furnizorul unei vânzări la distanță în România poate opta în statul membru în care este stabilit să schimbe locul livrării în România pentru toate vânzările sale la distanță din acel stat membru în România. Opțiunea se comunică și organelor fiscale competente din România printr-o scrisoare recomandată în care furnizorul va specifica data de la care intenționează să aplice opțiunea. Persoana obligată la plata taxei este furnizorul din alt stat membru, potrivit art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, care trebuie să se înregistreze în România în scopuri de TVA, conform art. 153 din Codul fiscal, înainte de prima livrare care va fi realizată ulterior exprimării opțiunii. Înregistrarea ca urmare a opțiunii rămâne valabilă până la data de 31 decembrie a celui de-al doilea an calendaristic următor celui în care furnizorul și-a exercitat opțiunea, cu excepția situației prevăzute la alin. (7).

(7) Dacă plafonul prevăzut la alin. (1) este depășit în cel de-al doilea an calendaristic consecutiv prevăzut la alin. (6), se aplică prevederile alin. (2)—(5) în privința locului pentru vânzările la distanță în România.

(8) Vânzarea la distanță are loc într-un stat membru, altul decât România, conform art. 132 alin. (5) din Codul fiscal, dacă valoarea totală a vânzărilor la distanță efectuate de furnizorul din România depășește plafonul vânzărilor la distanță stabilit de statul membru de destinație, care poate să difere de cel stabilit la alin. (1), valabil pentru România, sau în cazul în care furnizorul și-a exercitat opțiunea prevăzută la alin. (6). Plafonul pentru vânzări la distanță se calculează pe fiecare an calendaristic. În sensul art. 132 alin. (5) din Codul fiscal, persoanele din alt stat membru care nu comunică furnizorului din România un cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA sunt persoanele care beneficiază în statul lor membru de derogarea prevăzută la art. 3 alin. (2) din Directiva 112, al cărei echivalent în Codul fiscal este art. 126 alin. (4).

(9) În cazul în care furnizorul depășește plafonul pentru vânzări la distanță stabilit de statul membru de destinație, se consideră că toate vânzările la distanță efectuate de furnizorul din România în statul membru de destinație au loc în acel stat membru pentru perioada rămasă din anul calendaristic în care s-a depășit plafonul și pentru anul calendaristic următor. Dacă se depășește plafonul și în anul următor, se aplică aceleași reguli referitoare la locul acestor vânzări. Furnizorii trebuie să comunice printr-o scrisoare recomandată transmisă către organul fiscal competent din România, în termen de 30 de zile de la data înregistrării în alt stat membru, pentru vânzări la

distanță ca urmare a depășirii plafonului pentru vânzări la distanță din alt stat membru, locul acestor livrări nemaifiind în România, ci în statul membru în care s-a depășit plafonul.

(10) La calculul plafonului pentru vânzări la distanță realizate de furnizori din România în alt stat membru se iau în considerare:

a) valoarea tuturor vânzărilor la distanță efectuate de un furnizor din România către un anumit stat membru, inclusiv valoarea vânzărilor de bunuri expediate dintr-un teritoriu terț și importate în România, care se consideră că au fost expediate din România, în condițiile art. 132 alin. (8) din Codul fiscal;

b) valoarea vânzării care conduce la depășirea plafonului în celălalt stat membru.

(11) La calculul plafonului pentru vânzări la distanță realizate de furnizori din România în alt stat membru nu se iau în considerare:

a) valoarea vânzărilor la distanță de bunuri accizabile;

b) valoarea oricărei livrări intracomunitare de mijloace de transport noi;

c) valoarea livrărilor de bunuri cu instalare, efectuate în alt stat membru de către furnizor sau de altă persoană în numele acestuia;

d) valoarea oricărei livrări efectuate de un furnizor din România în cadrul unei tranzacții supuse regimului special al marjei profitului pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități, conform art. 152² din Codul fiscal;

e) valoarea oricărei livrări de gaz printr-un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Comunității sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, de energie electrică, de energie termică sau agent frigorific, prin intermediul rețelelor de încălzire ori de răcire.

(12) Furnizorul poate opta să schimbe locul livrării într-un alt stat membru pentru toate vânzările sale la distanță efectuate din România către acel stat membru. Opțiunea se comunică printr-o scrisoare recomandată transmisă către organul fiscal competent din România și se exercită de la data trimiterii scrisorii recomandate, rămânând valabilă până la data de 31 decembrie a celui de-al doilea an calendaristic următor celui în care furnizorul și-a exercitat opțiunea, cu excepția situației prevăzute la alin. (13).

(13) Dacă plafonul pentru vânzări la distanță realizate de furnizori din România în alt stat membru este depășit și în cel de-al doilea an calendaristic consecutiv prevăzut la alin. (12), se aplică prevederile alin. (9)—(11) pentru locul vânzărilor la distanță în celălalt stat membru.”

5. Punctele 13—15¹ se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Locul prestării de servicii

Art. 133. — (1) În vederea aplicării regulilor referitoare la locul de prestare a serviciilor:

a) o persoană impozabilă care desfășoară și activități sau operațiuni care nu sunt considerate impozabile în conformitate cu art. 126 alin. (1)—(4) este considerată persoană impozabilă pentru toate serviciile care i-au fost prestate;

b) o persoană juridică neimpozabilă care este înregistrată în scopuri de TVA este considerată persoană impozabilă.

(2) Locul de prestare a serviciilor către o persoană impozabilă care acționează ca atare este locul unde respectiva persoană care primește serviciile își are stabilit sediul activității sale economice. Dacă serviciile sunt furnizate către un sediu fix al persoanei impozabile, aflat în alt loc decât cel în care persoana își are sediul activității sale economice, locul de prestare a serviciilor este locul unde se află respectivul sediu fix al persoanei care primește serviciile. În absența unui astfel de loc sau sediu fix, locul de prestare a serviciilor este locul unde persoana impozabilă care primește aceste servicii își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită.

(3) Locul de prestare a serviciilor către o persoană neimpozabilă este locul unde prestatorul își are stabilit sediul activității sale economice. Dacă serviciile sunt prestate de la un sediu fix al prestatorului, aflat în alt loc decât locul în care persoana impozabilă și-a stabilit sediul activității economice, locul de prestare a serviciilor este locul unde se află respectivul sediu fix. În absența unui astfel de loc sau sediu fix, locul de prestare a serviciilor este locul unde prestatorul își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (2) și (3), pentru următoarele prestări de servicii, locul prestării este considerat a fi:

a) locul unde sunt situate bunurile imobile, pentru prestările de servicii efectuate în legătură cu bunurile imobile, inclusiv serviciile prestate de experți și agenți imobiliari, de cazare în sectorul hotelier sau în sectoare cu funcție similară, precum tabere de vacanță sau locuri amenajate pentru camping, de acordare de drepturi de utilizare a bunurilor imobile, pentru servicii de pregătire și coordonare a lucrărilor de construcții, precum serviciile prestate de arhitecți și de societățile care asigură supravegherea pe șantier;

b) locul unde se efectuează transportul, în funcție de distanțele parcurse, în cazul serviciilor de transport de călători;

c) abrogată;

d) locul prestării efective, pentru serviciile de restaurant și catering, cu excepția celor prestate efectiv la bordul navelor, al aeronavelor sau al trenurilor pe parcursul unei părți a unei operațiuni de transport de călători efectuate în cadrul Comunității;

e) locul unde mijlocul de transport este pus efectiv la dispoziția clientului, în cazul închirierii pe termen scurt a unui mijloc de transport. Prin *termen scurt* se înțelege posesia sau utilizarea continuă a mijlocului de transport pe o perioadă de maximum 30 de zile și, în cazul ambarcațiunilor maritime, pe o perioadă de maximum 90 de zile;

f) locul de plecare a transportului de călători, pentru serviciile de restaurant și catering furnizate efectiv la bordul navelor, al aeronavelor sau al trenurilor în timpul unei părți a unei operațiuni de transport de călători efectuată în Comunitate. *Parte a unei operațiuni de transport de călători efectuată în Comunitate* înseamnă acea parte a operațiunii efectuate, fără escală în afara Comunității, între punctul de plecare și punctul de sosire a transportului de călători. *Punctul de plecare a unui transport de călători* înseamnă primul punct stabilit pentru îmbarcarea călătorilor în interiorul Comunității, dacă este cazul, după o oprire în afara Comunității. *Punctul de sosire a unui transport de călători* înseamnă ultimul punct stabilit pentru debarcarea în interiorul Comunității a călătorilor care s-au îmbarcat în Comunitate, dacă este cazul înaintea unei opriri în afara Comunității. În cazul unei călătorii dus-întors, traseul de retur este considerat o operațiune de transport separată.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (3), locul următoarelor servicii este considerat a fi:

a) locul în care este efectuată operațiunea principală în conformitate cu prevederile prezentului titlu, în cazul serviciilor prestate de un intermediar care acționează în numele și în contul altei persoane și beneficiarul este o persoană neimpozabilă;

b) locul unde are loc transportul, proporțional cu distanțele parcurse, în cazul serviciilor de transport de bunuri, altul decât transportul intracomunitar de bunuri, către persoane neimpozabile;

c) locul de plecare a unui transport intracomunitar de bunuri, pentru serviciile de transport intracomunitar de bunuri prestate către persoane neimpozabile. Prin *transport intracomunitar de bunuri* se înțelege orice transport de bunuri ale cărui loc de plecare și loc de sosire sunt situate pe teritoriile a două state membre diferite. *Loc de plecare* înseamnă locul unde începe efectiv transportul de bunuri, indiferent de distanțele parcurse pentru a ajunge la locul unde se găsesc bunurile, iar *loc de sosire* înseamnă locul unde se încheie efectiv transportul de bunuri;

d) locul în care se prestează efectiv serviciile către persoane neimpozabile, în cazul următoarelor:

1. servicii constând în activități accesorii transportului, precum încărcarea, descărcarea, manipularea și servicii similare acestora;

2. servicii constând în lucrări asupra bunurilor mobile corporale;

3. evaluări ale bunurilor mobile corporale;

e) locul unde beneficiarul este stabilit sau își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită, dacă respectivul beneficiar este o persoană neimpozabilă care este stabilită sau își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în afara Comunității, în cazul următoarelor servicii:

1. închirierea bunurilor mobile corporale, cu excepția tuturor mijloacelor de transport;

2. operațiunile de leasing având ca obiect utilizarea bunurilor mobile corporale, cu excepția tuturor mijloacelor de transport;

3. transferul și/sau cesiunea drepturilor de autor, brevetelor, licențelor, mărcilor comerciale și a altor drepturi similare;

4. serviciile de publicitate;

5. serviciile consultanților, inginerilor, juriștilor și avocaților, contabililor și experților contabili, ale birourilor de studii și alte servicii similare, precum și prelucrarea de date și furnizarea de informații;

6. operațiunile de natură financiar-bancară și de asigurări, inclusiv reasigurări, cu excepția închirierii de seifuri;

7. punerea la dispoziție de personal;

8. acordarea accesului la un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Comunității sau la o rețea conectată la un astfel de sistem, la rețeaua de energie electrică ori la rețelele de încălzire sau de răcire, transportul și distribuția prin intermediul acestor sisteme ori rețele, precum și alte prestări de servicii legate direct de acestea;

9. serviciile de telecomunicații. Sunt considerate servicii de telecomunicații serviciile având ca obiect transmiterea, emiterea și recepția de semnale, înscrisuri, imagini și sunete sau informații de orice natură, prin cablu, radio, mijloace optice sau alte mijloace electromagnetice, inclusiv cedarea dreptului de utilizare a mijloacelor pentru astfel de transmisii, emiteri sau recepții. Serviciile de telecomunicații cuprind, de asemenea, și furnizarea accesului la rețeaua mondială de informații. În cazul în care serviciile de telecomunicații sunt prestate de către o persoană care își are stabilit sediul activității economice în afara Comunității sau care are un sediu fix în afara Comunității de la care serviciile sunt prestate sau care, în absența unui sediu al activității economice sau a unui sediu fix, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în afara Comunității, către o persoană neimpozabilă care este stabilită, are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în Comunitate, se consideră că locul prestării este în România, dacă serviciile au fost efectiv utilizate în România;

10. serviciile de radiodifuziune și televiziune. În cazul în care serviciile de radiodifuziune și de televiziune sunt prestate de către o persoană care își are stabilit sediul activității sale economice în afara Comunității sau care are un sediu fix în afara Comunității de la care serviciile sunt

prestate sau care, în absența unui sediu al activității economice sau a unui sediu fix, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în afara Comunității, către o persoană neimpozabilă care este stabilită, are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în Comunitate, se consideră că locul prestării este în România, dacă serviciile au fost efectiv utilizate în România;

11. serviciile furnizate pe cale electronică. În cazul serviciilor furnizate pe cale electronică, prestate de o persoană care își are sediul activității economice în afara Comunității sau care deține un sediu fix în afara Comunității de la care serviciile sunt prestate sau care, în absența unui sediu al activității economice sau a unui sediu fix, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în afara Comunității, către o persoană neimpozabilă care este stabilită, are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în România, se consideră că locul prestării este în România;

12. obligația de a se abține de la realizarea sau exercitarea, total sau parțial, a unei activități economice sau a unui drept prevăzut la prezenta literă;

f) locul în care activitățile se desfășoară efectiv, în cazul serviciilor principale și auxiliare legate de activități culturale, artistice, sportive, științifice, educaționale, de divertisment sau de activități similare, cum ar fi târgurile și expozițiile, inclusiv în cazul serviciilor prestate de organizatorii acestor activități, prestate către persoane neimpozabile.

(6) Prin excepție de la prevederile alin. (3), pentru serviciile de închiriere de mijloace de transport, altele decât cele de închiriere pe termen scurt, și pentru serviciile de leasing de mijloace de transport, se consideră că locul prestării este:

a) în România, când aceste servicii sunt prestate de o persoană impozabilă care își are sediul activității economice sau care are un sediu fix în afara Comunității, de la care serviciile sunt prestate, către un beneficiar persoană neimpozabilă care este stabilit sau își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în România, dacă utilizarea și exploatarea efectivă a serviciilor au loc în România;

b) în afara Comunității, când aceste servicii sunt prestate de o persoană impozabilă care are sediul activității economice sau un sediu fix în România, de la care serviciile sunt prestate, către un beneficiar persoană neimpozabilă care este stabilit sau își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în afara Comunității, dacă utilizarea și exploatarea efectivă a serviciilor au loc în afara Comunității.

(7) Prin excepție de la prevederile alin. (2), locul următoarelor servicii este considerat a fi:

a) în România, pentru serviciile constând în activități accesorii transportului, precum încărcarea, descărcarea, manipularea și servicii similare acestora, servicii constând

în lucrări asupra bunurilor mobile corporale și evaluări ale bunurilor mobile corporale, servicii de transport de bunuri efectuate în România, când aceste servicii sunt prestate către o persoană impozabilă nestabilă pe teritoriul Comunității, dacă utilizarea și exploatarea efectivă a serviciilor au loc în România;

b) locul în care evenimentele se desfășoară efectiv, pentru serviciile legate de acordarea accesului la evenimente culturale, artistice, sportive, științifice, educaționale, de divertisment sau alte evenimente similare, cum ar fi târgurile și expozițiile, precum și pentru serviciile auxiliare legate de acordarea acestui acces, prestate unei persoane impozabile.

(8) Prin excepție de la prevederile alin. (2), pentru serviciile de transport de bunuri efectuate în afara Comunității, când aceste servicii sunt prestate către o persoană impozabilă stabilită în România, locul prestării se consideră a fi în afara Comunității, dacă utilizarea și exploatarea efectivă a serviciilor au loc în afara Comunității. În aplicarea prezentului alineat serviciile de transport de bunuri efectuate în afara Comunității sunt serviciile de transport al cărui punct de plecare și punct de sosire se află în afara Comunității, acestea fiind considerate efectiv utilizate și exploatare în afara Comunității.

Norme metodologice

13. (1) Pentru stabilirea locului prestării serviciilor potrivit prevederilor art. 133 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, se are în vedere noțiunea de persoană impozabilă, astfel cum este aceasta definită din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată. Identificarea altor elemente, cum ar fi faptul că persoana impozabilă realizează operațiuni scutite de taxa pe valoarea adăugată sau că aceasta aplică regimul special de scutire pentru întreprinderi mici, nu influențează modul în care regulile care guvernează locul prestării se aplică atunci când persoana impozabilă prestează sau primește servicii. Regulile prevăzute la art. 133 alin. (2) sau (3) din Codul fiscal se aplică numai în situația în care serviciile nu se pot încadra în niciuna dintre excepțiile prevăzute la art. 133 alin. (4)—(8) din Codul fiscal. Dacă serviciile pot fi încadrate în una dintre excepțiile prevăzute la art. 133 alin. (4)—(8), întotdeauna excepția prevalează, nemaifiind aplicabile regulile generale stabilite la art. 133 alin. (2) și (3).

(2) Locul de prestare a serviciilor către o persoană juridică neimpozabilă se determină conform art. 133 alin. (3)—(6) din Codul fiscal, cu excepția situației în care respectiva persoană este deja înregistrată în scopuri de TVA pentru achiziții intracomunitare conform art. 153¹ sau, pentru alte operațiuni, conform art. 153 din Codul fiscal ori conform echivalentului acestor articole din legislația altui stat membru. În această situație, locul prestării serviciilor către persoana juridică neimpozabilă se determină, ca regulă generală, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal.

(3) Pentru a se califica drept sediu fix al unei persoane impozabile, gradul de permanență și structura acestuia în ceea ce privește resursele tehnice și umane trebuie să fie suficiente pentru a efectua regulat prestări de servicii impozabile, în cazul sediului fix de la care sunt prestate servicii conform art. 133 alin. (3) din Codul fiscal, sau pentru a fi capabil să primească și să utilizeze serviciile respective, în cazul sediului fix către care sunt furnizate servicii, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal.

(4) În situația în care un prestator stabilit în România furnizează servicii care intră sub incidența art. 133 alin. (2) din Codul fiscal către:

a) o persoană impozabilă care are sediul activității economice în afara României, dar este stabilită în România prin sediu/sedii fix/fixe, se va considera că locul prestării serviciilor este locul în care beneficiarul și-a stabilit sediul activității sale economice sau, după caz, un sediu fix situat în alt stat, dacă beneficiarul poate prezenta dovezi suficiente prestatorului pentru a demonstra că aceste servicii au fost prestate către sediul activității sale economice sau către un sediu fix stabilit în alt stat, și nu către sediul/sediile fix/fixe din România;

b) o persoană impozabilă care are sediul activității economice în România, dar este stabilită în afara României prin sediu/sedii fix/fixe, se va considera că locul prestării serviciilor este sediul fix către care serviciile sunt prestate, dacă beneficiarul poate prezenta dovezi suficiente prestatorului pentru a demonstra că aceste servicii nu au fost prestate către sediul activității economice din România, ci către sediul/sediile fix/fixe din afara României.

Dovezile pe care beneficiarul poate să le prezinte pentru a demonstra că serviciile sunt în fapt prestate către sediul activității sale economice sau către un sediu fix pot consta în: contractul și/sau formularul de comandă care identifică sediul care primește serviciile, faptul că sediul respectiv este entitatea care plătește pentru serviciile respective sau costul serviciilor este în fapt suportat de respectiva entitate, natura serviciilor permite identificarea, în mod particular, a sediului/sediilor către care serviciul este prestat, orice alte informații relevante pentru stabilirea locului prestării.

(5) În cazul serviciilor care intră sub incidența art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de o persoană impozabilă nestabilită în România către o persoană impozabilă care are sediul activității economice în România, se consideră că locul prestării nu este în România, dacă beneficiarul poate face dovada că serviciul este prestat către un sediu fix situat în afara României. Dovezile pe care beneficiarul poate să le prezinte pentru a demonstra că serviciile sunt în fapt prestate către un sediu fix sunt cele menționate la alin. (4).

(6) Un contract global reprezintă un acord de afaceri care poate acoperi toate serviciile prestate către o persoană impozabilă. Pentru serviciile prestate în baza unui astfel de contract global, care urmează să fie utilizate în mai multe locuri, locul de prestare este considerat în principiu locul în care beneficiarul și-a stabilit sediul activității sale economice. În

situația în care serviciile care fac obiectul unui astfel de contract sunt destinate a fi utilizate de către un sediu fix și acest sediu fix suportă costurile respectivelor servicii, locul prestării acestora este locul în care se află respectivul sediu fix.

(7) Serviciile pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, care sunt prestate de prestatori stabiliți în România către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți pe teritoriul Comunității, se numesc prestări de servicii intracomunitare și se declară în declarația recapitulativă, conform prevederilor art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă nu beneficiază de o scutire de taxă. Persoanele impozabile care prestează astfel de servicii și care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA trebuie să îndeplinească obligațiile specifice de înregistrare în scopuri de TVA prevăzute la art. 153 și 153¹ din Codul fiscal.

(8) Serviciile prevăzute la art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de prestatori stabiliți în România către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți în afara Comunității sau, după caz, prestate de prestatori stabiliți în afara Comunității către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți pe teritoriul României, urmează aceleași reguli ca și serviciile intracomunitare în ceea ce privește determinarea locului prestării și celelalte obligații impuse de prezentul titlu, dar nu implică obligații referitoare la declararea în declarația recapitulativă, conform prevederilor art. 156⁴ din Codul fiscal, indiferent dacă sunt taxabile sau dacă beneficiază de scutire de taxă, și nici obligații referitoare la înregistrarea în scopuri de TVA specifice serviciilor intracomunitare prevăzute la art. 153 și 153¹ din Codul fiscal.

(9) În cazul serviciilor pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de persoane impozabile stabilite în România, atunci când beneficiarul este o persoană impozabilă stabilită în alt stat membru și serviciul este prestat către sediul activității economice sau un sediu fix aflat în alt stat membru decât România, prestatorul trebuie să facă dovada că beneficiarul este o persoană impozabilă și că este stabilit în Comunitate. Se consideră că această condiție este îndeplinită atunci când beneficiarul comunică prestatorului o adresă a sediului activității economice sau, după caz, a unui sediu fix din Comunitate, precum și un cod valabil de TVA atribuit de autoritățile fiscale din alt stat membru, inclusiv în cazul persoanelor juridice neimpozabile care sunt înregistrate în scopuri de TVA. Se consideră că prestatorul a acționat de bună-credință în ceea ce privește stabilirea faptului că beneficiarul său este o persoană impozabilă atunci când a obținut confirmarea validității codului de TVA atribuit beneficiarului său de autoritățile fiscale din alt stat membru prin intermediul procedurilor de securitate existente la nivel comunitar. Dacă beneficiarul care este stabilit în alt stat membru decât România nu comunică un cod valabil de TVA și/sau prestatorul nu obține confirmarea validității codului de TVA al clientului său, se va considera că prestarea de servicii este realizată către o persoană neimpozabilă, aplicându-se celelalte

reguli prevăzute de art. 133 din Codul fiscal, în funcție de natura serviciului. Totuși, în situația în care ulterior emiterii facturii de către prestator beneficiarul comunică un cod valabil de TVA atribuit de autoritățile fiscale din alt stat membru, prestatorul va aplica prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, respectiv va considera că operațiunea nu este impozabilă în România, fiind impozabilă la locul unde este stabilit beneficiarul, dacă beneficiarul poate face dovada că avea calitatea de persoană impozabilă în momentul în care taxa a devenit exigibilă. Dovada constă într-o confirmare oficială a autorității fiscale din statul membru în care beneficiarul este stabilit. În cazul reconsiderării locului prestării serviciului, prestatorul aplică prevederile art. 159 din Codul fiscal. Prevederile prezentului alineat se completează cu prevederile alin. (4).

(10) În cazul serviciilor pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de o persoană impozabilă stabilită în România către un beneficiar persoană impozabilă stabilit în alt stat membru, care a comunicat prestatorului un cod valabil de TVA, pentru a stabili dacă serviciile prestate sunt utilizate în scop personal sau pentru uzul personal al angajaților persoanei impozabile, prestatorul va ține cont de natura serviciilor prestate. Numai atunci când datorită naturii serviciilor prestate se prezumă că acestea ar putea fi utilizate în scopuri personale prestatorul va solicita o declarație din partea clientului sau în ceea ce privește scopul în care serviciile vor fi utilizate. Dacă din această declarație reiese că beneficiarul nu va utiliza respectivele servicii în scop personal sau pentru uzul personal al angajaților, se consideră că prestatorul a acționat cu bună-credință în ceea ce privește determinarea locului prestării serviciilor și este scutit de orice viitoare obligație de plată a taxei. Atunci când serviciul urmează a fi utilizat de beneficiar parțial pentru scopuri personale sau pentru uzul personal al angajaților persoanei impozabile și parțial în scopul activității economice sau integral în scopuri personale ori pentru uzul personal al angajaților persoanei impozabile, prestarea respectivului serviciu va fi tratată ca fiind realizată în relația cu o persoană neimpozabilă. În ceea ce privește utilizarea fiecărui serviciu pentru stabilirea locului prestării, vor fi luate în considerare numai circumstanțele existente în momentul prestării serviciului. Orice modificare subsecventă a uzului serviciului respectiv de către beneficiar în sensul acestui alineat nu va avea consecințe în ceea ce privește stabilirea locului prestării, cu excepția situației în care se poate face dovada abuzului de lege.

(11) Serviciile pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (5) lit. e) din Codul fiscal, prestate de o persoană impozabilă stabilită în România către un beneficiar persoană neimpozabilă care nu este stabilit pe teritoriul Comunității, nu au locul în România. De asemenea, nu au locul în România aceleași servicii care sunt prestate către persoane impozabile stabilite în afara Comunității, fiind aplicabile prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. În ambele situații este suficient ca prestatorul să facă dovada că beneficiarul, indiferent de statutul

său, este stabilit în afara Comunității. Această condiție se consideră îndeplinită atunci când clientul comunică prestatorului adresa sediului activității economice sau a sediului fix ori, în absența acestora, a domiciliului stabil sau a reședinței obișnuite, din afara Comunității. Prestatorul trebuie să verifice autenticitatea acestora prin procedurile curente de verificare existente.

(12) Pentru alte servicii decât cele prevăzute la alin. (11), prestate de o persoană impozabilă stabilită în România către o persoană impozabilă stabilită în afara Comunității și care intră sub incidența art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, locul prestării nu este considerat a fi în România, dacă prestatorul poate face dovada că beneficiarul este o persoană impozabilă și că este stabilit în afara Comunității. În acest scop prestatorul trebuie să obțină suficiente dovezi de la clientul său care să demonstreze că este o persoană impozabilă. Aceste dovezi pot consta în codul de înregistrare în scopuri de TVA al beneficiarului care este stabilit în țări terțe care aplică TVA sau un alt cod de înregistrare similar care identifică persoana impozabilă, atribuit beneficiarului de țara în care este stabilit, însoțite de alte informații relevante, cum sunt materiale printate de pe un website care confirmă statutul de persoană impozabilă al beneficiarului, informații obținute de la autoritatea fiscală din țara beneficiarului care confirmă că acesta este o persoană impozabilă, formularul de comandă al beneficiarului care conține adresa sediului activității economice și codul de înregistrare comercială sau informații printate de pe website-ul beneficiarului din care să rezulte că acesta efectuează o activitate economică. Dacă prestatorul nu poate face dovada că beneficiarul este o persoană impozabilă, se va considera că prestarea de servicii este realizată către o persoană neimpozabilă, aplicându-se celelalte reguli prevăzute de art. 133 din Codul fiscal, în funcție de natura serviciului. Prevederile prezentului alineat se completează cu prevederile alin. (4).

(13) Serviciile pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, de care beneficiază persoane impozabile stabilite în România și care sunt prestate de un prestator persoană impozabilă care nu este stabilit în România, au locul prestării în România, fiind aplicabile cotele de TVA prevăzute la art. 140 din Codul fiscal sau, după caz, scutirile de TVA prevăzute la art. 141, 143, 144 sau 144¹ din Codul fiscal. Atunci când prestatorul este o persoană impozabilă stabilită în alt stat membru, beneficiarul persoană impozabilă stabilită în România realizează o achiziție intracomunitară de servicii care se declară în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă serviciul nu este scutit de taxă. În situația în care beneficiarul persoană impozabilă stabilită în România nu este înregistrat în scopuri de taxă, trebuie să îndeplinească obligațiile specifice de înregistrare pentru achiziții intracomunitare de servicii prevăzute la art. 153 sau 153¹ din Codul fiscal.

(14) În aplicarea prevederilor art. 133 alin. (2), alin. (5) lit. d) și alin. (7) lit. a) din Codul fiscal, lucrările efectuate asupra bunurilor mobile corporale cuprind toate operațiunile umane și

mecanice efectuate asupra unui bun mobil corporal, altele decât cele de natură intelectuală sau științifică, respectiv servicii ce constau, printre altele, în procesarea, prelucrarea, repararea bunurilor mobile corporale. Evaluarea bunurilor mobile corporale reprezintă examinarea unor bunuri mobile corporale în scopul stabilirii valorii acestora. Ambalajele sau alte bunuri utilizate, în legătură directă cu bunurile asupra cărora au fost realizate lucrări ori evaluări, sau bunurile încorporate în acestea sunt accesorii serviciilor realizate și nu vor fi tratate ca livrări de bunuri separate, ci ca fiind parte a serviciului prestat. În situația în care pe teritoriul României se efectuează lucrări și evaluări ale bunurilor mobile corporale de origine comunitară, persoana care primește bunurile în vederea realizării lucrărilor trebuie să înscrie bunurile în registrul bunurilor primite prevăzut la pct. 79. Beneficiarul persoană impozabilă stabilit în România, care trimite bunuri mobile corporale pentru a fi efectuate lucrări sau evaluări într-un alt stat membru, va ține evidența bunurilor cu ajutorul registrului nontransferurilor prevăzut la pct. 79. Pentru determinarea locului prestării acestor servicii se vor aplica, în funcție de statutul beneficiarului, prevederile art. 133 alin. (2), alin. (5) lit. d) sau alin. (7) lit. a) din Codul fiscal.

(15) Tipărirea cărților sau a altor tipărituri poate fi considerată fie o livrare de bunuri, fie o prestare de servicii, în funcție de modul de derulare a operațiunilor, astfel:

a) în situația în care clientul care deține drepturile de editare a unei cărți sau a altei tipărituri se limitează la a transmite conținutul acestora pe hârtie, pe CD, dischetă sau pe alt suport, iar tipografia se obligă să tipărească sau, după caz, să și editeze cartea sau altă tipăritură, utilizând hârtia și/sau alte materiale proprii necesare realizării cărții sau altei tipărituri, se consideră că tipografia realizează o livrare de bunuri către clientul său, în sensul art. 128 din Codul fiscal, locul livrării bunurilor stabilindu-se conform prevederilor art. 132 din Codul fiscal;

b) în situația în care clientul care deține drepturile de editare a unei cărți sau a altei tipărituri transmite tipografiei conținutul acestora pe hârtie, pe CD, dischetă sau pe alt suport, precum și hârtia necesară realizării acestora și/sau, după caz, alte materiale care servesc la realizarea cărții/tipăriturii, se consideră că tipografia realizează o prestare de servicii către clientul său, în sensul art. 129 din Codul fiscal. Locul prestării serviciilor, în acest caz, se stabilește conform prevederilor art. 133 alin. (2) sau, după caz, art. 133 alin. (5) lit. d) sau alin. (7) lit. a) din Codul fiscal, în funcție de statutul beneficiarului.

(16) Transferul certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră efectuat cu plată de către o persoană impozabilă reprezintă o prestare de servicii, pentru care locul prestării se stabilește conform prevederilor art. 133 alin. (2) sau, după caz, art. 133 alin. (5) lit. e) din Codul fiscal. Dacă locul prestării pentru un astfel de serviciu este în România, niciuna dintre scutirile prevăzute la art. 141 din Codul fiscal nu poate fi aplicată.

(17) În sensul art. 133 alin. (5) lit. f) din Codul fiscal, conceptul «activități» include și evenimentele la care se face referire în art. 133 alin. (7) lit. b) din Codul fiscal.

14. (1) Serviciile prevăzute la art. 133 alin. (4) din Codul fiscal fac excepție de la regulile generale prevăzute la art. 133 alin. (2) și (3) din Codul fiscal în ceea ce privește stabilirea locului prestării. Aceste servicii nu se declară în declarația recapitulativă menționată la art. 156⁴ din Codul fiscal, indiferent de statutul beneficiarului, și nici nu se aplică prevederile referitoare la înregistrarea în scopuri de taxă, care sunt specifice prestărilor și achizițiilor intracomunitare de servicii.

(2) Serviciile efectuate în legătură directă cu un bun imobil au locul prestării la locul unde este situat bunul imobil conform prevederilor art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal. Pe lângă serviciile menționate la art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, serviciile efectuate în legătură cu bunurile imobile cuprind, printre altele, operațiuni precum:

a) lucrările de construcții-montaj, transformare, finisare, instalare, reparații, întreținere, curățare și demolare, efectuate asupra unui bun imobil prin natura sa, precum și orice operațiune ce se efectuează în legătură cu livrarea de bunuri mobile și încorporarea acestora într-un bun imobil astfel încât bunurile mobile devin bunuri imobile prin destinația lor;

b) studiile și activitățile de supervizare, care fac parte în mod obișnuit din ocupația arhitecților, supervizorilor sau inginerilor și care au ca obiectiv pregătirea și coordonarea unei activități prevăzute la lit. a);

c) activitățile de evaluare a unui bun imobil;

d) punerea la dispoziție de spații de parcare;

e) punerea la dispoziție de spații de depozitare a bunurilor;

f) închirierea de seifuri ce sunt bunuri imobile prin natura lor;

g) operațiunile de închiriere, arendare, concesionare sau leasing al bunurilor imobile;

h) serviciile de administrare a bunurilor imobile prin natura lor;

i) acordarea accesului și a drepturilor de folosință pentru căi rutiere și structuri care fac parte din acestea, de exemplu poduri și tuneluri;

j) serviciile de natură juridică în legătură cu cesiunea sau transferul titlului de proprietate asupra unui bun imobil, atât timp cât acestea au drept scop modificarea naturii juridice a bunurilor imobile;

k) serviciile constând în elaborarea unui contract de vânzare sau de cumpărare a unui bun imobil, chiar dacă acestea reprezintă servicii distincte de cele menționate la lit. j).

(3) Atunci când sunt prestate servicii juridice având drept scop transferul dreptului de proprietate asupra unui bun imobil, dar tranzacția finală ce ar fi avut ca rezultat modificarea naturii juridice a respectivului bun imobil nu are loc, aceste servicii se încadrează totuși în prevederile art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal.

(4) Serviciile juridice menționate la alin. (3) nu se cuprind în prevederile art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal atunci când prestarea acestora are loc în legătură cu diferite aspecte referitoare la contracte care, în termeni generali, pot privi orice alte chestiuni de natură juridică și care nu sunt specifice transferului proprietății unui bun imobil.

(5) Pentru a determina dacă prestarea unui serviciu juridic complex, format din diferite elemente, intră sau nu sub incidența prevederilor art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, trebuie stabilit scopul final al acestui serviciu, de la caz la caz.

141. (1) Conform art. 133 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, locul prestării pentru serviciile ce constau în transportul, de călători este locul în care se efectuează transportul, în funcție de distanțele parcurse.

(2) Transporturile naționale de călători sunt transporturi care au locul prestării în România, având punctul de plecare și punctul de sosire pe teritoriul României.

(3) Transporturile internaționale de călători sunt transporturile care au fie punctul de plecare, fie punctul de sosire în afara țării, fie ambele puncte sunt situate în afara țării. Locul prestării serviciilor de transport internațional de călători este considerat a fi în România pentru partea din parcursul efectuat în interiorul țării, denumită *traseu național*.

(4) Pentru transportul internațional de călători, partea din parcursul efectuat în România este parcursul efectuat între locul de plecare și locul de sosire a transportului de călători, determinată după cum urmează:

a) pentru transportul care are punctul de plecare în România, locul de plecare este considerat a fi primul punct de îmbarcare a pasagerilor, iar locul de sosire este considerat a fi punctul de trecere a frontierei dinspre România în străinătate;

b) pentru transportul care are punctul de plecare în afara României și punctul de sosire în România, locul de plecare este punctul de trecere a frontierei din străinătate spre România, iar locul de sosire este ultimul punct de debarcare a pasagerilor care au fost îmbarcați în afara României;

c) pentru transportul care tranzitează România, fără a avea nici punctul de plecare, nici punctul de sosire în România, locul de plecare este considerat a fi locul de trecere a frontierei dinspre străinătate în România, iar locul de sosire este considerat a fi punctul de trecere a frontierei dinspre România în străinătate;

d) în cazurile prevăzute la lit. a)—c), pentru pasagerii care s-au îmbarcat și debarcat în interiorul țării, călătorind cu un mijloc de transport în trafic internațional, partea de transport dintre locul de îmbarcare și locul de debarcare pentru acești pasageri se consideră a fi transport național.

(5) Facturile sau alte documente specifice pentru transportul internațional de bunuri, altul decât transportul intracomunitar de bunuri, prestat către persoane neimpozabile, precum și pentru transportul internațional de călători se emit pentru parcursul integral, fără a fi necesară separarea contravalorii traseului național și a celui internațional. Orice scutire de taxă pentru servicii de transport, prevăzută de art. 143 sau 144 din Codul fiscal, se acordă pentru parcursul efectuat în interiorul țării, în timp ce distanța parcursă în afara țării se consideră că nu are locul prestării în România și nu se datorează taxa. Persoana care efectuează servicii de transport internațional de bunuri, altul decât transportul intracomunitar de bunuri, către persoane

neimpozabile și/sau servicii de transport internațional de călători beneficiază de dreptul de deducere a taxei aferente achizițiilor de bunuri și/sau servicii și pentru partea din transport care nu are locul prestării în România, în baza art. 145 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal.

142. În sensul art. 133 alin. (4) lit. d) și f) din Codul fiscal, atât serviciile de restaurant, cât și cele de catering sunt caracterizate printr-un complex de activități în care predomină serviciile, iar furnizarea de hrană și/sau de băuturi este doar o componentă. Serviciile de restaurant constau în furnizarea, la locația prestatorului, de hrană preparată sau nepreparată și/sau băuturi pentru consum uman, însoțite de suficiente servicii aferente care să permită consumul imediat, în timp ce serviciile de catering constau în aceleași activități, desfășurate însă în afara locației prestatorului.

143. (1) În scopul aplicării prevederilor art. 133 alin. (2), (3), alin. (4) lit. e) și alin. (6) din Codul fiscal, sunt considerate mijloace de transport vehiculele, motorizate sau nu, și alte echipamente și dispozitive destinate transportului de persoane ori de obiecte dintr-un loc în altul și care au capacitatea de a fi utilizate efectiv pentru desfășurarea transportului, care ar putea fi trase, tractate sau împinse de vehicule. Această categorie cuprinde bunuri precum:

a) vehiculele terestre motorizate și nemotorizate, precum autoturismele, motocicletele, bicicletele, tricicletele și rulotele care nu sunt fixate de sol;

b) navele motorizate și nemotorizate;

c) aeronavele motorizate și nemotorizate;

d) vehiculele special amenajate pentru transportul bolnavilor și al persoanelor accidentate;

e) tractoarele și alte vehicule agricole;

f) vehiculele utilizate pentru scopuri militare, supraveghere sau de apărare civilă;

g) dispozitivele mecanice sau electronice pentru propulsia cărucioarelor pentru invalizi.

(2) Conform art. 10 din Regulamentul (CE) nr. 1.777/2005 al Consiliului din 17 octombrie 2005 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 77/388/CEE privind sistemul comun privind taxa pe valoarea adăugată, remorcile, semiremorcile și vagoanele feroviare reprezintă mijloace de transport.

(3) Containerele nu sunt considerate mijloace de transport.

(4) În sensul art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, durata posesiei sau utilizării continue a mijlocului de transport se stabilește pe baza prevederilor contractului încheiat între părțile implicate. Totuși, organele fiscale competente pot stabili prin orice element de fapt sau de drept durata reală a posesiei și utilizării continue a mijlocului de transport.

(5) În situația în care două sau mai multe contracte de închiriere a aceluiași mijloc de transport încheiate cu același client se succed cu o întrerupere de două zile sau mai puțin, termenul primului contract va fi luat în considerare pentru a se

stabili dacă al doilea contract va fi considerat sau nu pe termen scurt, în sensul art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal.

(6) Atunci când se încheie cu un client contracte în aceleași condiții pentru aceleași mijloace de transport, durata fiecăruia dintre contractele precedente se ia în considerare la stabilirea duratei contractelor următoare, în sensul aplicării prevederilor art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal. Cu toate acestea, durata unui contract pe termen scurt, derulat anterior unui contract care se califică drept contract pe termen lung ca urmare a contractelor anterioare, nu va fi reevaluată retroactiv, cu excepția situației în care se poate face dovada abuzului de lege.

(7) În situația în care un contract pe termen scurt, în sensul art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, face obiectul unei prelungiri care are ca efect depășirea termenului de 30, respectiv 90 de zile, este necesară o reevaluare a respectivului contract, cu excepția cazului în care prelungirea contractului se datorează unor circumstanțe independente de voința părților, datorate unor cauze de forță majoră.

(8) Atunci când un contract pe termen scurt este urmat de un alt contract pe termen scurt încheiat între aceleași părți, dar pentru mijloace de transport diferite, fiecare contract va fi analizat separat, în vederea încadrării sau neîncadrării în prevederile art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, dacă nu se dovedește o încălcare a legii.

(9) În sensul art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, un mijloc de transport este considerat ca fiind pus efectiv la dispoziția clientului la locul în care se află mijlocul de transport atunci când clientul preia efectiv controlul fizic asupra acestuia. Controlul juridic, respectiv semnarea contractului, intrarea în posesia cheilor, nu este suficient pentru a determina locul efectiv al punerii la dispoziția clientului a mijlocului de transport.

(10) Acordarea de către o persoană impozabilă care deține vagoane de tren a dreptului de utilizare a acestora reprezintă, din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată, o prestare de servicii asimilată închirierii de mijloace de transport, locul prestării fiind stabilit în funcție de perioada de utilizare. Același regim se aplică și pentru acordarea de către întreprinderile feroviare a dreptului de utilizare a vagoanelor în trafic internațional, pentru care se încasează taxa stabilită prin Regulamentul pentru folosirea reciprocă a vagoanelor de marfă în trafic internațional, aprobat de Uniunea Internațională a Căilor Ferate.

144. (1) Locul prestării este locul de plecare a transportului de călători, pentru serviciile de restaurant și catering furnizate efectiv la bordul navelor, al aeronavelor sau al trenurilor în timpul unei părți a unei operațiuni de transport de călători efectuată în Comunitate, astfel cum este prevăzut la art. 133 alin. (4) lit. f) din Codul fiscal. Caracteristicile serviciilor de restaurant și catering sunt cele prevăzute la pct. 14².

(2) Pentru a identifica partea transportului de călători efectuată în interiorul Comunității, mijlocul de transport este decisiv, și nu călătoria individuală a fiecărui pasager. Prin urmare, se consideră că se efectuează o singură parte de

transport de călători în interiorul Comunității, chiar și atunci când există opriri în afara Comunității, în situația în care călătoria este efectuată cu un singur mijloc de transport.

(3) O călătorie efectuată cu aeronave, căreia i s-a atribuit un singur număr de zbor și care implică escale în interiorul Comunității, se consideră ca reprezentând o singură parte de transport de călători efectuată în Comunitate. Pentru călătoriile cu trenul, în vederea identificării părții unice a transportului de călători în interiorul Comunității, itinerarul este decisiv.

(4) Pentru aplicarea art. 133 alin. (4) lit. f) din Codul fiscal, locurile în care pasagerii, în mod individual, se îmbarcă sau debarcă în/din mijlocul de transport nu au relevanță în stabilirea părții unei operațiuni de transport efectuate în interiorul Comunității.

(5) Partea din serviciile de catering și restaurant oferite în timpul unei părți a unei operațiuni de transport care nu este considerată a fi efectuată în Comunitate, dar totuși este efectuată pe teritoriul unui stat membru, intră sub incidența art. 133 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, respectiv are locul la locul prestării efective.

15. (1) Locul serviciilor prestate către persoane neimpozabile se determină în conformitate cu prevederile art. 133 alin. (3) din Codul fiscal, dacă nu se aplică excepțiile prevăzute la art. 133 alin. (4)—(6) din Codul fiscal.

(2) În aplicarea prevederilor art. 133 alin. (6) din Codul fiscal, un mijloc de transport se consideră că este efectiv exploatat și utilizat pe teritoriul României dacă mijlocul de transport este utilizat în principal în România. Se consideră că mijlocul de transport este efectiv utilizat și exploatat în afara Comunității, dacă mijlocul de transport este utilizat în principal în afara Comunității. Dovada faptului că mijlocul de transport este utilizat în principal în România sau în afara Comunității constă în declarația pe propria răspundere dată de beneficiar. Pentru încadrarea corectă a mijloacelor de transport se vor aplica prevederile pct. 14³.

151. (1) În aplicarea art. 133 alin. (7) lit. a) din Codul fiscal:

a) serviciile constând în activități accesorii transportului, precum încărcarea, descărcarea, manipularea și servicii similare acestora, se consideră a fi efectiv utilizate și exploatate în România dacă sunt prestate pe teritoriul României;

b) serviciile constând în lucrări asupra bunurilor mobile corporale și evaluări ale bunurilor mobile corporale se consideră a fi efectiv utilizate și exploatate în România dacă sunt efectuate pe teritoriul României;

c) serviciile de transport de bunuri efectuate în România sunt serviciile al căror punct de plecare și punct de sosire se află pe teritoriul României, acestea fiind considerate efectiv utilizate și exploatate pe teritoriul României.

(2) Dacă locul prestării serviciilor conform art. 133 alin. (7) lit. a) din Codul fiscal este situat pe teritoriul României, operațiunile sunt impozabile în România, fiind aplicabile cotele de taxă prevăzute la art. 140 din Codul fiscal sau, după caz, scutirile de taxă prevăzute la art. 141, 143, 144, 144¹ și 152 din Codul fiscal.

(3) Prevederile art. 133 alin. (7) lit. a) din Codul fiscal nu se aplică în situația în care beneficiarul serviciilor este o persoană impozabilă care are sediul activității economice în afara Comunității, dar comunică prestatorului un cod valabil de TVA din alt stat membru și adresa unui sediu fix din Comunitate către care sunt prestate serviciile. Se consideră că prestatorul a acționat de bună-credință în ceea ce privește determinarea faptului că beneficiarul este o persoană impozabilă atunci când a obținut confirmarea validității codului de TVA atribuit beneficiarului de autoritățile fiscale din alt stat membru, prin intermediul procedurilor de securitate existente la nivel comunitar.

(4) În sensul art. 133 alin. (7) lit. b) din Codul fiscal:

a) acordarea accesului la evenimente culturale, artistice, sportive, științifice, educaționale, de divertisment sau la alte evenimente similare cuprinde servicii constând în acordarea dreptului de intrare la un eveniment, în schimbul unui bilet sau al unei taxe. Numai serviciile care au drept caracteristică esențială garantarea unui astfel de drept de intrare sunt privite ca acces la un eveniment;

b) conceptul de acces la un eveniment cuprinde următoarele servicii, fără a se limita la acestea:

1. acordarea dreptului de intrare la spectacole, piese de teatru, reprezentații de circ, parcuri de distracții, concerte, târguri, expoziții și alte evenimente similare, inclusiv pe bază de abonamente;

2. acordarea dreptului de intrare la evenimente sportive, precum meciuri sau competiții, inclusiv pe bază de abonamente;

3. acordarea dreptului de intrare la evenimente educaționale sau științifice, precum conferințe sau seminare, altele decât cele prevăzute la lit. c) pct.1;

c) conceptul de acces la un eveniment nu cuprinde operațiuni precum:

1. participarea la conferințe și seminare pentru care accesul este acordat/permis numai pe baza înregistrării în prealabil a participanților;

2. utilizarea unor facilități precum cele oferite de o sală de gimnastică sau alte facilități similare, în schimbul unei cotizații de membru;

d) serviciile auxiliare legate de acordarea accesului la evenimente culturale, artistice, sportive, științifice, educaționale, de divertisment sau la alte evenimente similare, prestate unei persoane impozabile, cuprind numai serviciile furnizate separat persoanei care participă la un astfel de eveniment, în schimbul plății unei sume de bani făcute de respectiva persoană, în legătură cu accesul la respectivul eveniment. Aceste servicii includ în special utilizarea vestiarului sau a instalațiilor sanitare și nu includ serviciile de intermediere în vânzarea biletelor.”

6. **Punctul 16¹ se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Codul fiscal:

Exigibilitatea pentru livrări de bunuri și prestări de servicii

Art. 134². — (1) Exigibilitatea taxei intervine la data la care are loc faptul generator.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), exigibilitatea taxei intervine:

a) la data emiterii unei facturi, înainte de data la care intervine faptul generator;

b) la data la care se încasează avansul, pentru plățile în avans efectuate înainte de data la care intervine faptul generator. Fac excepție de la aceste prevederi avansurile încasate pentru plata importurilor și a taxei pe valoarea adăugată aferente importului, precum și orice avansuri încasate pentru operațiuni scutite sau care nu sunt impozabile. Avansurile reprezintă plata parțială sau integrală a contravalorii bunurilor și serviciilor, efectuată înainte de data livrării sau prestării acestora;

c) la data extragerii numerarului, pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii realizate prin mașini automate de vânzare, de jocuri sau alte mașini similare.

(3) Taxa este exigibilă la data la care intervine oricare dintre evenimentele menționate la art. 138. Totuși, regimul de impozitare, cotele aplicabile și cursul de schimb valutar sunt aceleași ca și ale operațiunii de bază care a generat aceste evenimente.

Norme metodologice:

16¹. (1) Prevederile art. 134² alin. (2) lit. a) din Codul fiscal se aplică în situația în care facturile totale ori parțiale pentru o livrare de bunuri sau o prestare de servicii au fost emise înaintea faptului generator de taxă și includ și situația în care sunt emise facturi pentru avansuri înainte de încasarea acestora.

(2) În aplicarea art. 134² alin. (3) din Codul fiscal, în cazul în care intervin evenimentele prevăzute la art. 138 din Codul fiscal, ulterior datei de 1 iulie 2010, cota aplicabilă pentru ajustarea bazei de impozitare este cota operațiunii de bază care a generat aceste evenimente. Pentru operațiunile a căror bază impozabilă este determinată în valută, cursul de schimb valutar utilizat pentru ajustarea bazei de impozitare este același ca și al operațiunii de bază care a generat aceste evenimente, respectiv cursul de schimb valutar utilizat pentru determinarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată pentru operațiunea de bază. Totuși, în cazul în care nu se poate determina operațiunea de bază care a generat aceste evenimente, se va aplica cota de TVA în vigoare la data la care a intervenit evenimentul și, corespunzător, și cursul de schimb valutar de la această dată, în cazul operațiunilor pentru care baza de impozitare este determinată în valută.

(3) În cazul în care intervin evenimentele prevăzute la art. 138 din Codul fiscal, ulterior datei de 1 iulie 2010, pentru achiziții intracomunitare de bunuri, cota aplicabilă pentru

ajustarea bazei de impozitare este cota în vigoare la data la care a intervenit exigibilitatea taxei pentru achiziția intracomunitară potrivit art. 135 din Codul fiscal. În situația în care nu se poate determina achiziția intracomunitară care a generat aceste evenimente, se va aplica cota de TVA în vigoare la data la care a intervenit evenimentul.

Exemplu: Societatea A din România a primit o factură pentru un avans la o achiziție intracomunitară de bunuri în sumă de 1.000 euro, emisă la data de 12 mai 2010. Taxa aferentă achiziției intracomunitare s-a determinat pe baza cursului de schimb în vigoare la data de 12 mai 2010, respectiv 4,18 lei/euro, aplicându-se cota de TVA de 19%, astfel: 1.000 euro x 4,18 lei/euro x 19% = 794,2 lei.

În luna iulie, societatea primește factura emisă la data de 16 iulie 2010 pentru diferența până la valoarea integrală a bunurilor care sunt achiziționate intracomunitar, în sumă de 5.000 euro, valoarea integrală a bunurilor fiind de 6.000 euro. Taxa aferentă achiziției intracomunitare s-a determinat pe baza cursului de schimb în vigoare la data de 16 iulie 2010, respectiv 4,26 lei/euro, aplicându-se cota de TVA de 24%, astfel: 5.000 euro x 4,26 lei/euro x 24% = 5.112 lei.

La data de 5 august 2010, furnizorul extern emite un credit-note prin care acordă o reducere de preț de 10% aferentă livrării intracomunitare care a generat achiziția intracomunitară de bunuri la societatea A din România. Societatea A are obligația să ajusteze baza de impozitare a achiziției intracomunitare cu sumele calculate astfel:

1.000 euro x 10% x 4,18 lei/euro x 19% = 79,42 lei

5.000 euro x 10% x 4,26 lei/euro x 24% = 511,2 lei.”

7. Punctul 16² se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Exigibilitatea pentru livrări intracomunitare de bunuri, scutite de taxă

Art. 134³. — (1) Prin excepție de la prevederile art. 134², în cazul unei livrări intracomunitare de bunuri, scutite de taxă conform art. 143 alin. (2), exigibilitatea taxei intervine în cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), exigibilitatea taxei intervine la emiterea facturii prevăzute la art. 155 alin. (1) sau, după caz, la emiterea autofacturii prevăzute la art. 155 alin. (4), dacă factura sau autofactura este emisă înainte de a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator.

Norme metodologice:

16². (1) În sensul art. 134³ alin. (2) din Codul fiscal, în cazul livrărilor intracomunitare de bunuri scutite de taxă, exigibilitatea intervine la data emiterii unei facturii înainte de a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator, indiferent dacă factura a fost emisă pentru încasarea unui avans sau pentru contravaloarea integrală ori parțială a livrării.

(2) Exigibilitatea determină perioada fiscală în care livrarea intracomunitară scutită se înregistrează în decontul de taxă pe valoarea adăugată prevăzut la art. 156² din Codul fiscal și în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal.”

8. Punctul 17 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Faptul generator și exigibilitatea pentru achiziții intracomunitare de bunuri

Art. 135. — (1) În cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, faptul generator intervine la data la care ar interveni faptul generator pentru livrări de bunuri similare, în statul membru în care se face achiziția.

(2) În cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, exigibilitatea taxei intervine în cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), exigibilitatea taxei intervine la data emiterii facturii prevăzute în legislația altui stat membru la articolul echivalent art. 155 alin. (1) sau, după caz, la data emiterii autofacturii prevăzute la art. 155 alin. (4), dacă factura sau autofactura este emisă înainte de cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator.

Norme metodologice:

17. Există o relație clară între faptul generator în cazul unei livrări intracomunitare de bunuri și faptul generator în cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, care intervin în același moment, respectiv în momentul livrării de bunuri. Pentru a evita orice neconcordanță între livrările intracomunitare de bunuri, scutite de TVA, care se includ în declarația recapitulativă pentru astfel de livrări, în statul membru de origine, și achizițiile intracomunitare, evidențiate în decontul de TVA și în declarația recapitulativă pentru achiziții intracomunitare, prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, în România, momentul exigibilității a fost stabilit fie în a 15-a zi a lunii următoare celei în care a avut loc faptul generator, fie la data facturii pentru contravaloarea totală sau parțială, atât pentru livrările intracomunitare, cât și pentru achizițiile intracomunitare.

Exemplul 1. Factura pentru livrarea intracomunitară este emisă în luna următoare celei în care se efectuează livrarea

Alt stat	România
Livrare intracomunitară scutită de TVA	Achiziție intracomunitară supusă TVA și taxabilă
Data livrării: 25.01.2010	
Data facturii: 12.02.2010	
Faptul generator: 25.01.2010	Faptul generator: 25.01.2010
Exigibilitatea: 12.02.2010	Exigibilitatea: 12.02.2010
Livrarea este inclusă în declarația recapitulativă și decontul de TVA aferente lunii februarie 2010.	Achiziția intracomunitară se evidențiază în declarația recapitulativă și decontul de TVA aferente lunii februarie 2010.

Exemplul 2. Factura pentru livrarea intracomunitară este emisă în aceeași lună în care se efectuează livrarea intracomunitară.

Alt stat	România
Livrare intracomunitară scutită de TVA	Achiziție intracomunitară supusă TVA și taxabilă
Data livrării: 25.01.2010	
Data facturii: 29.01.2010	
Faptul generator: 25.01.2010	Faptul generator: 25.01.2010
Exigibilitatea: 29.01.2010	Exigibilitatea: 29.01.2010
Livrarea este inclusă în declarația recapitulativă aferentă lunii ianuarie și se evidențiază în decontul de TVA din luna ianuarie 2010.	Achiziția intracomunitară este inclusă în declarația recapitulativă aferentă lunii ianuarie și se evidențiază în decontul de TVA din luna ianuarie 2010.”

9. La punctul 18, alineatele (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) În sensul art. 137 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, baza de impozitare pentru active corporale fixe care constituie livrare de bunuri conform art. 128 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, altele decât bunurile imobile, este constituită din valoarea de înregistrare în contabilitate diminuată cu amortizarea contabilă, dar nu mai puțin decât valoarea la care bunurile au fost imputate, în cazul bunurilor constatate lipsă din gestiune. Dacă activele corporale fixe sunt complet amortizate, baza de impozitare este zero sau, după caz, valoarea imputată, în cazul lipsurilor imputabile. Pentru bunurile care fac obiectul contractelor de leasing financiar și care constituie pentru locator/finațator o livrare de bunuri conform art. 128 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, baza de impozitare este valoarea capitalului rămas de facturat.

(5) În situațiile prevăzute la art. 128 alin. (4) lit. a)—c) din Codul fiscal, baza de impozitare a activelor corporale fixe, altele decât bunurile imobile, se determină conform prevederilor alin. (4).”

10. La punctul 37, alineatele (3)—(5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Se consideră a fi *data primei ocupări*, în cazul unei construcții sau al unei părți din construcție care nu a suferit transformări de natura celor prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. f) pct. 4 din Codul fiscal, data semnării de către beneficiar a procesului-verbal de recepție definitivă a construcției sau a unei părți din construcție. Prin *proces-verbal de recepție definitivă* se înțelege procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, încheiat conform legislației în vigoare. În cazul unei construcții realizate în regie proprie, *data primei ocupări* este data documentului pe baza căruia construcția sau partea din construcție este înregistrată în evidențele contabile drept activ corporal fix.

(4) Data primei utilizări a unei construcții se referă la construcții care au suferit transformări de natura celor prevăzute

la art. 141 alin. (2) lit. f) pct. 4 din Codul fiscal. Prin *data primei utilizări* se înțelege data semnării de către beneficiar a procesului-verbal de recepție definitivă a lucrărilor de transformare a construcției în cauză sau a unei părți a construcției. Prin *proces-verbal de recepție definitivă* se înțelege procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, încheiat conform legislației în vigoare. În cazul lucrărilor de transformare în regie proprie a unei construcții sau a unei părți din construcție, *data primei utilizări* a bunului după transformare este data documentului pe baza căruia este majorată valoarea construcției sau a unei părți din construcție cu valoarea transformării respective.

(5) Dacă livrarea unei construcții intervine înainte de data primei ocupări, astfel cum este definită prima ocupare la alin. (3), se consideră că are loc livrarea unei construcții noi.”

11. După punctul 40 se introduce un nou punct, punctul 40¹, cu următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Scutiri pentru importuri de bunuri și pentru achiziții intracomunitare

Art. 142. — (1) Sunt scutite de taxă:

[...]

e¹) importul de bunuri de către Comunitatea Europeană, Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, Banca Centrală Europeană, Banca Europeană de Investiții sau de către organismele instituite de Comunități cărora li se aplică Protocolul din 8 aprilie 1965 privind privilegiile și imunitățile Comunităților Europene, în limitele și în condițiile stabilite de protocolul respectiv și de acordurile de punere în aplicare a respectivului protocol sau de acordurile de sediu, în măsura în care nu conduc la denaturarea concurenței;

Norme metodologice:

40¹. Scutirea prevăzută la art. 142 alin. (1) lit. e¹) din Codul fiscal se acordă de către direcțiile județene și a municipiului București pentru accize și operațiuni vamale, birourile vamale de frontieră și de interior și punctele vamale, pe baza avizului Ministerului Afacerilor Externe privind respectarea limitelor și condițiilor precizate în Protocolul din 8 aprilie 1965 privind privilegiile și imunitățile Comunităților Europene sau în acordurile de sediu, în măsura în care nu conduc la denaturarea concurenței.”

12. Punctul 41 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Scutiri pentru importuri de bunuri și pentru achiziții intracomunitare

Art. 142. — (1) Sunt scutite de taxă:

[...]

f) importul de bunuri efectuat în România de organismele internaționale, altele decât cele menționate la lit. e¹), recunoscute ca atare de autoritățile publice din România, precum și de către membrii acestora, în limitele și

în condițiile stabilite de convențiile internaționale de instituire a acestor organisme sau în acordurile de sediu;

Norme metodologice:

41. Scutirea prevăzută la art. 142 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal se acordă de către direcțiile județene și a municipiului București pentru accize și operațiuni vamale, birourile vamale de frontieră și de interior și punctele vamale, pe baza avizului Ministerului Afacerilor Externe privind respectarea limitelor și condițiilor precizate în convențiile de înființare a acestor organizații sau în acordurile de sediu.”

13. **Punctul 42 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Codul fiscal:

Scutiri pentru importul de bunuri și pentru achiziții intracomunitare

Art. 142. — (1) Sunt scutite de taxă:

[...]

h) reimportul de bunuri în România, efectuat de persoana care a exportat bunurile în afara Comunității, în aceeași stare în care se aflau la momentul exportului, și care beneficiază de scutire de taxe vamale;

Norme metodologice:

42. În sensul art. 142 alin. (1) lit. h) din Codul fiscal, bunurile reimportate beneficiază de scutirea de TVA în măsura în care sunt scutite de taxe vamale potrivit legislației vamale care se referă la mărfurile reintroduse pe teritoriul Comunității, respectiv art. 185—187 din Regulamentul (CE) nr. 2.913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar.”

14. **La punctul 43, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Scutirea parțială menționată la alin. (1) se acordă în următoarele condiții:

a) bunurile trebuie să fi fost exportate din România în afara Comunității, după plasarea acestora în regim de perfecționare pasivă;

b) exportul și reimportul bunurilor trebuie efectuate de aceeași persoană.”

15. **Punctul 44¹ se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Codul fiscal:

Scutiri speciale legate de traficul internațional de bunuri

Art. 144. — (1) Sunt scutite de taxă următoarele:

a) livrarea de bunuri care urmează:

1. să fie plasate în regim vamal de admitere temporară, cu exonerare totală de la plata drepturilor de import;

2. să fie prezentate autorităților vamale în vederea vămuirii și, după caz, plasate în depozit necesar cu caracter temporar;

3. să fie introduse într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber;

4. să fie plasate în regim de antrepozit vamal;

5. să fie plasate în regim de perfecționare activă, cu suspendare de la plata drepturilor de import;

6. să fie plasate în regim de tranzit vamal extern;

7. să fie admise în apele teritoriale:

— pentru a fi încorporate pe platforme de forare sau de producție, în scopul construirii, reparării, întreținerii,

modificării sau reutilizării acestor platforme ori pentru conectarea acestor platforme de forare sau de producție la continent;

— pentru alimentarea cu carburanți și aprovizionarea platformelor de forare sau de producție;

8. să fie plasate în regim de antrepozit de TVA, definit după cum urmează:

— pentru produse accizabile, orice locație situată în România, care este definită ca antrepozit fiscal, în sensul art. 4 lit. (b) din Directiva 92/12/CEE, cu modificările și completările ulterioare;

— pentru bunuri, altele decât produsele accizabile, o locație situată în România și definită prin norme;

b) livrarea de bunuri efectuată în locațiile prevăzute la lit. a), precum și livrarea de bunuri care se află în unul dintre regimurile sau situațiile precizate la lit. a);

c) prestările de servicii aferente livrărilor prevăzute la lit. a) sau efectuate în locațiile prevăzute la lit. a), pentru bunurile aflate în regimurile sau situațiile prevăzute la lit. a);

d) livrările de bunuri care încă se află în regim vamal de tranzit intern, precum și prestările de servicii aferente acestor livrări, altele decât cele prevăzute la art. 144¹;

e) importul de bunuri care urmează să fie plasate în regim de antrepozit de TVA.

(2) Prin ordin al ministrului finanțelor publice se stabilesc documentele necesare pentru a justifica scutirea de taxă pentru operațiunile prevăzute la alin. (1) și, după caz, procedura și condițiile care trebuie respectate pentru aplicarea scutirii de taxă.

Norme metodologice:

44¹. (1) Scutirile de taxă pe valoarea adăugată prevăzute la art. 144 din Codul fiscal nu se aplică în cazul regimurilor vamale suspensive care nu se regăsesc la alin. (1) lit. a) al aceluiași articol, cum sunt cele de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import, transformare sub control vamal, perfecționare activă în sistemul de rambursare.

(2) În sensul art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 7 din Codul fiscal, prin *ape teritoriale* se înțelege marea teritorială a României, astfel cum este definită la art. 2 alin. (1) din Legea nr. 17/1990 privind regimul juridic al apelor maritime interioare, al mării teritoriale, al zonei contigue și al zonei economice exclusive ale României, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

16. **Punctul 45 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Codul fiscal:

Sfera de aplicare a dreptului de deducere

Art. 145. — (1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;

b) operațiuni rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România;

c) operațiuni scutite de taxă, conform art. 143, 144 și 144¹;

d) operațiuni scutite de taxă, conform art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 1—5 și lit. b), în cazul în care cumpărătorul ori clientul este stabilit în afara Comunității sau în cazul în care aceste operațiuni sunt în legătură directă cu bunuri care vor fi exportate într-un stat din afara Comunității, precum și în cazul operațiunilor efectuate de intermediari care acționează în numele și în contul altei persoane, atunci când aceștia intervin în derularea unor astfel de operațiuni;

e) operațiunile prevăzute la art. 128 alin. (7) și la art. 129 alin. (7), dacă taxa s-ar fi aplicat transferului respectiv.

(3) Dacă nu contravine prevederilor alin. (2), persoana impozabilă are dreptul de deducere a taxei și pentru cazurile prevăzute la art. 128 alin. (8) și la art. 129 alin. (5).

(4) În condițiile stabilite prin norme se acordă dreptul de deducere a taxei pentru achizițiile efectuate de o persoană impozabilă înainte de înregistrarea acesteia în scopuri de TVA conform art. 153.

(4¹) În condițiile stabilite prin norme se acordă dreptul de deducere a taxei pentru achizițiile efectuate în cadrul procedurii de executare silită de către o persoană impozabilă de la un contribuabil declarat inactiv prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală potrivit art. 11 sau de la o persoană impozabilă în inactivitate temporară, înscrisă în registrul comerțului, potrivit legii.

(5) Nu sunt deductibile:

a) taxa aferentă sumelor achitate în numele și în contul altei persoane și care apoi se decontează acesteia, precum și taxa aferentă sumelor încasate în numele și în contul altei persoane, care nu sunt incluse în baza de impozitare a livrărilor/prestărilor efectuate conform art. 137 alin. (3) lit. e);

b) taxa datorată sau achitată pentru achizițiile de băuturi alcoolice și produse din tutun, cu excepția cazurilor în care aceste bunuri sunt destinate revânzării sau pentru a fi utilizate pentru prestări de servicii.

Norme metodologice:

45. (1) În sensul art. 145 alin. (4) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa pentru achizițiile efectuate de aceasta înainte de înregistrarea acesteia în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, din momentul în care această persoană intenționează să desfășoare o activitate economică, cu condiția să nu se depășească perioada prevăzută la art. 147¹ alin. (2) din Codul fiscal. Intenția persoanei trebuie evaluată în baza elementelor obiective, cum ar fi faptul că aceasta începe să angajeze costuri și/sau să facă investiții pregătitoare necesare inițierii acestei

activități economice. Deducerea se exercită prin înscrierea taxei deductibile în decontul de taxă prevăzut la art. 156² din Codul fiscal, depus după înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal. În cazul persoanelor impozabile nestabilite pe teritoriul României, se aplică prevederile art. 147² din Codul fiscal în perioada în care nu au fost înregistrate în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal, în situația în care persoanele respective au solicitat rambursarea taxei în baza art. 147² din Codul fiscal și în perioada respectivă îndeplineau condițiile pentru a beneficia de rambursare conform prevederilor art. 147² din Codul fiscal. Persoanele impozabile nestabilite în România, dar înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, aplică prevederile art. 147¹ din Codul fiscal inclusiv pentru achizițiile efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA, în situația în care pentru respectivele achiziții nu au solicitat rambursarea taxei conform art. 147² din Codul fiscal.

(2) Pentru exercitarea dreptului de deducere prevăzut la alin. (1) trebuie îndeplinite condițiile și formalitățile prevăzute la art. 145—147¹ din Codul fiscal. Prin excepție de la prevederile art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, factura nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA pentru operațiunile efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile conform art. 153 din Codul fiscal.

(3) În cazul micilor întreprinderi care au aplicat regimul special de scutire în conformitate cu prevederile art. 152 din Codul fiscal și care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, taxa pentru achiziții efectuate înainte de înregistrare se deduce potrivit prevederilor pct. 61 alin. (6)—(8) și pct. 62 alin. (4)—(6).

(4) În aplicarea prevederilor art. 145 alin. (4¹) din Codul fiscal, în cazul bunurilor supuse executării silite pentru care se aplică procedura prevăzută la pct. 75, se acordă dreptul de deducere a taxei, în limitele și în condițiile prevăzute la art. 145—147¹ din Codul fiscal, pentru achizițiile efectuate de o persoană impozabilă de la un contribuabil declarat inactiv prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, potrivit art. 11 din Codul fiscal, sau de la o persoană impozabilă în inactivitate temporară, înscrisă în registrul comerțului, potrivit legii, dacă livrarea bunurilor ar fi fost taxabilă, prin efectul legii sau prin opțiune, în situația în care respectiva persoană impozabilă nu ar fi fost inactivă.

(5) Prin excepție de la prevederile art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, factura pentru achizițiile de bunuri efectuate în situațiile prevăzute la alin. (4) nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit furnizorului conform art. 153 din Codul fiscal.”

**17. Punctul 45¹ se modifică și va avea următorul cuprins:
„Codul fiscal:**

Limitări speciale ale dreptului de deducere

Art. 145¹. — (1) În cazul vehiculelor rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv pentru transportul rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu

depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, nu se deduce taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor acestor vehicule și nici taxa aferentă achizițiilor de combustibil destinat utilizării pentru vehiculele care au aceleași caracteristici, aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile, cu excepția vehiculelor care se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:

a) vehiculele utilizate exclusiv pentru: intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă;

b) vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru activitatea de taxi;

c) vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru închirierea către alte persoane, instruirea de către școlile de șoferi, transmiterea folosinței în cadrul unui contract de leasing financiar sau operațional;

d) vehiculele utilizate în scop comercial, respectiv în vederea revânzării.

(2) Prin *achiziție de vehicule*, în sensul alin. (1), se înțelege cumpărarea unui vehicul din România, importul sau achiziția intracomunitară a vehiculului.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) nu se aplică pentru avansurile care au fost achitate înainte de data de 1 mai 2009 pentru valoarea totală sau parțială a vehiculelor rutiere motorizate, dacă livrarea acestora intervine după data de 1 mai 2009 inclusiv.

(4) Prevederile prezentului articol se aplică până la data de 31 decembrie 2011 inclusiv.

(5) În cazul vehiculelor exceptate potrivit alin. (1) se vor aplica regulile generale de deducere stabilite la art. 145 și art. 146—147¹.

Norme metodologice:

45¹. (1) În aplicarea art. 145¹ alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *vehiculele utilizate exclusiv pentru reparații și/sau intervenție* reprezintă vehiculele care pot fi înzestrate sau nu cu echipamente tehnice specifice, ce deservește personalul specializat în vederea reparării bunurilor, precum și cele utilizate pentru deplasarea în acțiuni de intervenție;

b) *vehiculele utilizate exclusiv pentru pază și protecție* sunt vehiculele utilizate în vederea asigurării siguranței obiectivelor, bunurilor și valorilor împotriva oricăror acțiuni ilicite care lezează dreptul de proprietate, existența materială a acestora, precum și protejării persoanelor împotriva oricăror acte ostile care le pot periclita viața, integritatea fizică sau sănătatea, potrivit prevederilor Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, cu modificările și completările ulterioare;

c) *vehiculele utilizate exclusiv pentru curierat* reprezintă vehiculele care servesc la primirea, transportul și distribuirea scrisorilor, coletelor și pachetelor;

d) *vehiculele utilizate exclusiv drept care de reportaj* reprezintă vehiculele rutiere special amenajate pentru a găzdui tehnica specifică pentru înregistrări audio video sau transmisii complexe video, audio și/sau date prin unde hertziene ori medii optice, capabile să efectueze producții de televiziune sau radio înregistrate ori transmise în direct sau să transmită la distanță prin tehnologii de radiofrecvență (radiorelee, transmisii prin satelit) ori prin fibră optică semnalul unei producții de televiziune sau de radio către alte care de reportaj ori către un telecentru sau un sediu central de radiodifuziune;

e) *vehiculele destinate exclusiv utilizării de agenți de vânzări* reprezintă vehiculele utilizate în cadrul activității unei persoane impozabile de către angajații acesteia care se ocupă în principal cu prospectarea pieței, desfășurarea activității de merchandising, negocierea condițiilor de vânzare, derularea vânzării bunurilor, asigurarea de servicii postvânzare și monitorizarea clienților. Se limitează deductibilitatea taxei la cel mult un vehicul utilizat de fiecare agent de vânzări. În această categorie sunt cuprinse și vehiculele de test-drive utilizate de dealerii auto;

f) *vehiculele utilizate exclusiv pentru transportul personalului la și de la locul de desfășurare a activității* reprezintă vehiculele utilizate de angajator pentru transportul angajaților în scopul desfășurării activității economice la și de la reședința acestora/locul convenit de comun acord la sediul angajatorului sau la și de la sediul angajatorului la locul în care se desfășoară efectiv activitatea ori la și de la reședința angajaților/locul convenit de comun acord la locul de desfășurare a activității, atunci când există dificultăți evidente de a găsi alte mijloace de transport și există un acord colectiv între angajator și angajați prin care angajatorul se obligă să asigure gratuit acest transport;

g) *vehiculele utilizate exclusiv de agenți de recrutare a forței de muncă* sunt vehiculele utilizate în cadrul activității agenților de plasare a forței de muncă de către personalul care se ocupă în principal cu recrutarea și plasarea forței de muncă. Se limitează deductibilitatea taxei la cel mult un vehicul utilizat de fiecare agent de recrutare a forței de muncă.

(2) În sensul art. 145¹ alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, prin *vehicule utilizate pentru prestarea de servicii cu plată* se înțelege vehiculele care contribuie în mod esențial la prestarea directă a serviciilor cu plată și fără de care serviciile nu pot fi efectuate.”

18. La punctul 46, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul conținut:

„(1¹) În cazul utilizării Sistemului român de procesare automată a declarației vamale de import, justificarea deducerii taxei se face cu exemplarul pe suport hârtie al declarației vamale care certifică înscrisurile din documentul electronic de import/documentul electronic de import cu elemente de securitate și siguranță pentru care s-a acordat liber de vamă,

autenticat prin aplicarea semnăturii și a ștampilei lucrătorului vamal.”

19. La punctul 49 alineatul (1) litera c), punctul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1. prestarea de servicii de transport și de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 143 alin. (1) lit. c)—m), art. 144 alin. (1) lit. c) și art. 144¹ din Codul fiscal;”

20. La punctul 50 alineatul (1) litera b), punctul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1. prestarea de servicii de transport și de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 143 alin. (1) lit. c)—m), art. 144 alin. (1) lit. c) și art. 144¹ din Codul fiscal;”

21. La punctul 53, alineatele (3) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) În cazul în care persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire, prevăzut la art. 152 din Codul fiscal, se înregistrează potrivit legii în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, precum și în cazul în care persoana înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal solicită scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 152 alin. (7) din Codul fiscal, se aplică ajustările de taxă prevăzute la pct. 61 și 62.

.....
 (7) În cazul persoanelor impozabile care figurează în lista contribuabililor inactivi conform art. 11 din Codul fiscal, precum și al persoanelor în inactivitate temporară înscrisă în registrul comerțului, a căror înregistrare în scopuri de TVA a fost anulată de către organele fiscale competente, conform art. 153 alin. (9) din Codul fiscal, se consideră că activele corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, care nu sunt amortizate integral, sunt alocate pe perioada de inactivitate unei activități fără drept de deducere, fiind obligatorie ajustarea taxei conform art. 148 lit. c) din Codul fiscal pentru valoarea rămasă neamortizată. Ajustarea se efectuează în funcție de cota de taxă în vigoare la data achiziției activului corporal fix. În sensul prezentelor norme, prin *valoare rămasă neamortizată* se înțelege valoarea de înregistrare în contabilitate diminuată cu amortizarea contabilă. Ajustarea va fi reflectată în ultimul decont de taxă depus înainte de anularea înregistrării în scopuri de TVA a persoanei impozabile. După înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal ca urmare a încetării situației care a condus la scoaterea din evidență, persoanele impozabile pot ajusta, în conformitate cu prevederile alin. (2) lit. b), taxa aferentă activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital potrivit art. 149 din Codul fiscal, pentru valoarea rămasă neamortizată, inclusiv în situația în care acestea au fost livrate în regim de taxare în perioada de inactivitate, în cadrul procedurii de executare silită. Ajustarea va fi reflectată în primul decont de taxă depus după înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile sau, după caz, într-un decont ulterior.”

22. La punctul 54, alineatele (1), (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„54. (1) Ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor care fac obiectul închirierii, leasingului, concesiunii sau oricărei alte metode de punere a acestora la dispoziția unei persoane se efectuează de către persoana care închiriază, dă în leasing sau pune la dispoziția altei persoane bunurile respective, cu excepția situației prevăzute la alin. (2). Data la care bunul se consideră achiziționat din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată de locatar/utilizator este data la care se face transferul dreptului de proprietate de către locatar/finanțator. Pentru taxa aferentă achiziției bunurilor de capital care au fost cumpărate de locatar/utilizator printr-un contract de leasing, perioada de ajustare începe la data de 1 ianuarie a anului în care a avut loc transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, dar ajustarea se efectuează pentru suma integrală a taxei deductibile aferente bunurilor de capital, inclusiv pentru taxa plătită sau datorată înainte de data transferului dreptului de proprietate. În sensul art. 149 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, prin *durată normală de funcționare* se înțelege durata normală de utilizare stabilită pentru amortizarea fiscală, în cazul activelor corporale fixe de natura mijloacelor fixe amortizabile conform prevederilor legale în vigoare. Activele corporale fixe de natura mijloacelor fixe amortizabile care fac obiectul leasingului sunt considerate bunuri de capital la locatar/finanțator dacă limita minimă a duratei normale de utilizare este egală sau mai mare de 5 ani.

(2) Taxa pe valoarea adăugată deductibilă aferentă transformării sau modernizării unui bun imobil sau a unei părți a acestuia se ajustează de către persoana la dispoziția căreia este pus bunul imobil sau o parte a acestuia în situația în care lucrările de transformare ori modernizare sunt efectuate de către această persoană, iar valoarea fiecărei transformări sau modernizări este de cel puțin 20% din valoarea totală după transformare ori modernizare a bunului imobil sau a părții de bun imobil. În sensul prezentelor norme metodologice sunt luate în considerare operațiunile de transformare sau modernizare care conduc la majorarea valorii bunului imobil. În scopul calculării acestei depășiri se vor avea în vedere valorile reevaluate ale bunurilor respective, așa cum sunt înregistrate în contabilitate. Se consideră că bunurile sunt folosite pentru prima dată după transformare sau modernizare, pentru transformările sau modernizările bunurilor de capital prevăzute la art. 149 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, la data semnării de către beneficiar a procesului-verbal de recepție definitivă a lucrărilor de transformare a construcției în cauză. Prin *proces-verbal de recepție definitivă* se înțelege procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor. În cazul lucrărilor de transformare în regie proprie a unei construcții, data primei utilizări a bunului după transformare este data documentului pe baza căruia este majorată valoarea activului corporal fix cu valoarea transformării respective.

.....

(4) În cazul persoanelor impozabile care figurează în lista contribuabililor inactivi conform art. 11 din Codul fiscal, precum și al persoanelor în inactivitate temporară înscrisă în registrul comerțului, a căror înregistrare în scopuri de TVA a fost anulată de către organele fiscale competente, conform art. 153 alin. (9) din Codul fiscal, se consideră că bunurile de capital nu sunt alocate pe perioada de inactivitate unei activități economice, fiind obligatorie ajustarea taxei conform art. 149 alin. (4) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal. Ajustarea va fi reflectată în ultimul decont de taxă depus înainte de anularea înregistrării în scopuri de TVA a persoanei impozabile. După înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal ca urmare a încetării situației care a condus la scoaterea din evidență, persoanele impozabile pot ajusta taxa aferentă bunurilor de capital proporțional cu perioada rămasă din perioada de ajustare, în conformitate cu prevederile art. 149 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal. În situația bunurilor de capital livrate în regim de taxare în perioada de inactivitate, în cadrul procedurii de executare silită, persoanele impozabile pot ajusta taxa aferentă acestora proporțional cu perioada rămasă din perioada de ajustare, determinată în funcție de anul în care a avut loc livrarea bunurilor respective. Ajustarea va fi reflectată în primul decont de taxă depus după înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile sau, după caz, într-un decont ulterior.”

23. **Punctul 60 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Codul fiscal:

Răspunderea individuală și în solidar pentru plata taxei

Art. 151². — (1) Beneficiarul este ținut răspunzător individual și în solidar pentru plata taxei, în situația în care persoana obligată la plata taxei este furnizorul sau prestatorul, conform art. 150 alin. (1), dacă factura prevăzută la art. 155 alin. (5):

a) nu este emisă;

b) cuprinde date incorecte/incomplete în ceea ce privește una dintre următoarele informații: denumirea/numele, adresa, codul de înregistrare în scopuri de TVA al părților contractante, denumirea sau cantitatea bunurilor livrate ori serviciilor prestate, elementele necesare calculării bazei de impozitare;

c) nu menționează valoarea taxei sau o menționează incorect.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), dacă beneficiarul dovedește achitarea taxei către persoana obligată la plata taxei, nu mai este ținut răspunzător individual și în solidar pentru plata taxei.

(3) Furnizorul sau prestatorul este ținut răspunzător individual și în solidar pentru plata taxei, în situația în care persoana obligată la plata taxei este beneficiarul, conform art. 150 alin. (2)—(4) și (6), dacă factura prevăzută la art. 155 alin. (5) sau autofactura prevăzută la art. 155¹ alin. (1):

a) nu este emisă;

b) cuprinde date incorecte/incomplete în ceea ce privește una dintre următoarele informații: numele/denumirea, adresa, codul de înregistrare în scopuri

de TVA al părților contractante, denumirea sau cantitatea bunurilor livrate/serviciilor prestate, elementele necesare calculării bazei de impozitare.

(4) Furnizorul este ținut răspunzător individual și în solidar pentru plata taxei, în situația în care persoana obligată la plata taxei pentru o achiziție intracomunitară de bunuri este beneficiarul, conform art. 151, dacă factura prevăzută la art. 155 alin. (5) sau autofactura prevăzută la art. 155¹ alin. (1):

a) nu este emisă;

b) cuprinde date incorecte/incomplete în ceea ce privește una dintre următoarele informații: denumirea/numele, adresa, codul de înregistrare în scopuri de TVA al părților contractante, denumirea sau cantitatea bunurilor livrate, elementele necesare calculării bazei de impozitare.

(5) Persoana care îl reprezintă pe importator, persoana care depune declarația vamală de import sau declarația de import pentru TVA și accize și proprietarul bunurilor sunt ținuți răspunzători individual și în solidar pentru plata taxei, împreună cu importatorul prevăzut la art. 151¹.

(6) Pentru aplicarea regimului de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, prevăzut la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8, antrepozitarul și transportatorul bunurilor din antrepozit sau persoana responsabilă pentru transport sunt ținuți răspunzători individual și în solidar pentru plata taxei, împreună cu persoana obligată la plata acesteia, conform art. 150 alin. (1), (5) și (6) și art. 151¹.

(7) Persoana care desemnează o altă persoană ca reprezentant fiscal, conform art. 150 alin. (7) și/sau art. 151 alin. (2), este ținută răspunzătoare individual și în solidar pentru plata taxei, împreună cu reprezentantul său fiscal.

Norme metodologice:

60. Obligațiile beneficiarului prevăzute la art. 151² alin. (1) din Codul fiscal nu afectează exercitarea dreptului de deducere în condițiile prevăzute la art. 145 din Codul fiscal.”

24. **Punctele 61 și 62 se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„Codul fiscal:

Regimul special de scutire pentru întreprinderile mici

Art. 152. — (1) Persoana impozabilă stabilită în România conform art. 125¹ alin. (2) lit. a), a cărei cifră de afaceri anuală, declarată sau realizată, este inferioară plafonului de 35.000 euro, al cărui echivalent în lei se stabilește la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării și se rotunjește la următoarea mie, poate aplica scutirea de taxă, numită în continuare *regim special de scutire*, pentru operațiunile prevăzute la art. 126 alin. (1), cu excepția livrărilor intracomunitare de mijloace de transport noi, scutite conform art. 143 alin. (2) lit. b).

(2) Cifra de afaceri care servește drept referință pentru aplicarea alin. (1) este constituită din valoarea totală, exclusiv taxa în situația prevăzută la alin. (7) și (7¹), a livrărilor de bunuri și a prestațiilor de servicii efectuate de

persoana impozabilă în cursul unui an calendaristic, taxabile sau, după caz, care ar fi taxabile dacă nu ar fi desfășurate de o mică întreprindere, a operațiunilor rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România conform art. 145 alin. (2) lit. b), a operațiunilor scutite cu drept de deducere și a celor scutite fără drept de deducere, prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. a), b), e) și f), dacă acestea nu sunt accesorii activității principale, cu excepția următoarelor:

a) livrările de active fixe corporale sau necorporale, astfel cum sunt definite la art. 125¹ alin. (1) pct. 3, efectuate de persoana impozabilă;

b) livrările intracomunitare de mijloace de transport noi, scutite conform art. 143 alin. (2) lit. b).

(3) Persoana impozabilă care îndeplinește condițiile prevăzute la alin. (1) pentru aplicarea regimului special de scutire poate opta oricând pentru aplicarea regimului normal de taxă.

(4) O persoană impozabilă nou-înființată poate beneficia de aplicarea regimului special de scutire, dacă la momentul începerii activității economice declară o cifră de afaceri anuală estimată, conform alin. (2), sub plafonul de scutire și nu optează pentru aplicarea regimului normal de taxare, conform alin. (3).

(5) Pentru persoana impozabilă nou-înființată care începe o activitate economică în decursul unui an calendaristic, plafonul de scutire prevăzut la alin. (1) se determină proporțional cu perioada rămasă de la înființare și până la sfârșitul anului, fracțiunea de lună considerându-se o lună calendaristică întreagă.

(6) Persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire și a cărei cifră de afaceri, prevăzută la alin. (2), este mai mare sau egală cu plafonul de scutire prevăzut la alin. (1) ori, după caz, la alin. (5) trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153, în termen de 10 zile de la data atingerii sau depășirii plafonului. Data atingerii sau depășirii plafonului se consideră a fi prima zi a lunii calendaristice următoare celei în care plafonul a fost atins sau depășit. Regimul special de scutire se aplică până la data înregistrării în scopuri de TVA, conform art. 153. Dacă persoana impozabilă respectivă nu solicită sau solicită înregistrarea cu întârziere, organele fiscale competente au dreptul să stabilească obligații privind taxa de plată și accesoriile aferente, de la data la care ar fi trebuit să fie înregistrat în scopuri de taxă conform art. 153.

(7) Persoana impozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 care în cursul unui an calendaristic nu depășește plafonul de scutire prevăzut la alin. (1) sau, după caz, plafonul determinat conform alin. (5) poate solicita până pe data de 20 ianuarie a anului următor scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA

conform art. 153 în vederea aplicării regimului special de scutire. Anularea înregistrării în scopuri de TVA va fi valabilă din prima zi a lunii următoare celei în care s-a solicitat scoaterea din evidență, respectiv din data de 1 februarie. Pe baza informațiilor din jurnalele pentru vânzări aferente operațiunilor efectuate în cursul unui an calendaristic, persoanele impozabile stabilesc dacă cifra de afaceri determinată conform alin. (2) este inferioară plafonului de scutire. Până la anularea înregistrării în scopuri de TVA, persoanei impozabile îi revin toate drepturile și obligațiile persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153. Persoana impozabilă care a solicitat scoaterea din evidență în termenul stabilit de prezentul alineat, are obligația să depună decontul de taxă prevăzut la art. 156² pentru operațiunile realizate în cursul lunii ianuarie, până la data de 25 februarie inclusiv. În ultimul decont depus, persoana impozabilă are obligația să evidențieze valoarea rezultată ca urmare a efectuării tuturor ajustărilor de taxă, conform prezentului titlu.

(7¹) Dacă, ulterior scoaterii din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153, potrivit alin. (7), persoana impozabilă realizează în cursul unui an calendaristic o cifră de afaceri, determinată conform alin. (2), mai mare sau egală cu plafonul de scutire prevăzut la alin. (1), are obligația să respecte prevederile prezentului articol și, după înregistrarea în scopuri de taxă conform art. 153, are dreptul să efectueze ajustările de taxă conform prezentului titlu. Ajustările vor fi reflectate în primul decont de taxă depus după înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 a persoanei impozabile sau, după caz, într-un decont ulterior.

(7²) Persoana impozabilă care solicită, conform alin. (7), scoaterea din evidența persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153, dar are obligația de a se înregistra în scopuri de taxă, conform art. 153¹, trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153¹, concomitent cu solicitarea de scoatere din evidența persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153. Înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153¹, va fi valabilă începând cu data de 1 februarie a anului respectiv. Prevederile prezentului alineat se aplică și în cazul în care persoana impozabilă optează pentru înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153¹, concomitent cu solicitarea de scoatere din evidența persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153.

(8) Persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire:

a) nu are dreptul la deducerea taxei aferente achizițiilor, în condițiile art. 145 și 146;

b) nu are voie să menționeze taxa pe factură sau alt document;

c) abrogată.

(9) Prin norme se stabilesc regulile de înregistrare și ajustările de efectuat în cazul modificării regimului de taxă.**Norme metodologice:**

61. (1) În sensul art. 152 alin. (2) din Codul fiscal, o operațiune este accesorie activității principale dacă se îndeplinesc cumulativ condițiile prevăzute la pct. 47 alin. (3).

(2) La determinarea cifrei de afaceri prevăzute la art. 152 alin. (1) din Codul fiscal se cuprind inclusiv facturile emise pentru avansuri încasate sau neîncasate și alte facturi emise înainte de data livrării/prestării pentru operațiunile prevăzute la art. 152 alin. (2) din Codul fiscal. Echivalentul în lei al plafonului de 35.000 euro prevăzut la art. 152 alin. (1) din Codul fiscal, determinat în funcție de cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României la data aderării, rotunjit la următoarea mie, este de 119.000 lei.

(3) Persoanele impozabile care, dacă ar fi înregistrate normal în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal, ar aplica un regim special de taxă conform prevederilor art. 152¹ și 152² din Codul fiscal vor lua în calculul determinării cifrei de afaceri prevăzute la art. 152 alin. (1) din Codul fiscal numai baza impozabilă pentru respectivele operațiuni determinată în conformitate cu prevederile art. 152¹ și 152² din Codul fiscal.

(4) Activele fixe corporale prevăzute la art. 152 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sunt cele definite la art. 125¹ alin. (1) pct. 3 din Codul fiscal, iar activele necorporale sunt cele definite de legislația contabilă și care din punctul de vedere al taxei sunt considerate servicii.

(5) În sensul art. 152 alin. (3) din Codul fiscal, persoana impozabilă care optează pentru aplicarea regimului normal de taxă trebuie să solicite înregistrarea conform art. 153 din Codul fiscal și să aplice regimul normal de taxă începând cu data înregistrării.

(6) Persoana impozabilă care solicită scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 în vederea aplicării regimului special de scutire, conform art. 152 alin. (7) din Codul fiscal, are obligația să ajusteze taxa deductibilă aferentă:

a) bunurilor aflate în stoc și serviciilor neutilizate, în momentul trecerii la regimul de scutire;

b) activelor corporale fixe, inclusiv celor aflate în curs de execuție, aflate în proprietatea sa în momentul trecerii la regimul de scutire, inclusiv bunurilor de capital, pentru care perioada de ajustare a deducerii, prevăzută la art. 149 alin. (2) din Codul fiscal, nu a expirat.

(7) Ajustarea taxei deductibile pentru bunurile mobile corporale, altele decât bunurile de capital prevăzute la art. 149 alin. (1) din Codul fiscal, prevăzută la alin. (6), se realizează potrivit prevederilor art. 128 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal. Ajustarea pentru activele corporale fixe în curs de execuție și pentru serviciile neutilizate se efectuează potrivit art. 148 din Codul fiscal, prin anularea taxei deductibile. Ajustările de taxă realizate conform art. 128 alin. (4) lit. c) și art. 148 din Codul

fiscal se efectuează în funcție de cota de taxă în vigoare la data achiziției bunurilor mobile corporale.

(8) Valoarea rezultată ca urmare a efectuării ajustărilor de taxă conform alin. (6) se evidențiază în ultimul decont de taxă depus conform art. 152 alin. (7) din Codul fiscal. În cazul în care persoana impozabilă nu a evidențiat corect sau nu a efectuat ajustările de taxă prevăzute la alin. (6), organele de inspecție fiscală vor stabili valoarea corectă a ajustărilor de taxă și, după caz, vor solicita plata sau vor dispune restituirea taxei rezultate ca urmare a ajustării.

(9) În cazul activelor corporale fixe achiziționate printr-un contract de leasing, dacă transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor are loc după scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA a locatorului/utilizatorului în baza prevederilor art. 152 alin. (7) din Codul fiscal, acesta are obligația, până cel târziu pe data de 25 a lunii următoare celei în care a intervenit transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, să ajusteze:

a) taxa deductibilă aferentă bunurilor de capital, inclusiv taxa plătită sau datorată înainte de data transferului dreptului de proprietate, potrivit prevederilor art. 149 din Codul fiscal și pct. 54;

b) taxa deductibilă aferentă activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, corespunzător valorii rămase neamortizate la momentul transferului dreptului de proprietate, conform art. 128 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal.

Prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală se va stabili procedura de declarare și plată a sumelor rezultate din ajustarea taxei.

(10) În sensul art. 152 alin. (9) din Codul fiscal, persoanele impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de taxă prin opțiune conform prevederilor art. 152 alin. (3), coroborate cu prevederile art. 153 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, și persoanele impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de taxă în cazul depășirii plafonului de scutire în termenul stabilit la art. 152 alin. (6) din Codul fiscal au dreptul la ajustarea taxei deductibile aferente:

a) bunurilor aflate în stoc și serviciilor neutilizate, în momentul trecerii la regimul normal de taxare;

b) activelor corporale fixe, inclusiv celor aflate în curs de execuție, aflate în proprietatea lor în momentul trecerii la regimul normal de taxă, cu condiția, în cazul bunurilor de capital, ca perioada de ajustare a deducerii, prevăzută la art. 149 alin. (2) din Codul fiscal, să nu fi expirat. În cazul activelor corporale fixe, se ajustează taxa aferentă valorii rămase neamortizate la momentul trecerii la regimul normal de taxă.

(11) Ajustările efectuate conform alin. (10) se înscriu în primul decont de taxă depus după înregistrarea în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal a persoanei impozabile sau, după caz, într-un decont ulterior.

(12) Pentru ajustarea taxei prevăzute la alin. (10), persoana impozabilă trebuie să îndeplinească condițiile și formalitățile

prevăzute la art. 145—149 din Codul fiscal. Prin excepție de la prevederile art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, factura pentru achiziții de bunuri/servicii efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit persoanei impozabile conform art. 153 din Codul fiscal.

62. (1) Persoanele care aplică regimul special de scutire, conform art. 152 din Codul fiscal, au obligația să țină evidența livrărilor de bunuri și a prestațiilor de servicii care ar fi taxabile dacă nu ar fi realizate de o mică întreprindere, cu ajutorul jurnalului pentru vânzări, precum și evidența bunurilor și a serviciilor taxabile achiziționate, cu ajutorul jurnalului pentru cumpărări.

(2) În cazul în care persoana impozabilă a atins sau a depășit plafonul de scutire și nu a solicitat înregistrarea conform prevederilor art. 152 alin. (6) din Codul fiscal, organele fiscale competente vor proceda după cum urmează:

a) în cazul în care nerespectarea prevederilor legale este identificată de organele de inspecție fiscală înainte de înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, acestea vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal, pe perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea și data identificării nerespectării prevederilor legale. Totodată, organele fiscale competente vor înregistra din oficiu aceste persoane în scopuri de taxă. Prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală se va stabili data de la care persoanele respective vor fi înregistrate în scopuri de taxă;

b) în cazul în care nerespectarea prevederilor legale este identificată după înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, organele de control vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal, pe perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege și data la care a fost înregistrată.

(3) În cazul în care persoana impozabilă a solicitat în mod eronat scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, în baza prevederilor art. 152 alin. (7) din Codul fiscal, organele fiscale competente vor proceda după cum urmează:

a) în cazul în care persoana impozabilă nu s-a înregistrat în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal până la data identificării acestei erori de către organele de inspecție fiscală, acestea vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze pe perioada cuprinsă între data anulării codului de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal și data identificării acestei erori. Totodată, organele fiscale competente vor înregistra din oficiu aceste persoane în

scopuri de taxă. Prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală se va stabili data de la care persoanele respective vor fi înregistrate în scopuri de taxă;

b) în cazul în care persoana impozabilă s-a înregistrat în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal până la data identificării acestei erori de către organele de inspecție fiscală, acestea vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze pe perioada cuprinsă între data la care persoanele respective i s-a anulat codul de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal și data la care a fost înregistrată.

(4) După determinarea taxei de plată conform alin. (2) și (3), organele fiscale competente vor stabili obligațiile fiscale accesorii aferente conform prevederilor legale în vigoare.

(5) Persoanele impozabile care nu au solicitat înregistrarea în scopuri de TVA în termenul prevăzut de lege, indiferent dacă au făcut sau nu obiectul inspecției fiscale, au dreptul să ajusteze în primul decont depus după înregistrare sau, după caz, într-un decont ulterior, în condițiile prevăzute la art. 145—149 din Codul fiscal:

a) taxa deductibilă aferentă bunurilor aflate în stoc și serviciilor neutilizate la data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege;

b) taxa deductibilă aferentă activelor corporale fixe, inclusiv celor aflate în curs de execuție, aflate în proprietatea sa la data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege, cu condiția, în cazul bunurilor de capital, ca perioada de ajustare a deducerii, prevăzută la art. 149 alin. (2) din Codul fiscal, să nu fi expirat;

c) taxa deductibilă aferentă achizițiilor de bunuri și servicii efectuate în perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea și data la care a fost înregistrată.

(6) Persoanele impozabile care au solicitat în mod eronat scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, în baza prevederilor art. 152 alin. (7) din Codul fiscal, indiferent dacă au făcut sau nu obiectul inspecției fiscale, au dreptul să anuleze ajustările de taxă efectuate potrivit art. 152 alin. (7) din Codul fiscal și să își exercite dreptul de deducere a taxei aferente achizițiilor de bunuri și servicii efectuate în perioada cuprinsă între data la care persoanele respective i s-a anulat codul de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal și data la care a fost înregistrată, în primul decont depus după înregistrare sau, după caz, într-un decont ulterior, în condițiile prevăzute la art. 145—149 din Codul fiscal.

(7) Pentru ajustarea taxei prevăzute la alin. (5) și (6), persoana impozabilă trebuie să îndeplinească condițiile și formalitățile prevăzute la art. 145—149 din Codul fiscal. Prin excepție de la prevederile art. 155 alin. (5) din Codul fiscal,

factura pentru achiziții de bunuri/servicii efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit persoanei impozabile conform art. 153 din Codul fiscal.

(8) Persoanele impozabile care au aplicat regimul special pentru mici întreprinderi prevăzut la art. 152 din Codul fiscal și care au fost înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 alin. (1) lit. b) sau c) din Codul fiscal, dacă ulterior înregistrării realizează numai operațiuni fără drept de deducere, vor solicita scoaterea din evidență conform art. 153 alin. (11) din Codul fiscal. Dacă, ulterior scoaterii din evidență, aceste persoane impozabile vor realiza operațiuni care dau drept de deducere a taxei, vor aplica prevederile art. 152 din Codul fiscal.”

25. La punctul 64 alineatul (4) litera c), punctul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1. suma totală, egală cu prețurile de vânzare totale stabilite conform art. 152² alin. (1) lit. g) pct. 1 din Codul fiscal, a livrărilor de bunuri supuse regimului special efectuate de persoana impozabilă revânzătoare în anul respectiv; și”.

26. La punctul 64, alineatele (1), (2) și litera c) și partea introductivă a literei e) ale alineatului (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) În sensul art. 152² alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, bunurile second-hand includ orice obiecte vechi care mai pot fi utilizate «ca atare» sau în urma unor reparații, dar nu cuprind bunurile prevăzute la alin. (2).

(2) Nu sunt considerate bunuri second-hand în sensul art. 152² alin. (1) lit. d) din Codul fiscal:

a) aurul, argintul și platina prezentate sub formă de bare, plachete, lingouri, pulbere, foițe, folie, tuburi, sârmă sau în orice alt mod, ce pot fi folosite ca materie primă pentru producerea altor bunuri, fie pure, fie în aliaj cu alte metale;

b) aurul de investiții conform definiției prevăzute la art. 152³ alin. (1) din Codul fiscal;

c) monedele din argint sau platină care nu constituie obiecte de colecție în sensul art. 152² alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

d) reziduuri de obiecte vechi formate din metale prețioase recuperate în scopul topirii și refolosirii ca materii prime;

e) pietrele prețioase și semiprețioase și perlele, indiferent dacă sunt sau nu tăiate, sparte în lungul fibrei, gradate sau șlefuite însă nu pe fir, montate sau fixate, ce pot fi utilizate pentru producerea de bijuterii clasice și fantezie, obiecte de aurărie și argintărie și similare;

f) bunurile vechi reparate sau restaurate astfel încât nu se pot deosebi de bunuri noi similare;

g) bunurile vechi care au suferit înainte de revânzare o astfel de transformare încât la revânzare nu mai este posibilă nicio identificare cu bunul în starea inițială de la data achiziției;

h) bunurile care se consumă la prima utilizare;

i) bunurile ce nu mai pot fi refolosite în niciun fel;

j) obiectele vechi care sunt executate din metale prețioase sau și cu pietre prețioase sau semiprețioase, cum ar fi bijuteriile (clasice și fantezie, obiectele de aurărie și argintărie și toate

celelalte obiecte vechi, inclusiv uneltele, integral sau parțial formate din aur, argint, platină, pietre prețioase și/sau perle, indiferent de gradul de puritate a metalelor și pietrelor prețioase).

(7) [...]

c) va ține un registru care permite să se stabilească, la finele fiecărei perioade fiscale, alta decât ultima perioadă fiscală a anului calendaristic, totalul bazei de impozitare pentru livrările efectuate în respectiva perioadă fiscală și, după caz, taxa colectată;

e) va emite o factură prin autofacturare către fiecare furnizor de la care achiziționează bunuri supuse regimului special și care nu este obligat să emită o factură. Factura emisă prin autofacturare trebuie să cuprindă următoarele informații:”.

27. La punctul 65, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În aplicarea prevederilor art. 152³ alin. (10) din Codul fiscal cumpărătorul, persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, este persoana obligată la plata taxei pentru:

a) livrările în interiorul țării de aliaje sau semifabricate din aur cu titlul mai mare sau egal cu 325‰;

b) livrările de aur de investiții efectuate în interiorul țării de persoane impozabile care și-au exercitat opțiunea de taxare pentru respectivele livrări.”

28. La punctul 65, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Regulile de aplicare a taxării inverse prevăzute la art. 160 din Codul fiscal se aplică în mod corespunzător și în situațiile prevăzute la art. 153 alin. (10) din Codul fiscal.”

29. Punctele 66 și 66¹ se modifică și vor avea următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Înregistrarea persoanelor impozabile în scopuri de TVA

Art. 153. — (1) Persoana impozabilă care are sediul activității economice în România și realizează sau intenționează să realizeze o activitate economică ce implică operațiuni taxabile și/sau scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA la organul fiscal competent, denumită în continuare *înregistrare normală în scopuri de taxă*, după cum urmează:

a) înainte de realizarea unor astfel de operațiuni, în următoarele cazuri:

1. dacă declară că urmează să realizeze o cifră de afaceri care atinge sau depășește plafonul de scutire prevăzut la art. 152 alin. (1), cu privire la regimul special de scutire pentru întreprinderile mici;

2. dacă declară că urmează să realizeze o cifră de afaceri inferioară plafonului de scutire prevăzut la art. 152 alin. (1), dar optează pentru aplicarea regimului normal de taxă;

b) dacă în cursul unui an calendaristic atinge sau depășește plafonul de scutire prevăzut la art. 152 alin. (1), în termen de 10 zile de la sfârșitul lunii în care a atins sau a depășit acest plafon;

c) dacă cifra de afaceri realizată în cursul unui an calendaristic este inferioară plafonului de scutire prevăzut la art. 152 alin. (1), dar optează pentru aplicarea regimului normal de taxă;

d) dacă efectuează operațiuni scutite de taxă și optează pentru taxarea acestora, conform art. 141 alin. (3).

(2) Persoana impozabilă care are sediul activității economice în afara României, dar este stabilită în România printr-un sediu fix conform art. 125¹ alin. (2) lit. b), este obligată să solicite înregistrarea în scopuri de TVA în România, astfel:

a) înainte primirii serviciilor, în situația în care urmează să primească pentru sediu fix din România servicii pentru care este obligată la plata taxei în România conform art. 150 alin. (2), dacă serviciile sunt prestate de o persoană impozabilă care este stabilită în sensul art. 125¹ alin. (2) în alt stat membru;

b) înainte de prestarea serviciilor, în situația în care urmează să presteze serviciile prevăzute la art. 133 alin. (2) de la sediu fix din România pentru un beneficiar persoană impozabilă stabilită în sensul art. 125¹ alin. (2) în alt stat membru care are obligația de a plăti TVA în alt stat membru, conform echivalentului din legislația statului membru respectiv al art. 150 alin. (2);

c) înainte de realizarea unor activități economice de la respectivul sediu fix în condițiile stabilite la art. 125¹ alin. (2) lit. b) și c) care implică:

1. livrări de bunuri taxabile și/sau scutite cu drept de deducere, inclusiv livrări intracomunitare scutite de TVA conform art. 143 alin. (2);

2. prestări de servicii taxabile și/sau scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere, altele decât cele prevăzute la lit. a) și b);

3. operațiuni scutite de taxă și optează pentru taxarea acestora, conform art. 141 alin. (3);

4. achiziții intracomunitare de bunuri taxabile.

(3) Prevederile alin. (1) nu sunt aplicabile persoanei tratate ca persoană impozabilă numai pentru că efectuează ocazional livrări intracomunitare de mijloace de transport noi.

(4) O persoană impozabilă care nu este stabilită în România conform art. 125¹ alin. (2), și nici înregistrată în scopuri de TVA în România conform art. 153, va solicita înregistrarea în scopuri de TVA la organele fiscale competente pentru operațiuni realizate pe teritoriul României care dau drept de deducere a taxei, înainte de efectuarea respectivelor operațiuni, cu excepția situațiilor în care persoana obligată la plata taxei este beneficiarul, conform art. 150 alin. (2)—(6). Nu sunt obligate să se

înregistreze în România conform acestui articol persoanele stabilite în afara Comunității care efectuează servicii electronice către persoane neimpozabile din România și care sunt înregistrate într-un alt stat membru, conform regimului special pentru servicii electronice, pentru toate serviciile electronice prestate în Comunitate.

(5) Va solicita înregistrarea în scopuri de TVA conform acestui articol, înainte de realizarea operațiunilor, persoana impozabilă nestabilită în România și neînregistrată în scopuri de TVA în România, care intenționează:

a) să efectueze o achiziție intracomunitară de bunuri pentru care este obligată la plata taxei conform art. 151; sau

b) să efectueze o livrare intracomunitară de bunuri scutită de taxă.

(6) Persoana impozabilă stabilită în Comunitate, dar nu în România, care are obligația să se înregistreze în scopuri de TVA în România, poate, în condițiile stabilite prin norme, să își îndeplinească această obligație prin desemnarea unui reprezentant fiscal. Persoana impozabilă nestabilită în Comunitate care are obligația să se înregistreze în scopuri de TVA în România este obligată, în condițiile stabilite prin norme, să se înregistreze prin desemnarea unui reprezentant fiscal.

(7) Organele fiscale competente vor înregistra în scopuri de TVA, conform prezentului articol, toate persoanele care, în conformitate cu prevederile prezentului titlu, sunt obligate să solicite înregistrarea, conform alin. (1), (2), (4) sau (5). Prin ordin al ministrului finanțelor publice se pot stabili criterii pe baza cărora să fie condiționată înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile. Organele fiscale competente stabilesc, pe baza acestor criterii, dacă persoana impozabilă justifică intenția și are capacitatea de a desfășura activitate economică, pentru a fi înregistrată în scopuri de TVA.

(8) În cazul în care o persoană este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA, în conformitate cu prevederile alin. (1), (2), (4) sau (5), și nu solicită înregistrarea, organele fiscale competente vor înregistra persoana respectivă din oficiu.

(9) Organele fiscale competente pot anula înregistrarea unei persoane în scopuri de TVA, conform prezentului articol, dacă, potrivit prevederilor prezentului titlu, persoana nu era obligată să solicite înregistrarea sau nu avea dreptul să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, conform prezentului articol. De asemenea, organele fiscale competente pot anula din oficiu înregistrarea unei persoane în scopuri de TVA, conform prezentului articol, în cazul persoanelor impozabile care figurează în lista contribuabililor declarați inactivi potrivit art. 11, precum și a persoanelor impozabile în inactivitate temporară, înscrisă în registrul comerțului, potrivit legii. Procedura de scoatere din evidență este stabilită prin normele procedurale în vigoare. După anularea înregistrării în scopuri de TVA, au

obligăția să solicite organelor fiscale competente înregistrarea în scopuri de TVA, dacă încetează situația care a condus la scoaterea din evidență, fără a fi aplicabile prevederile referitoare la plafonul de scutire pentru mici întreprinderi prevăzut la art. 152 în anul calendaristic respectiv.

(91) Organele fiscale competente anulează înregistrarea unei persoane în scopuri de TVA, conform prezentului articol, în situația prevăzută la art. 152 alin. (7).

(10) Persoana înregistrată conform prezentului articol va anunța în scris organele fiscale competente cu privire la modificările informațiilor declarate în cererea de înregistrare sau furnizate prin altă metodă organului fiscal competent, în legătură cu înregistrarea sa, sau care apar în certificatul de înregistrare în termen de 15 zile de la producerea oricăruia dintre aceste evenimente.

(11) În cazul încetării desfășurării de operațiuni care dau drept de deducere a taxei sau în cazul încetării activității sale economice, orice persoană înregistrată conform prezentului articol va anunța în scris organele fiscale competente în termen de 15 zile de la producerea oricăruia dintre aceste evenimente în scopul scoaterii din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA. Prin norme procedurale se stabilesc data de la care are loc scoaterea din evidență și procedura aplicabilă.

Norme metodologice:

66. (1) În cazul în care o persoană este obligată să solicite înregistrarea în condițiile art. 153 alin. (1), (2), (4) sau (5) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane se va considera valabilă începând cu:

a) data comunicării certificatului de înregistrare, în cazurile prevăzute la art. 153 alin. (2), (4) și (5) din Codul fiscal;

b) prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă optează pentru aplicarea regimului normal de taxă în cazurile prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal;

c) prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă solicită înregistrarea în cazurile prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

d) prima zi a lunii următoare celei în care i s-a comunicat persoanei impozabile decizia de aprobare a înregistrării în scopuri de TVA, în cazul prevăzut la art. 153 alin. (1) lit. c) și alin. (8) din Codul fiscal;

e) data comunicării deciziei de aprobare a înregistrării în scopuri de TVA, în cazul prevăzut la art. 153 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

(2) În aplicarea art. 153 alin. (1) din Codul fiscal, activitatea economică se consideră ca fiind începută din momentul în care o persoană intenționează să efectueze o astfel de activitate. Intenția persoanei trebuie apreciată în baza elementelor obiective, de exemplu, faptul că aceasta începe să angajeze costuri și/sau să facă investiții pregătitoare necesare inițierii unei activități economice.

(3) Instituțiilor publice care solicită înregistrarea în scopuri de TVA sau care sunt înregistrate din oficiu, conform art. 153 alin. (8) din Codul fiscal, li se va atribui un cod de înregistrare în scopuri de TVA numai pentru partea din structura/activitatea pentru care au calitatea de persoană impozabilă, în conformitate cu prevederile art. 127 din Codul fiscal, în timp ce pentru activitățile pentru care nu au calitatea de persoană impozabilă, respectiv pentru partea din structură prin care desfășoară numai activități în calitate de autoritate publică, li se va atribui un cod de înregistrare fiscală distinct. Instituțiilor publice care desfășoară numai activități pentru care au calitatea de persoană impozabilă, respectiv operațiuni taxabile, scutite fără drept de deducere conform art. 141 din Codul fiscal sau scutite cu drept de deducere conform art. 143, 144, 144¹ din Codul fiscal, și care solicită înregistrarea în scopuri de TVA sau sunt înregistrate din oficiu, conform art. 153 alin. (8) din Codul fiscal, li se va atribui un singur cod de înregistrare în scopuri de TVA. După atribuirea codului de înregistrare în scopuri de TVA, acesta va fi valabil pentru orice alte operațiuni taxabile, scutite cu sau fără drept de deducere, pe care le va realiza ulterior. Orice instituție publică căreia i s-a atribuit un cod de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal va fi considerată persoană impozabilă conform art. 133 alin. (1) din Codul fiscal, dar numai în ceea ce privește stabilirea locului prestării serviciilor conform art. 133 din Codul fiscal.

(4) Persoana impozabilă care are sediul activității economice în România și care are pe teritoriul României sucursale și alte sedii secundare, fără personalitate juridică, va fi identificată printr-un singur cod de înregistrare în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal.

(5) Persoana impozabilă care are sediul activității economice în afara României și este stabilită în România printr-unul sau mai multe sedii fixe fără personalitate juridică, conform art. 125¹ alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, va fi identificată printr-un singur cod de înregistrare în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal. În acest scop persoana impozabilă care are sediul activității economice în afara României va desemna unul dintre sediile fixe aflate pe teritoriul României să depună decontul de taxă și să fie responsabil pentru toate obligațiile în scopuri de TVA, conform acestui titlu, ale tuturor sediilor fixe stabilite în România ale acestei persoane impozabile. Sediul fix este întotdeauna o structură fără personalitate juridică și poate fi, de exemplu, o sucursală, un birou de vânzări, un depozit, care trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 125¹ alin. (2) lit. b) din Codul fiscal.

(6) Persoana impozabilă care are sediul activității economice în afara României și nu este stabilită prin sediu/sedii fixe/fixe în România este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România pentru operațiunile prevăzute la art. 153 alin. (4) și (5) din Codul fiscal. În cazul operațiunilor prevăzute la art. 153 alin. (4) din Codul fiscal, organul fiscal competent nu va înregistra în scopuri de TVA persoana impozabilă nestabilită în România dacă aceasta urmează să realizeze în România numai

operațiuni pentru care, potrivit prevederilor art. 150 alin. (2)—(6) din Codul fiscal, beneficiarul este persoana obligată la plata TVA. În scopul înregistrării, persoana impozabilă nestabilă în România trebuie să furnizeze o declarație pe propria răspundere organului fiscal competent, în care să menționeze că va realiza în România operațiuni taxabile pentru care este persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal și/sau că urmează să desfășoare operațiuni scutite cu drept de deducere, cu excepția serviciilor de transport și a serviciilor auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 143 alin. (1) lit. c)—m), art. 144 alin. (1) lit. c) și art. 144¹ din Codul fiscal, pentru care înregistrarea este opțională. Pe lângă declarația pe propria răspundere, vor fi prezentate contractele sau comenzile din care rezultă aceste informații. În cazul în care persoana impozabilă nestabilă în România solicită înregistrarea conform art. 153 alin. (5) din Codul fiscal, va trebui să prezinte contractele/comenzile în baza cărora urmează să efectueze livrări și/sau achiziții intracomunitare care au locul în România.

(7) Persoana impozabilă nestabilă în România se va înregistra la autoritatea fiscală competentă după cum urmează:

a) fie direct, fie prin desemnarea unui reprezentant fiscal, dacă persoana este stabilă în spațiul comunitar. În cazul înregistrării directe, această persoană va declara adresa din România la care pot fi examinate toate evidențele și documentele ce trebuie păstrate în conformitate cu prevederile normelor metodologice de aplicare a titlului VI din Codul fiscal;

b) prin desemnarea unui reprezentant fiscal, dacă persoana nu este stabilă în spațiul comunitar.

(8) Dacă, ulterior înregistrării directe în scopuri de taxă conform alin. (7) lit. a), persoana impozabilă nestabilă în România va fi stabilă în România printr-un sediu fix, inclusiv o sucursală, organele fiscale competente nu vor atribui un alt cod de înregistrare în scopuri de taxă, fiind păstrat codul de înregistrare în scopuri de taxă acordat inițial.

(9) În cazul persoanelor impozabile care au sediul activității economice în afara României și care se înregistrează în scopuri de taxă conform art. 153 alin. (2) din Codul fiscal prin sedii fixe, altele decât sucursalele, și ulterior vor înființa sucursale în România, organele fiscale competente nu vor atribui un alt cod de înregistrare în scopuri de taxă, fiind păstrat codul de înregistrare în scopuri de taxă acordat inițial.

(10) Orice persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA și care, ulterior înregistrării respective, desfășoară exclusiv operațiuni ce nu dau dreptul la deducere va solicita anularea înregistrării în termen de 15 zile de la încheierea lunii în care se desfășoară exclusiv operațiuni fără drept de deducere. Dovada faptului că persoana nu mai realizează operațiuni cu drept de deducere trebuie să rezulte din obiectul de activitate și, după caz, din declarația pe propria răspundere dată de împuternicitul legal al persoanei impozabile în cazul operațiunilor scutite pentru care persoana impozabilă poate opta pentru taxare conform art. 141 alin. (3) din Codul fiscal.

(11) Anularea înregistrării în scopuri de TVA se va efectua în prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă a solicitat anularea înregistrării conform art. 153 alin. (11) din Codul fiscal sau înregistrarea este anulată în condițiile art. 153 alin. (9) din Codul fiscal. Persoana impozabilă care a solicitat anularea înregistrării în scopuri de TVA conform alin. (10) are obligația, indiferent de perioada fiscală utilizată, să depună ultimul decont de taxă prevăzut la art. 156² din Codul fiscal până la data de 25 a lunii în care a fost anulată înregistrarea în scopuri de TVA.

(12) Orice persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA și care își încetează activitatea economică va solicita anularea înregistrării în scopuri de TVA în termen de 15 zile de la data documentelor ce evidențiază acest fapt. Persoanele impozabile care s-au înregistrat în România conform art. 153 alin. (5) din Codul fiscal pot solicita anularea înregistrării în scopuri de TVA în cazul în care nu mai realizează achiziții sau livrări intracomunitare în România pentru care sunt obligate la plata taxei în România conform art. 151 din Codul fiscal. Persoanele impozabile care s-au înregistrat în România conform art. 153 alin. (4) din Codul fiscal pot solicita anularea înregistrării în scopuri de TVA în cazul în care nu mai realizează livrări de bunuri/prestări de servicii în România pentru care sunt obligate la plata taxei în România conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal. Anularea înregistrării în scopuri de TVA va fi valabilă din prima zi a lunii următoare celei în care s-a depus declarația de încetare a activității. Persoana impozabilă care a solicitat anularea înregistrării în scopuri de TVA conform art. 153 alin. (5) din Codul fiscal are obligația, indiferent de perioada fiscală utilizată, să depună ultimul decont de taxă prevăzut la art. 156² din Codul fiscal până la data de 25 a lunii în care a fost anulată înregistrarea în scopuri de TVA.

(13) În situația în care art. 153 din Codul fiscal prevede că persoana impozabilă trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA anticipat, respectiv înainte de realizarea unei operațiuni, dar această obligație este îndeplinită ulterior, organele fiscale vor înregistra persoana respectivă atunci când aceasta solicită înregistrarea, dacă între timp nu a fost înregistrată din oficiu. Pentru neînregistrarea anticipată prevăzută de lege, organele fiscale vor stabili consecințele acesteia în conformitate cu prevederile normelor metodologice de aplicare a titlului VI din Codul fiscal, precum și ale Codului de procedură fiscală.

(14) Organele fiscale competente vor înregistra din oficiu persoanele impozabile obligate să se înregistreze în scopuri de TVA, în conformitate cu prevederile art. 153 alin. (1), (2), (4) sau (5) din Codul fiscal, și care nu solicită înregistrarea, indiferent dacă sunt persoane care au sediul activității economice în România, un sediu fix în România sau sunt nestabilite în România.

(15) Persoanele impozabile cărora li s-a anulat înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153 alin. (9) din Codul fiscal, datorită înscrierii în lista contribuabililor declarați inactivi potrivit art. 11 din Codul fiscal sau datorită inactivității temporare,

înscrise în registrul comerțului, potrivit legii, au obligația să solicite organelor fiscale competente înregistrarea în scopuri de TVA, dacă încetează situația care a condus la scoaterea din evidență, astfel:

a) persoanele impozabile cărora li s-a anulat înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153 alin. (9) din Codul fiscal, datorită înscrierii în lista contribuabililor declarați inactivi potrivit art. 11 din Codul fiscal trebuie să solicite organului fiscal competent înregistrarea în scopuri de TVA, dacă au fost scoase din evidența contribuabililor declarați inactivi prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în termen de 15 zile de la data afișării ordinului respectiv pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală și la sediul Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal se va considera valabilă începând cu data reactivării;

b) persoanele impozabile cărora li s-a anulat înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153 alin. (9) din Codul fiscal, datorită inactivității temporare, înscrise în registrul comerțului, potrivit legii, trebuie să solicite organului fiscal competent înregistrarea în scopuri de TVA, dacă încetează starea de inactivitate temporară. Solicitarea se transmite organului fiscal competent, în termen de cel mult 10 zile de la efectuarea înregistrării în registrul comerțului a mențiunii privind reluarea activității, însoțită de certificatul din care rezultă înregistrarea în registrul comerțului a acestei mențiuni. Înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal se va considera valabilă începând cu data înregistrării în registrul comerțului a mențiunii privind reluarea activității.

(16) În situația în care persoanele impozabile aflate în situațiile prevăzute la alin. (15) nu solicită organelor fiscale competente înregistrarea în scopuri de TVA în termenul stabilit, organele fiscale competente vor înregistra din oficiu în scopuri de TVA aceste persoane, data înregistrării fiind cea prevăzută la alin. (15).

66¹. (1) Desemnarea reprezentantului fiscal se face pe bază de cerere depusă de persoana impozabilă nestabilă în România la organul fiscal competent la care reprezentantul propus este înregistrat în scopuri de TVA. Cererea trebuie însoțită de:

a) declarația de începere a activității, care va cuprinde: data, volumul și natura activității pe care o va desfășura în România. Ulterior începerii activității, volumul și natura activității pot fi modificate potrivit prevederilor contractuale, aceste modificări urmând a fi comunicate și organului fiscal competent la care reprezentantul fiscal este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe, conform art. 153 din Codul fiscal;

b) copie de pe actul de constituire în străinătate al persoanei impozabile nestabilite în România;

c) acceptul scris al persoanei propuse ca reprezentant fiscal, prin care aceasta se angajează să îndeplinească obligațiile ce îi revin conform legii și în care aceasta trebuie să precizeze natura operațiunilor și valoarea estimată a acestora.

(2) Nu se admite decât un singur reprezentant fiscal pentru ansamblul operațiunilor desfășurate în România de persoana impozabilă nestabilă în România. Nu se admite coexistența mai multor reprezentanți fiscali cu angajamente limitate. Pot fi desemnate ca reprezentanți fiscali orice persoane impozabile stabilite în România conform art. 125¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal.

(3) Organul fiscal competent verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) și (2) și, în termen de cel mult 30 de zile de la data primirii cererii, comunică decizia luată atât persoanei impozabile nestabilite în România, cât și persoanei propuse ca reprezentant fiscal de aceasta. În cazul acceptării cererii, concomitent cu transmiterea deciziei de aprobare se indică și codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit reprezentantului fiscal ca mandatar al persoanei impozabile, care trebuie să fie diferit de codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit pentru activitatea proprie a acestuia. În cazul respingerii cererii, decizia se comunică ambelor părți, cu motivarea refuzului.

(4) Reprezentantul fiscal, după ce a fost acceptat de organul fiscal competent, este angajat, din punctul de vedere al drepturilor și obligațiilor privind taxa pe valoarea adăugată, pentru toate operațiunile efectuate în România de persoana impozabilă nestabilă în România atât timp cât durează mandatul său. În situația în care mandatul reprezentantului fiscal încetează înainte de sfârșitul perioadei în care, potrivit legii, persoana impozabilă nestabilă în România ar avea obligația plății taxei pe valoarea adăugată în România, aceasta este obligată fie să prelungească mandatul reprezentantului fiscal, fie să mandateze alt reprezentant fiscal pe perioada rămasă sau să se înregistreze conform art. 153 alin. (4) sau art. 153 alin. (5) din Codul fiscal, dacă este o persoană impozabilă stabilă în Comunitate. Operațiunile efectuate de reprezentantul fiscal în numele persoanei impozabile nestabilite în România nu se evidențiază în contabilitatea proprie a persoanei desemnate ca reprezentant fiscal. Prevederile art. 152 din Codul fiscal cu privire la întreprinderile mici nu sunt aplicabile persoanelor impozabile nestabilite în România.

(5) Reprezentantul fiscal poate să renunțe la angajamentul asumat printr-o cerere adresată organului fiscal competent. În cerere trebuie să precizeze ultimul decont de taxă pe valoarea adăugată pe care îl va depune în această calitate și să propună o dată ulterioară depunerii cererii când va lua sfârșit mandatul său. De asemenea, este obligat să precizeze dacă renunțarea la mandat se datorează încetării activității în România a persoanei impozabile nestabilite în România sau se datorează înregistrării directe în România, fără reprezentant fiscal, a persoanei impozabile stabilite în Comunitate pe care o reprezintă.

(6) În cazul în care persoana impozabilă nestabilă în România își continuă activitatea economică în România, cererea poate fi acceptată numai dacă persoana impozabilă nestabilă în România a întocmit toate formalitățile necesare desemnării

unui alt reprezentant fiscal, iar acest nou reprezentant fiscal a fost acceptat ca atare de către organul fiscal competent sau, după caz, în situația în care persoana impozabilă, dacă este stabilită în Comunitate, optează să se înregistreze în România fără să desemneze un reprezentant fiscal.

(7) Persoana impozabilă nestabilită în România poate mandata reprezentantul fiscal să emită factura destinată beneficiarului său. Persoana impozabilă nestabilită în România sau, după caz, reprezentantul fiscal emite factura pentru livrările de bunuri și/sau prestările de servicii efectuate de persoana impozabilă nestabilită în România, aplicând regimul de taxă corespunzător operațiunilor respective, pe care o transmite beneficiarului. Prezentele norme metodologice nu instituie obligații privind moneda în care se fac decontările sau privind modalitatea în care se realizează decontările, respectiv prin reprezentantul fiscal sau direct între persoana impozabilă nestabilită în România și clienții/furnizorii acesteia.

(8) Factura emisă de persoana impozabilă nestabilită în România trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, inclusiv denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal ale reprezentantului fiscal.

(9) Reprezentantul fiscal depune decontul de taxă prevăzut la art. 156² din Codul fiscal pentru operațiunile desfășurate în România de persoana impozabilă nestabilită în România pe care o reprezintă, în care include și facturile emise de persoana impozabilă nestabilită în România sub codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit reprezentantului fiscal conform art. 153 din Codul fiscal. În situația în care reprezentantul fiscal este mandatat de mai multe persoane impozabile stabilite în străinătate, trebuie să depună câte un decont de taxă pentru fiecare persoană impozabilă nestabilită în România pe care o reprezintă. Nu îi este permis reprezentantului fiscal să evidențieze în decontul de taxă depus pentru activitatea proprie, pentru care este înregistrat în scopuri de TVA, operațiunile desfășurate în numele persoanei impozabile nestabilite în România, pentru care depune un decont de taxă separat.

(10) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei aferente achizițiilor efectuate în numele persoanei impozabile nestabilite în România, reprezentantul fiscal trebuie să dețină documentele prevăzute de lege.

(11) Orice persoană stabilită printr-un sediu fix în România, conform prevederilor art. 125¹ alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, nu mai poate să își desemneze un reprezentant fiscal în România. Această persoană se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal la organul fiscal competent.

(12) Dacă ulterior desemnării unui reprezentant fiscal persoana impozabilă nestabilită în România va avea unul sau mai multe sedii fixe pe teritoriul României în conformitate cu prevederile art. 125¹ alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit reprezentantului fiscal este preluat de persoana impozabilă care devine înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, ca persoană

stabilită în România. Suma negativă de taxă sau taxa de plată din ultimul decont de taxă depus de reprezentantul fiscal este preluată de persoana impozabilă care a devenit stabilită în România. Din punctul de vedere al taxei, operațiunile realizate prin reprezentant fiscal sunt operațiuni aparținând persoanei impozabile care inițial nu a fost stabilită în România, iar ulterior a devenit stabilită în România prin sediu fix.”

30. La punctul 70, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul depășirii plafoanelor stabilite la pct. 6 alin. (15) pentru operațiunile prevăzute la art. 128 alin. (8) lit. f) și art. 129 alin. (5) lit. a) din Codul fiscal, persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal au obligația să întocmească autofactura conform prevederilor alin. (1) numai în scopuri de TVA. Autofactura va cuprinde la rubrica «Cumpărător» informațiile de la alin. (1) lit. c), iar în cazul bunurilor/serviciilor acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol, sponsorizare, mecenat, în loc de denumirea și descrierea bunurilor livrate sau serviciilor prestate se poate menționa, după caz: depășire plafon protocol, sponsorizare sau mecenat.”

31. La punctul 72, alineatele (4), (5) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Prevederile art. 155 alin. (5) lit. d) din Codul fiscal referitoare la adresa furnizorului/prestatorului vor cuprinde cel puțin următoarele informații: localitatea, strada și numărul. În cazul furnizorilor/prestatorilor cu sediul activității economice în România, care au sedii secundare fără personalitate juridică pe teritoriul României, pe facturile emise se va înscrie adresa sediului activității economice a persoanei juridice și, opțional, se poate înscrie și adresa sediului secundar prin care au fost livrate bunurile și/sau au fost prestate serviciile. În cazul furnizorilor/prestatorilor cu sediul activității economice în afara României, care au sedii fixe pe teritoriul României, pe facturile emise se va înscrie adresa sediului fix din România care a realizat livrarea de bunuri și/sau prestarea de servicii. Persoanele impozabile care au sediul activității economice în România și au sedii fixe în alte state de la care livrează bunuri sau prestează servicii vor înscrie pe facturi adresa sediului fix prin care au fost realizate aceste operațiuni.

(5) Prevederile art. 155 alin. (5) lit. f) din Codul fiscal referitoare la adresa beneficiarului vor cuprinde cel puțin următoarele informații: localitatea, strada și numărul. În cazul beneficiarilor cu sediul activității economice în România, care au sedii secundare fără personalitate juridică pe teritoriul României, pe facturile emise de furnizori/prestatori stabiliți în România se va înscrie adresa persoanei juridice și, opțional, se poate înscrie și adresa sediului secundar către care au fost livrate bunurile și/sau au fost prestate serviciile. În cazul beneficiarilor cu sediul activității economice în afara României, care au sedii fixe pe teritoriul României, pe facturile emise de furnizori/prestatori stabiliți în România se va înscrie adresa sediului fix din România către care au fost livrate bunurile și/sau

au fost prestate serviciile. De asemenea, în cazul beneficiarilor cu sediul activității economice în afara României, care au sedii fixe în alt stat decât cel în care își au stabilit sediul activității economice, pe facturile emise de furnizori/prestatori stabiliți în România se va înscrie adresa sediului fix din România către care au fost livrate bunurile și/sau au fost prestate serviciile.

.....
 (8) Potrivit prevederilor art. 155 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal, factura se poate întocmi de către cumpărătorul unui bun sau serviciu în următoarele condiții:

a) părțile să încheie un acord prin care să se prevadă această procedură de facturare;

b) să existe o procedură scrisă de acceptare a facturii;

c) cumpărătorul să fie stabilit în Comunitate;

d) atât furnizorul/prestatorul, cât și cumpărătorul, în cazul în care sunt înregistrați în România conform art. 153 din Codul fiscal, să notifice prin scrisoare recomandată organului fiscal competent aplicarea acestei proceduri de facturare, cu cel puțin 30 de zile calendaristice înainte de a se emite facturi de către cumpărător în numele și în contul furnizorului/prestatorului, și să anexeze la notificare acordul și procedura de acceptare prevăzute la lit. a) și, respectiv, lit. b). În situația în care numai una dintre părți este înregistrată în România conform art. 153 din Codul fiscal, numai partea respectivă are obligația notificării organului fiscal competent;

e) factura să fie emisă în numele și în contul furnizorului/prestatorului de către cumpărător și trimisă furnizorului/prestatorului;

f) factura să cuprindă elementele prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

g) factura să fie înregistrată într-un jurnal special de vânzări de către furnizor/prestator, dacă este înregistrat în România conform art. 153 din Codul fiscal.”

32. La punctul 73 alineatul (1) punctul 2, punctele (i) și (ii) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(i) semnătură electronică, conform prevederilor Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică; sau

(ii) schimbul electronic de date EDI definit la art. 2 din Recomandările Comisiei 1994/820/CE din 19 octombrie 1994 referitor la aspectele legale ale schimbului electronic de date; sau”.

33. La punctul 75, alineatele (1), (2) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„75. (1) În sensul art. 155 alin. (8) lit. d) din Codul fiscal, în cazul bunurilor supuse executării silită care sunt livrate prin organele de executare silită, factura se va întocmi de către organele de executare silită pe numele și în contul debitorului executat silit. În factură se face o mențiune cu privire la faptul că facturarea este realizată de organul de executare silită către care se fac și plățile de către cumpărător. Originalul facturii se transmite cumpărătorului, respectiv adjudecatarului, iar exemplarul al doilea se transmite debitorului executat silit. Prin *organe de executare silită* se înțelege persoanele abilitate prin

lege să efectueze procedura de executare silită. Organele de executare silită vor emite facturi cu TVA numai în cazul operațiunilor taxabile, cu excepția celor pentru care sunt aplicabile prevederile art. 160 din Codul fiscal. În cazul în care debitorul executat silit este inactiv la data livrării, organul de executare silită are obligația să emită factura cu TVA dacă livrarea bunurilor ar fi fost taxabilă în situația în care respectivul debitor executat silit nu ar fi fost inactiv. În cazul operațiunilor scutite conform art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, debitorul executat silit poate să opteze pentru taxare conform art. 141 alin. (3) din Codul fiscal, prin depunerea notificării prevăzute la pct. 39.

(2) Dacă organul de executare silită încasează contravaloarea bunurilor, inclusiv taxa de la cumpărător sau de la adjudecatar, are obligația să vireze la bugetul de stat taxa încasată de la cumpărător sau adjudecatar în termen de 5 zile lucrătoare de la data la care adjudecarea a devenit executorie. Pe baza documentului de plată a taxei pe valoarea adăugată transmis de organele de executare silită, debitorul executat silit evidențiază suma achitată, cu semnul minus, în decontul de taxă pe valoarea adăugată la rândul de regularizări taxa colectată din decontul de taxă prevăzut la art. 156² din Codul fiscal. Prin excepție, în cazul în care debitorul executat silit nu este înregistrat la data livrării în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal ca urmare a declarării sale ca inactiv, acesta va înregistra documentul de plată în primul decont depus în calitate de persoană înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, după încetarea situației de inactivare.

.....
 (5) În situația în care valorificarea bunurilor supuse executării silită a fost realizată prin organele de executare silită, debitorul executat silit trebuie să înregistreze în evidența proprie operațiunea de livrare de bunuri pe baza facturii de executare silită transmise de organele de executare silită, inclusiv taxa colectată aferentă. Prevederile acestui alineat nu se aplică pentru situațiile prevăzute la art. 160 din Codul fiscal, fiind aplicabile regulile specifice referitoare la taxarea inversă. În cazul în care debitorul executat silit nu este înregistrat la data livrării în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal ca urmare a declarării sale ca inactiv sau a inactivității temporare înscrise în registrul comerțului, acesta va înregistra în evidența proprie factura și taxa colectată aferentă în primul decont depus în calitate de persoană înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, după încetarea situației de inactivare.”

34. La punctul 79¹, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) În situațiile prevăzute la alin. (5) lit. a) și b), asociatul administrator va aplica regulile privind ajustarea taxei din perspectiva persoanei care deține aceste bunuri/servicii. În situația prevăzută la alin. (5) lit. c), momentul de referință pentru determinarea datei de la care începe ajustarea taxei, în cazul bunurilor de capital, este data obținerii bunului de către asociatul care le-a pus la dispoziția asocierii. Membrii asocierii trebuie să

transmită asociatului administrator o copie de pe registrul bunurilor de capital, dacă acestea sunt obținute după data aderării, iar în cazul altor bunuri decât cele de capital sau în cazul serviciilor, o copie de pe facturile de achiziție. Asociatul administrator va păstra copia de pe registrul bunurilor de capital pe perioada prevăzută la art. 149 alin. (6) din Codul fiscal și va menționa ajustările pe care le-a efectuat în perioada de existență a asocierii. În cazul altor bunuri decât cele de capital sau în cazul serviciilor, asociatul administrator va păstra copii de pe facturile de achiziție transmise de membrii asociați, pe perioada prevăzută la art. 147¹ alin. (2) din Codul fiscal. Atunci când asocieria își încetează existența sau unul ori mai mulți asociați se retrag din asocierie, asociatul administrator are dreptul/obligația să ajusteze taxa aferentă bunurilor/serviciilor prevăzute la alin. (5) lit. c) restituite membrului asocierii căruia i-au aparținut. În cazul bunurilor de capital, ajustarea se va realiza pentru perioada rămasă din perioada de ajustare. Se consideră, din perspectiva asociatului administrator, că bunurile/serviciile restituite membrului asociat căruia îi aparțin sunt alocate unei activități cu drept de deducere, pentru a permite continuarea ajustării de către acesta din urmă în funcție de activitățile pe care le va realiza după încetarea existenței asocierii.”

35. **Punctul 80 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Codul fiscal:

Perioada fiscală

Art. 156¹. — (1) Perioada fiscală este luna calendaristică.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), perioada fiscală este trimestrul calendaristic pentru persoana impozabilă care în cursul anului calendaristic precedent a realizat o cifră de afaceri din operațiuni taxabile și/sau scutite cu drept de deducere și/sau neimpozabile în România conform art. 132 și 133, dar care dau drept de deducere conform art. 145 alin. (2) lit. b), care nu a depășit plafonul de 100.000 euro al cărui echivalent în lei se calculează conform normelor, cu excepția situației în care persoana impozabilă a efectuat în cursul anului calendaristic precedent una sau mai multe achiziții intracomunitare de bunuri.

(3) Persoana impozabilă care se înregistrează în cursul anului trebuie să declare, cu ocazia înregistrării conform art. 153, cifra de afaceri pe care preconizează să o realizeze în perioada rămasă până la sfârșitul anului calendaristic. Dacă cifra de afaceri estimată nu depășește plafonul prevăzut la alin. (2), recalculat corespunzător numărului de luni rămase până la sfârșitul anului calendaristic, persoana impozabilă va depune deconturi trimestriale în anul înregistrării.

(4) Întreprinderile mici care se înregistrează în scopuri de TVA, conform art. 153, în cursul anului, trebuie să declare cu ocazia înregistrării cifra de afaceri obținută, recalculată în baza activității corespunzătoare unui an calendaristic întreg. Dacă această cifră de afaceri

recalculată depășește plafonul prevăzut la alin. (2), în anul respectiv perioada fiscală va fi luna calendaristică, conform alin. (1). Dacă această cifră de afaceri recalculată nu depășește plafonul prevăzut la alin. (2), persoana impozabilă va utiliza trimestrul calendaristic ca perioadă fiscală, cu excepția situației în care a efectuat în cursul anului calendaristic respectiv una sau mai multe achiziții intracomunitare de bunuri înainte de înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153.

(5) Dacă cifra de afaceri efectiv obținută în anul înregistrării, recalculată în baza activității corespunzătoare unui an calendaristic întreg, depășește plafonul prevăzut la alin. (2), în anul următor perioada fiscală va fi luna calendaristică, conform alin. (1). Dacă această cifră de afaceri efectivă nu depășește plafonul prevăzut la alin. (2), persoana impozabilă va utiliza trimestrul calendaristic ca perioadă fiscală cu excepția situației în care persoana impozabilă a efectuat în cursul anului calendaristic precedent una sau mai multe achiziții intracomunitare de bunuri.

(6) Persoana impozabilă care, potrivit alin. (2) și (5), are obligația depunerii deconturilor trimestriale trebuie să depună la organele fiscale competente, până la data de 25 ianuarie inclusiv, o declarație de mențiuni în care să înscrie cifra de afaceri din anul precedent, obținută sau, după caz, recalculată, și o mențiune referitoare la faptul că nu a efectuat achiziții intracomunitare de bunuri în anul precedent. Fac excepție de la prevederile prezentului alineat persoanele impozabile care, în conformitate cu prevederile art. 152 alin. (7), solicită scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153, în vederea aplicării regimului special de scutire.

(6¹) Prin excepție de la prevederile alin. (2)—(6), pentru persoana impozabilă care utilizează trimestrul calendaristic ca perioadă fiscală și care efectuează o achiziție intracomunitară de bunuri taxabilă în România, perioada fiscală devine luna calendaristică începând cu:

a) prima lună a unui trimestru calendaristic, dacă exigibilitatea taxei aferente achiziției intracomunitare de bunuri intervine în această primă lună a respectivului trimestru;

b) a treia lună a trimestrului calendaristic, dacă exigibilitatea taxei aferente achiziției intracomunitare de bunuri intervine în a doua lună a respectivului trimestru. Primele două luni ale trimestrului respectiv vor constitui o perioadă fiscală distinctă, pentru care persoana impozabilă va avea obligația depunerii unui decont de taxă conform art. 156² alin. (1);

c) prima lună a trimestrului calendaristic următor, dacă exigibilitatea taxei aferente achiziției intracomunitare de bunuri intervine în a treia lună a unui trimestru calendaristic.

(6²) **Persoana impozabilă care potrivit alin. (6¹) este obligată să își schimbe perioada fiscală trebuie să depună o declarație de mențiuni la organul fiscal competent, în termen de maximum 5 zile lucrătoare de la finele lunii în care intervine exigibilitatea achiziției intracomunitare care generează această obligație, și va utiliza ca perioadă fiscală luna calendaristică pentru anul curent și pentru anul următor. Dacă în cursul anului următor nu efectuează nicio achiziție intracomunitară de bunuri, persoana respectivă va reveni conform alin. (1) la trimestrul calendaristic drept perioadă fiscală. În acest sens va trebui să depună declarația de mențiuni prevăzută la alin. (6).**

(7) **Prin norme se stabilesc situațiile și condițiile în care se poate folosi o altă perioadă fiscală decât luna sau trimestrul calendaristic, cu condiția ca această perioadă să nu depășească un an calendaristic.**

Norme metodologice:

80. (1) În sensul art. 156¹ alin. (1) din Codul fiscal, în orice situație, echivalentul în lei al plafonului de 100.000 de euro se determină pe baza cursului de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil pentru data de 31 decembrie a anului precedent, inclusiv pentru persoanele impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal în cursul anului. La determinarea cifrei de afaceri prevăzute la art. 156¹ alin. (1) din Codul fiscal se cuprind inclusiv facturile emise pentru avansuri încasate sau neîncasate și alte facturi emise înainte de data livrării/prestării pentru operațiunile prevăzute la art. 152 alin. (2) din Codul fiscal.

(2) În sensul art. 156¹ alin. (7) din Codul fiscal, organele fiscale competente pot aproba, la solicitarea justificată a persoanei impozabile, o altă perioadă fiscală, respectiv:

a) semestrul calendaristic, dacă persoana impozabilă efectuează operațiuni impozabile numai pe maximum 3 luni calendaristice dintr-un semestru;

b) anul calendaristic, dacă persoana impozabilă efectuează operațiuni impozabile numai pe maximum 6 luni calendaristice dintr-o perioadă de un an calendaristic.

(3) Solicitarea prevăzută la alin. (2) se va transmite autorităților fiscale competente până la data de 25 februarie a anului în care se exercită opțiunea și va fi valabilă pe durata păstrării condițiilor prevăzute la alin. (2).

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (2), pentru Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale și pentru unitățile cu personalitate juridică din subordinea acesteia, perioada fiscală este anul calendaristic.”

36. **Punctul 80¹ se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Codul fiscal:

Decontul special de taxă și alte declarații

Art. 156³. — (1) Decontul special de taxă se depune la organele fiscale competente de către persoanele care nu sunt înregistrate și care nu trebuie să se înregistreze conform art. 153, astfel:

a) pentru achiziții intracomunitare de bunuri taxabile, altele decât cele prevăzute la lit. b) și c), de către persoanele impozabile înregistrate conform art. 153¹;

b) pentru achiziții intracomunitare de mijloace de transport noi, de către orice persoană, indiferent dacă este sau nu înregistrată conform art. 153¹;

c) pentru achiziții intracomunitare de produse accizabile, de către persoanele impozabile și persoanele juridice neimpozabile, indiferent dacă sunt sau nu înregistrate conform art. 153¹;

d) pentru operațiunile și de către persoanele obligate la plata taxei, conform art. 150 alin. (2)—(4) și (6);

e) pentru operațiunile și de către persoanele obligate la plata taxei conform art. 150 alin. (5), cu excepția situației în care are loc un import de bunuri sau o achiziție intracomunitară de bunuri.

(2) **Decontul special de taxă trebuie întocmit potrivit modelului stabilit prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală și se depune până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care ia naștere exigibilitatea operațiunilor menționate la alin. (1). Decontul special de taxă trebuie depus numai pentru perioadele în care ia naștere exigibilitatea taxei. Prin excepție, persoanele care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153, indiferent dacă sunt sau nu înregistrate conform art. 153¹, sunt obligate să depună decontul special de taxă pentru achizițiile intracomunitare de mijloace de transport noi, înainte de înmatricularea acestora în România, dar nu mai târziu de data de 25 a lunii următoare celei în care ia naștere exigibilitatea taxei aferente respectivei achiziții intracomunitare. De asemenea, persoanele care sunt înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153¹, și care au obligația plății taxei pentru achizițiile intracomunitare de mijloace de transport care nu sunt considerate noi, conform art. 125¹ alin. (3), au obligația să depună decontul special de taxă pentru respectivele achiziții intracomunitare înainte de înmatricularea mijloacelor de transport în România, dar nu mai târziu de data de 25 a lunii următoare celei în care ia naștere exigibilitatea taxei aferente achiziției intracomunitare.**

(3) În aplicarea alin. (2), organele fiscale competente în administrarea persoanelor prevăzute la alin. (1) lit. b), respectiv a persoanelor care nu sunt înregistrate și care nu trebuie să se înregistreze conform art. 153, indiferent dacă sunt sau nu sunt înregistrate conform art. 153¹, vor elibera, în scopul înmatriculării mijlocului de transport nou, un certificat care să ateste plata taxei, ale cărui model și conținut vor fi stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. În cazul achizițiilor intracomunitare de mijloace de transport care nu sunt noi în sensul art. 125¹ alin. (3), efectuate de persoanele înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153¹, în vederea înmatriculării, organele fiscale competente vor elibera un certificat care să ateste plata taxei în România sau din care să rezulte că nu se datorează taxa în România, în conformitate cu prevederile legale.

(4) Persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153, a căror cifră de afaceri, astfel cum este prevăzută la art. 152 alin. (2), realizată la finele unui an calendaristic, este inferioară sumei de 35.000 euro, calculată la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României la data aderării și rotunjită la următoarea mie, trebuie să comunice printr-o notificare scrisă organelor fiscale de care aparțin, până la data de 25 februarie inclusiv a anului următor, următoarele informații:

a) suma totală a livrărilor de bunuri și a prestațiilor de servicii către persoane înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153, precum și suma taxei aferente;

b) suma totală a livrărilor de bunuri și a prestațiilor de servicii către persoane care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153, precum și suma taxei aferente.

(5) Persoanele impozabile neînregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153, a căror cifră de afaceri, astfel cum este prevăzută la art. 152, dar excluzând veniturile obținute din vânzarea de bilete de transport internațional rutier de persoane, realizată la finele unui an calendaristic, este inferioară sumei de 35.000 euro, calculată la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României la data aderării și rotunjită la următoarea mie, trebuie să comunice printr-o notificare scrisă organelor fiscale competente, până la data de 25 februarie inclusiv a anului următor, următoarele informații:

a) suma totală a livrărilor de bunuri și a prestațiilor de servicii către persoane înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153;

b) suma totală a livrărilor de bunuri și a prestațiilor de servicii către persoane care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153;

c) suma totală și taxa aferentă achizițiilor de la persoane înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153;

d) suma totală a achizițiilor de la persoane care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153.

(6) Persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153, care prestează servicii de transport internațional, trebuie să comunice printr-o notificare scrisă organelor fiscale competente, până la data de 25 februarie inclusiv a anului următor, suma totală a veniturilor obținute din vânzarea de bilete pentru transportul rutier internațional de persoane cu locul de plecare din România.

(7) Importatorii care dețin o autorizație unică pentru proceduri vamale simplificate eliberată de alt stat membru sau care efectuează importuri de bunuri în România din punct de vedere al TVA pentru care nu au obligația de a depune declarații vamale de import trebuie să depună la organele vamale o declarație de import pentru TVA și accize la data la care intervine exigibilitatea taxei conform prevederilor art. 136.

(8) Persoana impozabilă care este beneficiar al transferului de active prevăzut la art. 128 alin. (7), care nu este înregistrată în scopuri de TVA, conform art. 153 și nu se va înregistra în scopuri de TVA ca urmare a transferului, trebuie să depună, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a avut loc transferul, o declarație privind sumele rezultate ca urmare a ajustărilor taxei pe valoarea adăugată efectuate conform art. 128 alin. (4), art. 148, 149 sau 161.

Norme metodologice:

80¹. În aplicarea prevederilor art. 156³ alin. (3) din Codul fiscal, în cazul persoanelor care realizează achiziții intracomunitare de mijloace de transport, organele fiscale competente trebuie să analizeze dacă din documentația care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că acesta se încadrează sau nu în categoria mijloacelor de transport noi în sensul art. 125¹ alin. (3) din Codul fiscal și dacă se datorează sau nu taxa aferentă respectivei achiziții intracomunitare în România, astfel:

a) în cazul în care achiziția intracomunitară este realizată de orice persoană care nu este înregistrată și care nu avea obligația să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, indiferent dacă este sau nu înregistrată conform art. 153¹ din Codul fiscal, și în urma analizei rezultă că mijlocul de transport este nou, organele fiscale competente vor elibera, la solicitarea acestei persoane, un certificat din care să rezulte:

1. fie că s-a efectuat plata taxei de către persoana care a achiziționat intracomunitar mijlocul de transport respectiv, după depunerea decontului special și achitarea taxei, în condițiile prevăzute la art. 156³ alin. (2) și art. 157 alin. (1) din Codul fiscal, dacă din documentele care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că achiziția intracomunitară este taxabilă în România în conformitate cu prevederile titlului VI din Codul fiscal;

2. fie că nu se datorează taxa:

(i) în situația în care respectiva persoană realizează în România o achiziție intracomunitară, dar aceasta nu este impozabilă în România conform art. 126 din Codul fiscal sau este scutită de taxă conform art. 142 din Codul fiscal;

(ii) în situația transferului unui mijloc de transport nou din alt stat membru în România de către o persoană neimpozabilă cu ocazia unei schimbări de reședință, dacă la momentul livrării nu a putut fi aplicată scutirea prevăzută la echivalentul din legislația altui stat membru a art. 143 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, având în vedere că respectivul transfer nu determină o achiziție intracomunitară de bunuri în România;

b) în cazul în care, în urma analizei, rezultă că mijlocul de transport nu este nou, iar achiziția intracomunitară a fost efectuată de o persoană care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 sau 153¹ din Codul fiscal și care nu are obligația să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 153 sau 153¹ din Codul fiscal, organele fiscale competente vor elibera, la solicitarea acestei persoane, un certificat din care să rezulte că nu se datorează taxa în România;

c) în cazul în care achiziția intracomunitară este realizată de o persoană impozabilă care nu este înregistrată și care nu trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, dar care este sau ar trebui să fie înregistrată conform art. 153¹ din Codul fiscal, și în urma analizei rezultă că mijlocul de transport nu este nou, organele fiscale competente vor elibera, la solicitarea acestei persoane, un certificat din care să rezulte:

1. fie că s-a efectuat plata taxei de către persoana care a achiziționat intracomunitar mijlocul de transport respectiv, după depunerea decontului special și achitarea taxei, în condițiile prevăzute la art. 156³ alin. (2) și art. 157 alin. (1) din Codul fiscal, dacă din documentele care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că achiziția intracomunitară este taxabilă în România în conformitate cu prevederile titlului VI din Codul fiscal;

2. fie că nu se datorează taxa în România, dacă din documentele care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că achiziția intracomunitară nu este taxabilă în România în conformitate cu prevederile titlului VI din Codul fiscal. De exemplu, mijloacele de transport care nu sunt noi și sunt achiziționate intracomunitar de la persoane fizice, mici întreprinderi, de la persoane impozabile care au aplicat regimul special pentru bunuri second-hand potrivit unor prevederi din alte state membre similare art. 152² din Codul fiscal nu sunt achiziții intracomunitare impozabile în România, potrivit art. 126 alin. (3) lit. a) și alin. (8) lit. c) din Codul fiscal.”

37. Punctul 81 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Plata taxei la buget

Art. 157. — (1) Orice persoană trebuie să achite taxa de plată organelor fiscale până la data la care are obligația depunerii unuia dintre deconturile sau declarațiile prevăzute la art. 156² și 156³.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), persoana impozabilă înregistrată conform art. 153 va evidenția în decontul prevăzut la art. 156², atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă, în limitele și în condițiile stabilite la art. 145—147¹, taxa aferentă achizițiilor intracomunitare, bunurilor și serviciilor achiziționate în beneficiul său, pentru care respectiva persoană este obligată la plata taxei, în condițiile art. 150 alin. (2)—(6).

(3) Taxa pentru importuri de bunuri, cu excepția importurilor scutite de taxă, se plătește la organul vamal în conformitate cu reglementările în vigoare privind plata drepturilor de import. Importatorii care dețin o autorizație unică pentru proceduri vamale simplificate, eliberată de alt stat membru, sau care efectuează importuri de bunuri în România din punctul de vedere al TVA pentru care nu au obligația de a depune declarații vamale de import trebuie să plătească taxa pe valoarea adăugată la organul vamal până la data la care au obligația depunerii declarației de import pentru TVA și accize.

(4) Prin exceptare de la prevederile alin. (3), până la data de 31 decembrie 2012 inclusiv, nu se face plata efectivă la organele vamale de către persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153, care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice. De la data de 1 ianuarie 2013, prin exceptare de la prevederile alin. (3), nu se face plata efectivă la organele vamale de către persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153.

(5) Persoanele impozabile prevăzute la alin. (4) evidențiază taxa aferentă bunurilor importate în decontul prevăzut la art. 156², atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă, în limitele și în condițiile stabilite la art. 145—147¹.

(6) În cazul în care persoana impozabilă nu este stabilită în România și este scutită, în condițiile art. 154 alin. (3), de la înregistrare, conform art. 153, organele fiscale competente trebuie să emită o decizie în care să precizeze modalitatea de plată a taxei pentru livrările de bunuri și/sau prestările de servicii realizate ocazional, pentru care persoana impozabilă este obligată la plata taxei.

(7) Pentru importul de bunuri scutit de taxă în condițiile prevăzute la art. 142 alin. (1) lit. I), organele vamale pot solicita constituirea de garanții privind taxa pe valoarea adăugată. Garanția privind taxa pe valoarea adăugată aferentă acestor importuri se constituie și se eliberează în conformitate cu condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Norme metodologice:

81. (1) În scopul aplicării prevederilor art. 157 alin. (4) din Codul fiscal, organele vamale nu vor solicita plata taxei pe valoarea adăugată pentru importuri de bunuri persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(2) Începând cu data de 1 ianuarie 2013, organele vamale nu vor solicita plata taxei pe valoarea adăugată pentru importuri de bunuri persoanelor care fac dovada că sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal. Nu se aplică aceste prevederi în cazul persoanelor care sunt înregistrate în scopuri de TVA pentru achiziții intracomunitare conform art. 153¹ din Codul fiscal, care fac plata taxei în conformitate cu prevederile art. 157 alin. (3) din Codul fiscal.

(3) În cursul perioadei fiscale, importatorii înregistrați în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice, reflectă taxa pe valoarea adăugată aferentă acestor importuri în jurnalele pentru cumpărări pe baza declarației vamale de import sau, după caz, a documentului pentru regularizarea situației emis de autoritatea vamală. Contabil, taxa aferentă importului se înregistrează concomitent atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă. În

decontul de taxă pe valoarea adăugată, taxa se evidențiază atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă, în limitele și în condițiile prevăzute la art. 145—147¹ din Codul fiscal.”

38. La punctul 812, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (8), cu următorul cuprins:

„(8) În cazul autofacturilor emise conform art. 155 alin. (2) și (4) și art. 155¹ alin. (2) din Codul fiscal, dacă persoana impozabilă emitentă constată că a înscris informații în mod eronat în respectivele autofacturi, fie va emite o nouă autofaktură care trebuie să cuprindă, pe de o parte, informațiile din autofactura inițială, numărul și data autofacturii corectate, valorile cu semnul minus, iar pe de altă parte, informațiile și valorile corecte, fie va emite o nouă autofaktură conținând informațiile și valorile corecte și concomitent va emite o autofaktură cu valorile cu semnul minus în care se înscriu numărul și data autofacturii corectate. În situația în care autofactura a fost emisă în mod eronat sau prin norme se prevede că în anumite situații se poate anula livrarea/prestarea către sine, persoana impozabilă emite o autofaktură cu valorile cu semnul minus în care se înscriu numărul și data autofacturii anulate.”

39. Punctul 82 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Măsuri de simplificare

Art. 160. — (1) Prin excepție de la prevederile art. 150 alin. (1), în cazul operațiunilor taxabile persoana obligată la plata taxei este beneficiarul pentru operațiunile prevăzute la alin. (2). Condiția obligatorie pentru aplicarea taxării inverse este ca atât furnizorul, cât și beneficiarul să fie înregistrați în scopuri de TVA conform art. 153.

(2) Operațiunile pentru care se aplică taxarea inversă sunt:

a) livrarea de deșeuri și materii prime secundare rezultate din valorificarea acestora, astfel cum sunt definite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile, republicată, cu modificările ulterioare;

b) livrarea de masă lemnoasă și materiale lemnoase, astfel cum sunt definite prin Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, cu modificările și completările ulterioare;

c) livrarea de bunuri din următoarele categorii: cereale, plante tehnice, legume, fructe, carne, zahăr, făină, pâine și produse de panificație, astfel cum sunt stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice, la propunerea președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală;

d) transferul de certificate de emisii de gaze cu efect de seră, astfel cum sunt definite la art. 3 din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisii de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului, transferabile în conformitate cu articolul 12

din directivă, precum și transferul altor unități care pot fi utilizate de operatori în conformitate cu aceeași directivă.

(3) Pe facturile emise pentru livrările de bunuri/prestările de servicii prevăzute la alin. (2) furnizorii/prestatorii nu vor înscrie taxa colectată aferentă. Beneficiarii vor determina taxa aferentă, care se va evidenția în decontul prevăzut la art. 1562, atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă. Beneficiarii au drept de deducere a taxei în limitele și în condițiile stabilite la art. 145—147¹.

(4) De aplicarea prevederilor prezentului articol sunt responsabili atât furnizorii, cât și beneficiarii. Prin norme se stabilesc responsabilitățile părților implicate în situația în care nu s-a aplicat taxare inversă.

(5) Prevederile prezentului articol se aplică numai pentru livrările de bunuri/prestările de servicii în interiorul țării.

Norme metodologice:

82. (1) În sensul art. 160 alin. (5) din Codul fiscal, prin *livrări de bunuri/prestări de servicii în interiorul țării* se înțelege operațiunile realizate numai între persoane care sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153, care au locul livrării sau locul prestării în România conform art. 132, respectiv art. 133 din Codul fiscal, și sunt operațiuni taxabile conform titlului VI din Codul fiscal.

(2) În sensul art. 160 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal, prin *alte unități care pot fi utilizate de operatori în conformitate cu Directiva 2003/87/CE* se înțelege unitățile prevăzute la art. 3 lit. (m) și (n) din Directiva 2003/87/CE, cu modificările ulterioare.

(3) În cazul livrărilor de bunuri prevăzute la art. 160 alin. (2) din Codul fiscal, inclusiv pentru avansurile încasate, furnizorii emit facturi fără taxă și înscriu în aceste facturi o mențiune referitoare la faptul că au aplicat taxarea inversă. Taxa se calculează de către beneficiar și se înscrie în facturi și în jurnalul pentru cumpărări, fiind preluată atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă în decontul de taxă. Din punct de vedere contabil, beneficiarul va înregistra în cursul perioadei fiscale $4426 = 4427$ cu suma taxei aferente.

(4) Înregistrarea taxei de către cumpărător atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă în decontul de taxă este denumită *autolichidarea taxei pe valoarea adăugată*. Colectarea taxei pe valoarea adăugată la nivelul taxei deductibile este asimilată cu plata taxei către furnizor/prestator. Prevederile acestui alineat sunt valabile pentru orice alte situații în care se aplică taxarea inversă.

(5) Persoanele impozabile cu regim mixt care sunt beneficiari ai unor achiziții supuse taxării inverse, conform art. 160 din Codul fiscal, vor deduce taxa în decontul de taxă în limitele și în condițiile stabilite la art. 145, 145¹, 146, 147 și 147¹ din Codul fiscal.

(6) Furnizorii/Prestatorii care sunt persoane impozabile cu regim mixt vor lua în calculul pro rata, ca operațiuni taxabile, valoarea livrărilor/prestărilor pentru care au aplicat taxarea inversă.

(7) În cazul neaplicării taxării inverse prevăzute de lege, organele de inspecție fiscală vor dispune măsuri pentru obligarea furnizorilor/prestatorilor și a beneficiarilor la corectarea operațiunilor și aplicarea taxării inverse conform prevederilor prezentelor norme metodologice. În cadrul inspecției fiscale la beneficiarii operațiunilor, organele de inspecție fiscală vor avea în vedere că beneficiarul avea obligația să colecteze TVA la momentul exigibilității operațiunii, concomitent cu exercitarea dreptului de deducere.

(8) Pentru soluționarea situațiilor tranzitorii care pot apărea ca urmare a eliminării sau a includerii unor operațiuni în categoria celor pentru care se aplică taxarea inversă în cadrul art. 160 din Codul fiscal, se aplică prevederile art. 134 alin. (6) din Codul fiscal, respectiv se va aplica regimul în vigoare la data exigibilității de taxă. În acest sens se va proceda conform următorului exemplu:

Exemplu. O persoană impozabilă aflată în stare de insolvență a emis facturi parțiale și/sau de avansuri în cursul anului 2009. Faptul generator de taxă are loc după data de 1 ianuarie 2010. La regularizarea facturilor parțiale și/sau de avansuri emise în anul 2009 se va menține regimul aplicat la data exigibilității de taxă, respectiv taxarea inversă, furnizorul/prestatorul fiind obligat la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal numai pentru diferența dintre valoarea livrării/prestării și sumele facturate în anul 2009.”

F. Titlul VII „Accize și alte taxe speciale”

1. Punctul 5² se abrogă.

2. Punctul 6 se modifică și va avea următorul cuprins: „Codul fiscal:

Calculul accizei pentru țigarete

Art. 177. — (1) Pentru țigarete, acciza datorată este egală cu suma dintre acciza specifică și acciza *ad valorem*.

(2) Acciza *ad valorem* se calculează prin aplicarea procentului legal asupra prețului de vânzare cu amănuntul al țigaretelor eliberate pentru consum, procent prevăzut în anexa nr. 6.

(3) Acciza specifică exprimată în echivalent euro/1.000 de țigarete se determină anual, pe baza prețului mediu ponderat de vânzare cu amănuntul, a procentului legal aferent accizei *ad valorem* și a accizei totale al cărei nivel este prevăzut în anexa nr. 6. Această acciză specifică se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Finanțelor Publice. Hotărârea Guvernului se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu cel puțin 15 zile înainte de intrarea în vigoare a nivelului accizei totale.

(4) Acciza datorată determinată potrivit alin. (1) nu poate fi mai mică decât nivelul accizei minime exprimate în echivalent euro/1.000 de țigarete, prevăzută în anexa nr. 6.

(5) Prețul mediu ponderat de vânzare cu amănuntul se calculează în funcție de valoarea totală a tuturor țigaretelor eliberate pentru consum, pe baza prețului de vânzare cu amănuntul incluzând toate taxele, împărțit la cantitatea

totală de țigarete eliberate pentru consum. Acest preț mediu ponderat se stabilește până la data de 1 martie în fiecare an, pe baza datelor privind cantitățile totale de țigarete eliberate pentru consum în cursul anului calendaristic precedent.

(6) Prețul de vânzare cu amănuntul pentru orice marcă de țigarete se stabilește și se declară de către persoana care eliberează pentru consum țigaretetele în România sau care importă țigaretetele și este adus la cunoștința publică, în conformitate cu cerințele prevăzute de normele metodologice.

(7) Este interzisă vânzarea de către orice persoană a țigaretelor pentru care nu s-au stabilit și declarat prețuri de vânzare cu amănuntul.

(8) Este interzisă vânzarea de țigaretete de către orice persoană la un preț ce depășește prețul de vânzare cu amănuntul declarat.

Norme metodologice:

6. (1) Prețurile de vânzare cu amănuntul pentru țigaretete se stabilesc de antrepozitarul autorizat pentru producție sau persoanele afiliate acestuia care eliberează pentru consum, de destinatarul înregistrat sau de importatorul autorizat de astfel de produse și se notifică la autoritatea fiscală centrală — direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor.

(2) Înregistrarea de către autoritatea fiscală centrală a prețurilor de vânzare cu amănuntul se face pe baza declarației scrise a antrepozitarului autorizat, a destinatarului înregistrat sau a importatorului autorizat, modelul-tip al acesteia fiind prevăzut în anexa nr. 4.

(3) Declarația se va întocmi în 3 exemplare, care se vor înregistra la autoritatea fiscală centrală — direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor. După înregistrare, un exemplar rămâne la autoritatea fiscală centrală, exemplarul al doilea rămâne la persoana care a întocmit declarația, iar exemplarul al treilea se va transmite autorității vamale teritoriale competente cu aprobarea notelor de comandă pentru timbre.

(4) Declarația, care va cuprinde în mod expres data de la care se vor practica prețurile de vânzare cu amănuntul, va fi depusă la autoritatea fiscală centrală cu minimum două zile înainte de data practicării acestor prețuri.

(5) Cu minimum 24 de ore înainte de data efectivă a intrării în vigoare, lista cuprinzând prețurile de vânzare cu amănuntul, cu numărul de înregistrare atribuit de autoritatea fiscală centrală, va fi publicată, prin grija antrepozitarului autorizat, a destinatarului înregistrat sau a importatorului autorizat, în două cotidiane de mare tiraj. Câte un exemplar din cele două cotidiane va fi depus la autoritatea fiscală centrală în ziua publicării.

(6) Ori de câte ori se intenționează modificări ale prețurilor de vânzare cu amănuntul, antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat sau importatorul autorizat are obligația să redeclare prețurile pentru toate sortimentele de țigaretete, indiferent dacă modificarea intervine la unul sau la mai multe sortimente.

Redeclararea se face pe baza aceluiași model de declarație prevăzut la alin. (2) și cu respectarea termenelor prevăzute la alin. (4) și (5).

(7) După primirea declarațiilor privind prețurile de vânzare cu amănuntul și după publicarea acestora în două cotidiane de mare tiraj, autoritatea fiscală centrală va publica aceste liste pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice.

(8) Antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat sau importatorul autorizat de astfel de produse, care renunță la comercializarea pe piața internă a unui anumit sortiment de țigarete, are obligația de a comunica acest fapt autorității fiscale centrale și de a înscrie în continuare prețurile aferente acestor sortimente în declarația prețurilor de vânzare cu amănuntul, pe perioada de până la epuizare, dar nu mai puțin de 3 luni.

(9) În situația destinatarului înregistrat care achiziționează doar ocazional țigarete dintr-un alt stat membru, acesta va urma procedura prevăzută la alin. (1)—(6).

(10) În situațiile în care nu se pot identifica prețurile de vânzare cu amănuntul pentru țigaretile provenite din confiscări, calculul accizelor se face pe baza accizei totale prevăzute în anexa nr. 6 la titlul VII din Codul fiscal.

(11) Prețul de vânzare al țigaretelor practicat de orice persoană nu poate depăși prețul de vânzare cu amănuntul declarat în vigoare la momentul vânzării.”

3. După punctul 77 se introduce un nou punct, punctul 77¹, cu următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

SECȚIUNEA a 3-a

Tutun prelucrat

Tutun prelucrat

Art. 206¹⁵. — (1) În înțelesul prezentului capitol, *tutun prelucrat* reprezintă:

- a) țigarete;
- b) țigări și țigări de foi;
- c) tutun de fumat:

- 1. tutun de fumat fin tăiat, destinat rulării în țigarete;
- 2. alte tutunuri de fumat.

(2) Se consideră țigarete:

a) rulourile de tutun destinate fumatului ca atare și care nu sunt țigări sau țigări de foi, în sensul alin. (3);

b) rulourile de tutun care se pot introduce într-un tub de hârtie de țigarete, prin simpla mânăuire neindustrială;

c) rulourile de tutun care se pot înfășura în hârtie de țigarete, prin simpla mânăuire neindustrială;

d) orice produs care conține parțial alte substanțe decât tutunul, dar care respectă criteriile prevăzute la lit. a), b) sau c).

(3) Se consideră țigări sau țigări de foi, dacă, având în vedere proprietățile acestora și așteptările obișnuite ale clienților, pot și au rolul exclusiv de a fi fumate ca atare, după cum urmează:

a) rulourile de tutun cu un înveliș exterior din tutun natural;

b) rulourile de tutun cu umplutură mixtă mărunțită și cu înveliș exterior de culoarea obișnuită a unei țigări de foi, din tutun reconstituit, care acoperă în întregime produsul, inclusiv, după caz, filtrul, cu excepția vârfului în cazul țigărilor de foi cu vârf, dacă masa unitară, fără a include filtrul sau muștiucul, nu este mai mică de 2,3 g și nici mai mare de 10 g și circumferința a cel puțin o treime din lungime nu este mai mică de 34 mm;

c) produsele alcătuite parțial din substanțe altele decât tutun și care îndeplinesc criteriile prevăzute la lit. a) și b).

(4) Se consideră *tutun de fumat*:

a) tutunul tăiat sau fărâmițat într-un alt mod, răsucit ori presat în bucăți și care poate fi fumat fără prelucrare industrială ulterioară;

b) deșeuri de tutun puse în vânzare cu amănuntul care nu intră sub incidența alin. (2) și (3) și care pot fi fumate. În sensul prezentului articol, *deșeurile de tutun* sunt considerate ca fiind resturi de foi de tutun și produse secundare obținute la prelucrarea tutunului sau fabricarea produselor din tutun;

c) orice produs care constă total sau parțial din alte substanțe decât tutunul, dar care îndeplinește, pe de altă parte, criteriile prevăzute la lit. a) sau b).

(5) Se consideră *tutun de fumat fin tăiat, destinat rulării în țigarete*:

a) tutunul de fumat, așa cum este definit la alin. (4), pentru care mai mult de 25% din greutate o reprezintă particulele de tutun ce au o lățime de tăiere sub 1,5 mm;

b) tutunul de fumat pentru care mai mult de 25% din greutate o reprezintă particulele de tutun care au o lățime de tăiere mai mare de 1,5 mm sau mai mult, dacă tutunul de fumat este vândut ori destinat vânzării pentru rularea în țigarete.

(6) Un rulou de tutun prevăzut la alin. (2) este considerat, pentru aplicarea accizei, ca două țigarete, atunci când are o lungime, excluzând filtrul sau muștiucul, mai mare de 8 cm, fără să depășească 11 cm, ca 3 țigarete, excluzând filtrul sau muștiucul, când are o lungime mai mare de 11 cm, fără să depășească 14 cm, și așa mai departe;

(7) Toți operatorii economici plătitori de accize pentru tutunul prelucrat, potrivit prezentului capitol, au obligația de a prezenta autorității competente liste cuprinzând date cu privire la produsele accizabile eliberate pentru consum, în conformitate cu prevederile din normele metodologice.

Norme metodologice:

77¹. (1) Antrepozitarii autorizați, destinatarii înregistrați sau importatorii autorizați pentru produse din grupa tutunului prelucrat sunt obligați să prezinte lunar, odată cu situația utilizării marcajelor, situația produselor eliberate pentru consum de astfel de produse în luna de raportare, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 311 sau în anexa nr. 312, după caz.

(2) Situația prevăzută la alin. (1) se întocmește în 3 exemplare, cu următoarele destinații: primul exemplar rămâne la operatorul economic, exemplarul al doilea se transmite

autorității vamale teritoriale competente cu aprobarea notelor de comandă pentru timbre, iar exemplarul al treilea se transmite autorității fiscale centrale — direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor.”

4. La punctul 82, alineatul (14) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(14) Deplasarea produselor energetice de la un destinatar înregistrat către utilizatorul final, atunci când nu se aplică prevederile aferente locului de livrare directă, va fi însoțită de un document comercial care va conține aceleași informații ca exemplarul pe suport hârtie al documentului administrativ electronic, al cărui model este prezentat în anexa nr. 40.1, mai puțin codul de referință administrativ unic. Documentul comercial va fi certificat atât de autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea destinatarul înregistrat, cât și de autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea utilizatorul final.”

5. La punctul 83, alineatul (29) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(29) Bioetanolul reprezintă alcoolul etilic realizat în antrepozitele fiscale de producție a alcoolului etilic, produs destinat utilizării în producția de produse energetice și în alte industrii, exclusiv industria alimentară.”

6. La punctul 90 subpunctul 90.3, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„90.3. (1) În cazul produselor de natura aditivilor sau al produselor din biomasă realizate în antrepozite fiscale de producție produse energetice și destinate aditivării sau amestecului cu produse energetice, al căror cod de produs nu se regăsește în Nomenclatorul codurilor de produse accizabile, deplasarea produselor în cauză către alte antrepozite fiscale ale antrepozitarului autorizat pentru producție de produse energetice ori ale unui alt antrepozitar autorizat din România se realizează în regim suspensiv de accize și va fi însoțită de un document comercial care va conține aceleași informații ca acelea din documentul administrativ electronic pe suport hârtie prevăzut în anexa nr. 40.1, mai puțin codul de referință administrativ unic. Documentul comercial va fi certificat atât de autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea antrepozitul fiscal expeditor, cât și de autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea antrepozitul fiscal primitor.”

7. Punctul 112 se abrogă.

8. La punctul 113 subpunctul 113.2, alineatul (18) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(18) Destinatarii înregistrați, importatorii sau operatorii economici prevăzuți la alin. (1), care achiziționează produse energetice în vederea livrării în regim de scutire directă către centralele de producție de energie electrică sau producție combinată de energie electrică și termică, precum și către operatorii economici prevăzuți la alin. (4), vor livra produsele către acești beneficiari la prețuri fără accize și vor solicita autorității fiscale teritoriale restituirea accizelor aferente

cantităților livrate cu această destinație care au fost plătite, după caz, la momentul recepției, importului sau al achiziției. Nu intră sub incidența acestor prevederi beneficiarii scutirilor care utilizează produse energetice provenite din operațiuni proprii de import, pentru care scutirea se acordă direct, iar deplasarea acestora de la un birou vamal de intrare pe teritoriul comunitar este însoțită de un document administrativ unic.”

9. La punctul 113 subpunctul 113.8, alineatele (4) și (5) se abrogă.

10. Anexa nr. 3 la Normele metodologice de aplicare a titlului VII din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal se abrogă.

11. Anexa nr. 4 la Normele metodologice de aplicare a titlului VII din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

12. După anexa nr. 31 la Normele metodologice de aplicare a titlului VII din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal se introduc două noi anexe, anexele nr. 31¹ și 31², având cuprinsul prevăzut în anexele nr. 2 și 3, care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

G. Titlul IX² „Contribuții sociale obligatorii”

— După titlul IX se introduce un nou titlu, titlul IX² „Contribuții sociale obligatorii”, cu următorul cuprins:

TITLUL IX²

Contribuții sociale obligatorii

„Codul fiscal:

Contribuabilii sistemelor de asigurări sociale

Art. 296³. — Contribuabilii sistemelor de asigurări sociale sunt, după caz:

a) persoanele fizice rezidente care realizează venituri din desfășurarea unor activități în baza unui contract individual de muncă, a unui raport de serviciu sau a unui statut special prevăzut de lege, atât pe perioada în care desfășoară activitate, cât și pe perioada în care beneficiază de concedii medicale și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, precum și cele care realizează venituri de natura celor prevăzute la art. 55 alin. (2);

Norme metodologice:

1. Prin *persoane fizice rezidente* în sensul art. 296³ din Codul fiscal se înțelege persoanele fizice care își au domiciliul sau reședința pe teritoriul României, precum și străinii și apatrizii care sunt titulari ai drepturilor legale de ședere și de muncă pe teritoriul României și au obligația plății contribuțiilor sociale obligatorii potrivit legislației specifice sistemelor de asigurări sociale.

Codul fiscal:

b) persoanele fizice nerezidente care realizează veniturile prevăzute la lit. a), cu respectarea prevederilor instrumentelor juridice internaționale la care România este parte;

Norme metodologice:

2. În această categorie se includ persoanele fizice nerezidente care realizează, pe teritoriul României, veniturile prevăzute la art. 296³ lit. a) din Codul fiscal și care, potrivit instrumentelor juridice internaționale la care România este parte, sunt obligate la plata contribuțiilor sociale prevăzute în titlul IX² din Codul fiscal. Prin *instrumente juridice internaționale* se înțelege regulamentele comunitare privind coordonarea sistemelor de securitate socială, precum și acordurile și convențiile în domeniul securității sociale la care România este parte.

Codul fiscal:

e) persoanele fizice și juridice care au calitatea de angajatori, precum și entitățile asimilate angajatorului care au calitatea de plătitori de venituri din activități dependente, atât pe perioada în care persoanele prevăzute la lit. a) și b) desfășoară activitate, cât și pe perioada în care acestea beneficiază de concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate;

Norme metodologice:

3. În această categorie se includ și contribuabilii nerezidenți care au calitatea de angajatori, respectiv persoanele fizice și juridice care nu au sediul, respectiv domiciliul sau reședința în România și care, potrivit instrumentelor juridice internaționale la care România este parte, datorează în România contribuțiile sociale obligatorii pentru salariații lor care sunt supuși legislației de asigurări sociale din România.

Prin *entitate asimilată angajatorului care are calitatea de plătitor de venituri din activități dependente* se înțelege orice entitate care nu are calitatea de persoană fizică sau juridică și care, potrivit legii, are dreptul să folosească personal angajat, cum ar fi: cabinete/birouri profesionale, societăți civile și altele.

Codul fiscal:**Baza de calcul al contribuțiilor sociale individuale**

Art. 296⁴. — (1) Baza lunară de calcul al contribuțiilor sociale individuale obligatorii, în cazul persoanelor prevăzute la art. 296³ lit. a) și b), reprezintă câștigul brut realizat din activități dependente, în țară și în străinătate, cu respectarea prevederilor instrumentelor juridice internaționale la care România este parte, care include: [...]

g) sumele primite de reprezentanții în adunarea generală a acționarilor, în consiliul de administrație, membrii directoratului și ai consiliului de supraveghere, precum și în comisia de cenzori;

Norme metodologice:

4. Sumele realizate de persoanele prevăzute la art. 296⁴ alin. (1) lit. g) din Codul fiscal intră în baza de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale, indiferent dacă persoanele respective sunt din cadrul aceleiași societăți sau din afara ei, indiferent dacă sunt pensionari sau angajați cu contract individual de muncă.

5. Se includ în baza de calcul al contribuțiilor de asigurări sociale de sănătate sumele primite de reprezentanții în

adunarea generală a acționarilor, în consiliul de administrație, membrii directoratului și ai consiliului de supraveghere, precum și ai comisiei de cenzori.

Codul fiscal:

m) indemnizațiile primite pe perioada delegării și detașării în altă localitate, în țară și în străinătate, în interesul serviciului, acordate de persoanele juridice fără scop patrimonial și de alte entități neplătitoare de impozit pe profit, peste limita de 2,5 ori indemnizația acordată salariaților din instituțiile publice;

Norme metodologice:

6. În cazul depășirii limitei respective, partea care depășește reprezintă venit asimilat salariilor și se cuprinde în baza de calcul al contribuțiilor sociale individuale.

Prin *persoane juridice fără scop patrimonial și entități neplătitoare de impozit pe profit* se înțelege: organizațiile nonprofit de orice fel și societățile civile care nu datorează impozit pe profit potrivit titlului II din Codul fiscal, precum și cele plătitoare de impozit pe veniturile microîntreprinderilor, prevăzute la titlul IV¹ din Codul fiscal.

Codul fiscal:

o) orice alte sume de natură salarială sau avantaje asimilate salariilor în vederea impunerii.

Norme metodologice:

7. Avantajele includ, fără a fi limitate la acestea, următoarele:

a) împrumuturi nerambursabile;

b) anularea unei creanțe a angajatorului asupra angajatului.

8. Veniturile care se includ în câștigul brut realizat din activități dependente, care reprezintă baza lunară de calcul al contribuțiilor sociale individuale obligatorii, în cazul persoanelor prevăzute la art. 296³ lit. a) și b) din Codul fiscal sunt cele prevăzute la art. 296⁴ din Codul fiscal și la pct. 68 din normele metodologice de aplicare a titlului III din Codul fiscal, date în aplicarea art. 55 alin. (1) și (2) din Codul fiscal, cu excepția veniturilor asupra cărora nu există obligația plății contribuțiilor sociale potrivit reglementărilor specifice fiecărei contribuții sociale, precum și celor din legislația privind asigurările sociale.

În baza de calcul al contribuțiilor sociale obligatorii se includ și veniturile realizate ca urmare a activităților de creare de programe pentru calculator și cele realizate de către persoanele cu handicap grav sau accentuat care sunt scutite de la plata impozitului pe venit.

La încadrarea sumelor și avantajelor acordate în excepțiile generale de la baza de calcul se aplică regulile stabilite pentru titlul III din Codul fiscal.

9. În baza lunară de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale, în cazul persoanelor prevăzute la art. 296³ lit. a) și b) din Codul fiscal, se include și suma reprezentând 35% din câștigul salarial mediu brut, prevăzut la art. 296⁴ alin. (3) din Codul fiscal, în cazul indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate, corespunzător numărului zilelor lucrătoare din concediul medical, cu excepția cazurilor de accident de muncă sau boală profesională.

Codul fiscal:

Baza de calcul al contribuțiilor sociale datorate de angajatori, entități asimilate angajatorului și orice plătitor de venituri de natură salarială sau asimilate salariilor

Art. 296⁵ — (1) În sistemul public de pensii, în cazul contribuabililor prevăzuți la art. 296³ lit. e) și g), baza lunară de calcul o reprezintă suma câștigurilor brute realizate de persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b). Baza de calcul nu poate fi mai mare decât produsul dintre numărul asiguraților pentru care angajatorul datorează contribuție diferențiată în funcție de condițiile de muncă, din luna pentru care se calculează această contribuție datorată bugetului asigurărilor sociale de stat, și valoarea corespunzătoare a de 5 ori câștigul salarial mediu brut. În situația depășirii acestui plafon, în cazul persoanelor prevăzute la art. 296³ lit. e) și g), care datorează contribuție la bugetul asigurărilor sociale de stat, diferențiată în funcție de condițiile de muncă, baza de calcul la care se datorează această contribuție, corespunzătoare fiecărei condiții de muncă, se stabilește proporțional cu ponderea, în total bază de calcul, a câștigurilor salariale brute realizate în fiecare dintre condițiile de muncă.

Norme metodologice

10. În baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale datorate de angajator bugetului asigurărilor sociale de stat se includ sumele care fac parte din baza lunară de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale, ținându-se seama de excepțiile prevăzute la art. 296¹⁵ și 296¹⁶ din Codul fiscal, precum și de cele menționate la pct. 20.

Exemplu de calcul al contribuției de asigurări sociale datorate de angajator.

Se folosesc următoarele simboluri:

N = cota de contribuție pentru condiții normale de muncă (31,3%);

D = cota de contribuție pentru condiții deosebite de muncă (36,3%);

S = cota de contribuție pentru condiții speciale de muncă (41,3%);

BCA = baza de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale (câștig brut realizat, dar nu mai mult de 5 ori câștigul salarial mediu brut);

TV = suma câștigurilor realizate la nivel de angajator;

TVN = suma câștigurilor realizate în condiții normale de muncă la nivel de angajator;

TVD = suma câștigurilor realizate în condiții deosebite de muncă la nivel de angajator;

TVS = suma câștigurilor realizate în condiții speciale de muncă la nivel de angajator;

NA = 20,8%, care reprezintă cota de contribuție datorată de angajator pentru condiții normale de muncă (31,3% – 10,5% = 20,8%);

DA = 25,8%, care reprezintă cota de contribuție datorată de angajator pentru condiții deosebite de muncă (36,3% – 10,5% = 25,8%);

SA = 30,8%, care reprezintă cota de contribuție datorată de angajator pentru condiții speciale de muncă (41,3% – 10,5% = 30,8%);

BCP = baza de calcul plafonată pentru calculul contribuției de asigurări sociale datorate de angajator (numărul de asigurați x 5 câștiguri salariale medii brute).

CAS datorată de asigurat = $BCA \times 10,5\%$

CAS datorată de angajator:

Varianta I. Dacă suma câștigurilor realizate nu depășește BCP:

CAS datorată de angajator = $TVN \times NA + TVD \times DA + TVS \times SA$

Varianta II. Dacă suma câștigurilor realizate depășește BCP:
CAS datorată de angajator = $(TVN \times NA + TVD \times DA + TVS \times SA) \times BCP/TV$

Câștigul salarial mediu brut luat în calcul = 2.022 lei

Se presupune că angajatorul are 4 salariați. În aceste condiții:

BCP este 4 salariați x 5 x 2.022 lei = 40.440 lei

Nr. crt. asigurați	Suma câștigurilor realizate (lei)	Suma câștigurilor realizate în condiții normale de muncă (lei)	Suma câștigurilor realizate în condiții deosebite de muncă (lei)	Suma câștigurilor realizate în condiții speciale de muncă (lei)	CAS datorată pentru asigurat (lei)
1	1.000	1.000	0	0	105
2	1.500	750	525	225	158
3	25.000	13.750	11.250	0	2.625
4	28.000	0	0	28.000	2.940
Total	55.500	15.500	11.775	28.225	5.828

CAS datorată de angajator:

$(15.500 \times 20,8/100 + 11.775 \times 25,8/100 + 28.225 \times 30,8/100) \times 40.440/55.500 = (3.224 \text{ lei} + 3.038 \text{ lei} + 8.693 \text{ lei}) \times 0,72864 = 10.897 \text{ lei}$

Codul fiscal:

(2) Pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. e) și g), baza lunară de calcul pentru contribuția de asigurări sociale de sănătate și contribuția pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate o reprezintă suma câștigurilor brute realizate de persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b). La contribuția pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, baza lunară de calcul nu poate fi mai mare decât produsul dintre numărul asiguraților din luna pentru care se calculează contribuția și valoarea corespunzătoare a 12 salarii minime brute pe țară garantate în plată.

Norme metodologice:

11. Baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate datorate de angajator o reprezintă suma câștigurilor brute realizate de persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b) din Codul fiscal, corectată cu excepțiile prevăzute la art. 296¹⁵ din Codul fiscal.

Baza lunară de calcul al contribuției pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate datorate de angajator o reprezintă suma câștigurilor brute realizate de persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b) din Codul fiscal, corectată cu excepțiile prevăzute la art. 296¹⁵ și art. 296¹⁶ alin. (3) din Codul fiscal.

12. În baza lunară de calcul pentru contribuția de asigurări sociale de sănătate și pentru contribuția pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate datorate de angajator se includ și următoarele venituri realizate de persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b) din Codul fiscal:

a) cuantumul sumelor reprezentând indemnizații de asigurări sociale de sănătate, acordate în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, numai pentru primele 5 zile de incapacitate temporară de muncă suportate de angajator;

b) cuantumul sumelor reprezentând indemnizații de incapacitate temporară de muncă drept urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale, acordate în baza Legii nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale, republicată, cu modificările ulterioare, numai pentru primele 3 zile de incapacitate suportate de angajator.

13. Contribuția pentru concedii și indemnizații se aplică și asupra indemnizației pentru incapacitate temporară de muncă drept urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale și se suportă de către angajator sau din fondul de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale constituit în condițiile legii, după caz. Contribuția pentru concedii și indemnizații care se suportă din fondul de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale se va evidenția distinct în anexa 1.1 «Anexa angajator» la «Declarația privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate», aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 1.397/2010 privind modelul, conținutul, modalitatea de depunere și de gestionare a «Declarației privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate».

Codul fiscal:

(3) Pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. e) și g), baza lunară de calcul pentru contribuția de asigurări pentru șomaj prevăzută de lege reprezintă suma câștigurilor brute acordate persoanelor prevăzute la art. 296³ lit. a) și b), asupra cărora există, potrivit legii, obligația de plată a contribuției individuale la bugetul asigurărilor pentru șomaj.

(4) Pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. e), care pot să angajeze forță de muncă pe bază de contract individual de muncă, în condițiile prevăzute de Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare, care au, cu excepția instituțiilor publice definite conform Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, obligația de a plăti lunar contribuția la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, baza lunară de calcul a acestei contribuții reprezintă suma câștigurilor brute realizate de salariații încadrați cu contract individual de muncă, potrivit legii, inclusiv de salariații care cumulează pensia cu salariul, în condițiile legii, cu excepția veniturilor de natura celor prevăzute la art. 296¹⁵.

Norme metodologice:

14. Prin câștig brut realizat de un salariat încadrat cu contract individual de muncă, potrivit legii, inclusiv salariatul care cumulează pensia cu salariul, în condițiile legii, se înțelege orice câștig în bani primit de la angajator de către aceste persoane, ca plată a muncii lor sau pe perioada în care sunt încadrate în muncă, inclusiv în perioadele de suspendare ca urmare a statutului de salariat pe care îl dețin, cu excepția veniturilor prevăzute la pct. 24.

Codul fiscal:

(5) Pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. e) și g), baza lunară de calcul al contribuției de asigurare la accidente de muncă și boli profesionale reprezintă suma câștigurilor brute realizate lunar de persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b), respectiv salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, corespunzător numărului zilelor lucrătoare din concediul medical, cu excepția cazurilor de accident de muncă sau boală profesională.

Norme metodologice:

15. Pe perioada în care persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b) din Codul fiscal beneficiază de indemnizații de asigurări sociale de sănătate, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, baza de calcul al contribuției pentru accidente de muncă și boli profesionale o reprezintă salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, corespunzător numărului zilelor lucrătoare din concediul medical.

Codul fiscal:

Baza de calcul al contribuțiilor sociale datorate pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. f) pct. 1

Art. 296⁶. — (1) Pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. f) pct. 1, baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale datorate bugetului asigurărilor sociale de stat,

respectiv al contribuției datorate bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate reprezintă cuantumul drepturilor bănești lunare ce se suportă din bugetul asigurărilor pentru șomaj, potrivit legii, respectiv indemnizația de șomaj, cu excepția situațiilor în care potrivit dispozițiilor legale se prevede altfel.

(2) Pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. f) pct. 1, baza lunară de calcul pentru contribuția pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate o constituie totalitatea drepturilor reprezentând indemnizații de șomaj.

Norme metodologice:

16. Pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. f) pct. 1 din Codul fiscal, contribuția pentru concedii și indemnizații se aplică și asupra indemnizației pentru incapacitate temporară de muncă drept urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale și se suportă din bugetul asigurărilor pentru șomaj sau din fondul de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale constituit în condițiile legii, după caz. Contribuția pentru concedii și indemnizații care se suportă din fondul de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale se va evidenția distinct în anexa 1.1 «Anexa angajator» la «Declarația privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate», aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 1.397/2010.

Codul fiscal:

(4) Contribuția de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale, în cazul șomerilor, se suportă integral din bugetul asigurărilor pentru șomaj, se datorează pe toată durata efectuării practicii profesionale în cadrul cursurilor organizate potrivit legii și se stabilește în cotă de 1% aplicată asupra cuantumului drepturilor acordate pe perioada respectivă reprezentând indemnizația de șomaj.

Norme metodologice:

17. Contribuția de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale se calculează prin aplicarea cotei de 1%, prevăzută de lege, asupra drepturilor reprezentând indemnizația de șomaj care se acordă pe perioada efectuării de către șomerii care se află în plata acestui drept a practicii profesionale în cadrul cursurilor organizate, potrivit legii, de agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene și a municipiului București.

Codul fiscal:

Baza de calcul al contribuțiilor sociale datorate pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. f) pct. 4 și 5

Art. 296⁹. — Pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. f) pct. 4 și 5, baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate datorate bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate o reprezintă veniturile din pensii care depășesc 740 de lei. Contribuția lunară se datorează asupra acestor venituri, iar prin aplicarea cotei de contribuție nu poate rezulta o pensie netă mai mică de 740 de lei.

Norme metodologice:

18. Pentru pensionarii ale căror venituri din pensii depășesc 740 lei, contribuția datorată se calculează prin aplicarea cotei stabilite de lege asupra întregului venit și se virează odată cu plata drepturilor bănești asupra cărora se calculează de către

cei care efectuează plata acestor drepturi. Prin aplicarea acestei cote nu poate rezulta o pensie netă mai mică de 740 lei.

Exemplul nr. 1 — În situația în care veniturile din pensii sunt în cuantum de 741 lei, contribuția datorată va fi determinată astfel:

$741 \times 5,5\% = 40,76$ lei, rotunjit la 41 lei potrivit legii.

În această situație, pentru a rezulta o pensie netă de 740 lei, contribuția datorată este de 1 leu.

Exemplul nr. 2 — În situația în care veniturile din pensii sunt în cuantum de 784 lei, contribuția datorată va fi determinată astfel:

$784 \times 5,5\% = 43,12$ lei, rotunjit la 43 lei potrivit legii.

În această situație, contribuția datorată este de 43 lei, iar pensia netă este de 741 lei.

Codul fiscal:

Excepții generale

Art. 296¹⁵. — Nu se cuprind în baza lunară a contribuțiilor sociale obligatorii, prevăzută la art. 296⁴, următoarele:

[...]

b) ajutoarele de înmormântare, ajutoarele pentru pierderi produse în gospodăriile proprii ca urmare a calamităților naturale, ajutoarele pentru bolile grave și incurabile, ajutoarele pentru naștere, veniturile reprezentând cadouri pentru copiii minori ai salariaților, cadourile oferite salariatelor, contravaloarea transportului la și de la locul de muncă al salariatului, costul prestațiilor pentru tratament și odihnă, inclusiv transportul pentru salariații proprii și membrii de familie ai acestora, acordate de angajator pentru salariații proprii sau alte persoane, astfel cum este prevăzut în contractul de muncă. Cadourile oferite de angajatori în beneficiul copiilor minori ai angajaților, cu ocazia Paștelui, zilei de 1 iunie, Crăciunului și a sărbătorilor similare ale altor culte religioase, precum și cadourile oferite salariatelor cu ocazia zilei de 8 martie nu intră în baza de calcul, în măsura în care valoarea cadoului oferit fiecărei persoane, cu orice ocazie dintre cele de mai sus, nu depășește 150 lei.

Norme metodologice:

19. În cazul depășirii sumei de 150 lei pentru cadourile oferite, partea care depășește reprezintă venit din salarii și se cuprinde în baza de calcul prevăzută la art. 296⁴ și 296⁵ din Codul fiscal.

Codul fiscal:

Excepții specifice

Art. 296¹⁶. — (1) Suma cuvenită pentru participarea salariaților la profit, potrivit legii, nu se cuprinde în baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale, respectiv al contribuției de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale.

(2) Contribuția de asigurare la accidente de muncă și boli profesionale, precum și drepturile ce se cuvin din această asigurare nu se aplică personalului militar și civil angajat pe bază de contract și personalului asigurat în sistemul propriu al Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Protecție și

Pază, Serviciului de Telecomunicații Speciale, precum și în sistemul Ministerului Justiției — Administrația Națională a Penitenciarelor și Direcția generală de protecție și anticorupție.

(3) Sunt exceptate de la plata contribuției pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate următoarele venituri:

a) drepturile de soldă lunară, indemnizațiile, primele, premiile, sporurile și alte drepturi ale cadrelor militare în activitate și ale funcționarilor publici cu statut special, acordate potrivit legii;

b) veniturile prevăzute la art. 296⁴ alin. (1) lit. g), h), i), l), m), n), precum și lit. j), cu excepția indemnizațiilor primite de administratori;

c) veniturile reprezentând plăți compensatorii suportate de angajatori, potrivit contractului colectiv de muncă, realizate de persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b), care nu se mai regăsesc în raporturi juridice cu persoanele prevăzute la art. 296³ lit. e) și g);

d) indemnizațiile de ședință primite de consilierii locali și județeni.

(4) Contribuțiile de asigurări pentru șomaj prevăzute la art. 2 alin. (2) lit. d) nu se datorează pe perioada în care raporturile de muncă sau de serviciu ale persoanelor care au încheiat astfel de raporturi sunt suspendate potrivit legii, cu excepția perioadei de incapacitate temporară de muncă, în care plata indemnizației se suportă de unitate, conform legii, precum și asupra:

a) veniturilor în bani și/sau în natură, prevăzute la art. 296⁴, acordate persoanelor prevăzute la art. 296³ lit. a) și b), care au calitatea de pensionari;

b) veniturilor în bani prevăzute la art. 296⁴ alin. (1) lit. d), e), i), j), l) și n), precum și lit. g), cu excepția remunerațiilor primite de membrii directoratului;

c) compensațiilor acordate, în condițiile legii ori ale contractelor colective sau individuale de muncă, persoanelor concediate pentru motive care nu țin de persoana lor sau care, potrivit legii, sunt trecute în rezervă ori în retragere;

d) veniturilor realizate de persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b), care nu se mai regăsesc în raporturi juridice cu persoanele prevăzute la art. 296³ lit. e) și g), dar încasează venituri ca urmare a faptului că au avut încheiate raporturi juridice și respectivele venituri se acordă, potrivit legii, ulterior încetării raporturilor juridice, cu excepția sumelor reprezentând salarii, diferențe de salarii, venituri asimilate salariilor sau diferențe de venituri asimilate salariilor, asupra cărora există obligația plății contribuției de asigurare pentru șomaj stabilite în baza unor hotărâri judecătorești rămase definitive și irevocabile, precum și actualizarea acestora cu indicele de inflație;

e) prestațiilor suportate din bugetul asigurărilor sociale de stat, Fondul național unic pentru asigurări de sănătate, inclusiv cele acordate pentru accidente de muncă și boli profesionale;

f) veniturilor acordate conform prevederilor legale sub formă de participare a salariaților la profit;

g) sumelor primite de reprezentanții în cadrul consiliilor de administrație, consiliilor consultative și comisiilor constituite conform legii;

h) indemnizațiilor de ședință pentru consilierii locali și județeni.

(5) Contribuțiile sociale prevăzute la art. 2 alin. (2) lit. a) și e) nu se datorează asupra:

a) indemnizațiilor de ședință pentru consilierii locali și județeni;

b) avantajelor sub forma suportării de către angajator a contribuțiilor plătite la fondurile de pensii facultative, în limitele de deductibilitate stabilite potrivit legii;

c) veniturilor în bani prevăzute la art. 296⁴ alin. (1) lit. e) și j).

(6) Prestațiile suportate din bugetul asigurărilor sociale de stat, inclusiv cele pentru accidente de muncă și boli profesionale, sunt exceptate de la plata contribuției de asigurări sociale și a contribuției de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale.

(7) Pentru persoanele prevăzute la art. 296³ lit. c), plătitorul de venit asimilat angajatorului în condițiile art. 296¹⁸ alin. (2) nu datorează contribuția de asigurări sociale și contribuția la bugetul asigurărilor pentru șomaj în calitatea sa de angajator.

(8) Persoanele prevăzute la art. 296³ lit. c) nu datorează contribuția individuală de asigurări sociale și contribuția individuală la bugetul asigurărilor pentru șomaj, pentru veniturile de natură profesională, altele decât cele de natură salarială definite potrivit art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2010, cu modificările ulterioare, în condițiile în care se încadrează în situația prevăzută la art. III alin. (5), (6) sau (15) din aceeași ordonanță de urgență.

Norme metodologice:

20. Sunt exceptate de la plata contribuției de asigurări sociale și următoarele sume:

a) indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate acordate în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare;

b) prestațiile suportate din bugetul asigurărilor sociale de stat, inclusiv cele pentru accidente de muncă și boli profesionale acordate în baza Legii nr. 346/2002, republicată, cu modificările ulterioare.

21. Sunt exceptate de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate individuale, în cazul persoanelor prevăzute la art. 296³ lit. a) și b) din Codul fiscal, următoarele:

a) indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate acordate în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare;

b) indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă, drept urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale, acordate în baza Legii nr. 346/2002, republicată, cu modificările ulterioare;

c) sumele acordate în momentul disponibilizării, venitul lunar de completare sau plățile compensatorii, suportate din bugetul

asigurărilor pentru șomaj potrivit actelor normative care reglementează aceste domenii.

22. Sunt exceptate de la plata contribuției pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate următoarele venituri realizate de persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b) din Codul fiscal:

a) drepturile de soldă lunară, indemnizațiile, primele, premiile, sporurile și alte drepturi acordate potrivit legislației specifice cadrelor militare în activitate și funcționarilor publici cu statut special din cadrul ministerelor și instituțiilor din sectorul de apărare, ordine publică și siguranță națională;

b) sumele primite de reprezentanții în organisme tripartite, potrivit legii;

c) indemnizația lunară a asociatului unic;

d) indemnizațiile lunare plătite potrivit legii de angajatori pe perioada de neconcurență, stabilite conform contractului individual de muncă;

e) indemnizațiile primite pe perioada delegării și detașării în altă localitate, în țară și în străinătate, în interesul serviciului, acordate de persoanele juridice fără scop patrimonial și de alte entități neplătitoare de impozit pe profit;

f) remunerația primită de președintele asociației de proprietari sau de alte persoane, în baza contractului de mandat, potrivit legii privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari;

g) suma din profitul net, convenită administratorilor societăților comerciale potrivit actului constitutiv sau stabilită de adunarea generală a acționarilor;

h) veniturile reprezentând plăți compensatorii suportate de angajatori, potrivit contractului colectiv de muncă, realizate de persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b) din Codul fiscal, care nu se mai regăsesc în raporturi juridice cu persoanele prevăzute la art. 296³ lit. e) și g) din Codul fiscal;

i) indemnizațiile de ședință primite de consilierii locali și județeni.

23. Sunt exceptate de la plata contribuției individuale la bugetul asigurărilor pentru șomaj și contribuției datorată de angajator la bugetul asigurărilor pentru șomaj următoarele:

a) sumele și avantajele prevăzute la art. 296¹⁵ și art. 296¹⁶ alin. (4) din Codul fiscal;

b) veniturile obținute de membrii structurilor prevăzute la art. 296¹⁶ alin. (4) lit. g) din Codul fiscal, constituite potrivit legii;

c) drepturile de hrană acordate de angajatori salariaților, în conformitate cu legislația în vigoare.

Avantajele primite în legătură cu o activitate dependentă prevăzute la art. 296¹⁵ lit. p) din Codul fiscal și cele prevăzute ca neimpozabile la cap. III al titlului III din Codul fiscal și în normele de aplicare a acestui titlu sunt exceptate de la plata contribuției individuale și a contribuției datorate de angajator la bugetul asigurărilor pentru șomaj.

În situația în care raporturile de muncă sau de serviciu sunt suspendate, conform legii, pe perioada de incapacitate temporară de muncă, contribuția individuală la bugetul asigurărilor pentru șomaj și contribuția datorată de angajator la bugetul asigurărilor pentru șomaj se datorează numai pe perioada de incapacitate temporară de muncă, în care plata indemnizației se suportă de unitate, conform legii. Prin

incapacitate temporară de muncă se înțelege incapacitatea temporară de muncă cauzată de boli obișnuite sau de accidente în afara muncii și incapacitatea temporară de muncă în cazul accidentului de muncă sau al bolii profesionale.

24. Sunt exceptate de la plata contribuției la Fondul de garantare a creanțelor salariale următoarele:

a) veniturile de natura celor prevăzute la art. 296¹⁵ din Codul fiscal;

b) compensațiile acordate, în condițiile legii ori ale contractelor colective sau individuale de muncă, persoanelor concediate pentru motive care nu țin de persoana lor;

c) prestațiile suportate din bugetul asigurărilor sociale de stat sau Fondul național unic pentru asigurări de sănătate, inclusiv cele acordate pentru accidente de muncă și boli profesionale;

d) drepturile de hrană acordate de angajatori salariaților, în conformitate cu legislația în vigoare;

e) veniturile acordate potrivit prevederilor legale sub forma de participare a salariaților la profit.

25. Contribuția pentru asigurarea de accidente de muncă și boli profesionale nu se datorează pe perioada practicii profesionale a elevilor, ucenicilor și studenților.

Codul fiscal:

Alte sume pentru care se calculează și se reține contribuția de asigurări sociale de sănătate

Art. 296¹⁷. — (1) Se datorează și se reține contribuție de asigurări sociale de sănătate pentru indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă, acordate în urma unui accident de muncă sau a unei boli profesionale.

(2) Contribuția de asigurări sociale de sănătate prevăzută la alin. (1) se suportă de către angajator sau din fondul de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale constituit în condițiile legii.

Norme metodologice:

26. În cazul persoanelor prevăzute la art. 296³ lit. a) și b) din Codul fiscal, contribuția individuală de asigurări sociale de sănătate se stabilește prin aplicarea cotei prevăzute de lege asupra indemnizației pentru incapacitate de muncă drept urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale, acordată în baza Legii nr. 346/2002, republicată, cu modificările ulterioare, și se suportă de către angajator ori din fondul de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale, constituit în condițiile legii.

Codul fiscal:

Calculul, reținerea și virarea contribuțiilor sociale

Art. 296¹⁸. [...]

(5) Calculul contribuțiilor sociale individuale se realizează prin aplicarea cotelor prevăzute la alin. (3) asupra bazei lunare de calcul prevăzute la art. 296⁴, corectată cu veniturile specifice fiecărei contribuții în parte, cu excepțiile prevăzute la art. 296¹⁵ și, după caz, la art. 296¹⁶.

Norme metodologice:

27. Pentru calculul contribuției de asigurări sociale în cazul în care au fost acordate sume reprezentând salarii sau diferențe de salarii stabilite în baza unor hotărâri judecătorești rămase definitive și irevocabile, actualizate cu indicele de inflație la data plății acestora, precum și în cazul în care prin astfel de hotărâri s-a dispus reîncadrarea în muncă a unor persoane, în vederea

stabilirii punctajului lunar prevăzut de legea privind sistemul unitar de pensii publice, sumele respective se defalcă pe lunile la care se referă și se utilizează cotele de contribuții de asigurări sociale care erau în vigoare în acea perioadă.

28. Pentru calculul contribuțiilor individuale și celor datorate de angajator la bugetul asigurărilor pentru șomaj și pentru asigurările sociale de sănătate, precum și al contribuției datorate de angajator pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, în situația hotărârilor judecătorești rămase definitive și irevocabile prin care se stabilesc obligații de plată a unor sume sau drepturi reprezentând salarii, diferențe de salarii, venituri asimilate salariilor sau diferențe de venituri asimilate salariilor, asupra cărora există obligația plății contribuțiilor sociale, sumele respective se defalcă pe lunile la care se referă și se utilizează cotele de contribuții de asigurări sociale care erau în vigoare în acea perioadă.

Codul fiscal:

(6) În cazul în care din calcul rezultă o bază de calcul mai mare decât valoarea a de 5 ori câștigul salarial mediu brut, prevăzut la art. 296⁴ alin. (3), cota contribuției individuale de asigurări sociale se va aplica asupra echivalentului a de 5 ori câștigul salarial mediu brut, pe fiecare loc de realizare al venitului.

Norme metodologice:

29. Prin loc de realizare al venitului se înțelege persoana fizică sau juridică care are calitatea de angajator sau entitatea asimilată angajatorului.

În cazul în care persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b) din Codul fiscal obțin venituri ca urmare a încheierii mai multor contracte individuale de muncă cu același angajator, aceste venituri se cumulează, după care se plafonează în vederea obținerii bazei lunare de calcul a contribuției individuale de asigurări sociale.

În cazul în care persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b) din Codul fiscal obțin venituri ca urmare a încheierii mai multor contracte individuale de muncă cu angajatori diferiți, veniturile obținute se plafonează separat de către fiecare angajator în parte.

Codul fiscal:

(8) Calculul contribuțiilor sociale datorate de angajator și de entitățile prevăzute la art. 296³ lit. f) și g) se realizează prin aplicarea cotelor prevăzute la alin. (3) asupra bazelor de calcul prevăzute la art. 296⁵—296¹³, după caz.

Norme metodologice:

30. Bazele de calcul prevăzute la art. 296⁵—296¹³ din Codul fiscal sunt cele rezultate după aplicarea excepțiilor generale și specifice.”

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 870/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 30 iulie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După articolul 2 se introduce un nou articol, articolul 21, cu următorul cuprins:

„Art. 21. — Organizatorii de jocuri de noroc au obligația să declare la organul fiscal competent taxele prevăzute la art. 14 alin. (2) și taxa de acces definită la art. 13 alin. (4) din ordonanța de urgență, până la termenul de plată.”

2. La articolul 74 alineatul (1), după litera u) se introduc două noi litere, literele v) și w), cu următorul cuprins:

„v) organizatorii de jocuri de noroc caracteristice activității cazinourilor și de jocuri de noroc tip slot-machine au obligația să înscrie cu datieră data și ora emiterii biletului către client, atât pe marca de control, cât și pe biletul de intrare;

w) organizatorii de jocuri de noroc sunt obligați să păstreze în arhivă toate mărcile de control de la biletele de intrare vândute, pe o perioadă de 5 ani, acestea constituind documente justificative.”

3. La articolul 76 alineatul (1), după litera e) se introduce o nouă literă, litera f), cu următorul cuprins:

„f) nerespectarea prevederilor art. 74 alin. (1) lit. v) și w).”

4. La articolul 76 alineatul (2), după litera b) se introduce o nouă literă, litera c), cu următorul cuprins:

„c) între 2.000—5.000 lei, faptele prevăzute la alin. (1) lit. f).”

5. La articolul 76, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Comisia poate dispune, în funcție de consecințele produse, măsura suspendării autorizației/autorizațiilor de exploatare a jocurilor de noroc până la 3 luni, pentru fiecare mijloc de joc în parte sau pentru toate mijloacele de joc situate într-o locație, în funcție de gravitatea faptelor constatate și a consecințelor ce decurg din acestea, pentru una dintre faptele prevăzute la alin. (1) lit. d), e) și f).”

Art. III. — Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu
Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,
Ioan Nelu Botiș
Ministrul sănătății,
Cseke Attila

ANEXA Nr. 1
(Anexa nr. 4 la Normele metodologice de aplicare
a titlului VII din Codul fiscal)

Denumirea antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/importatorului autorizat

Sediul:
Localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap.,
județul/sectorul, codul poștal, telefon/fax

Numărul de înmatriculare în registrul comerțului/anul

Codul de identificare fiscală

Codul de accize/Codul de marcare

DECLARAȚIE
privind prețurile de vânzare cu amănuntul pe sortimente de țigarete

Începând cu data de, prețurile de vânzare cu amănuntul practicate pe sortimente vor fi următoarele:

Nr. crt.	Denumirea sortimentului	Numărul țigaretelor conținute într-un pachet	Prețul de vânzare cu amănuntul (lei/pachet)
0	1	2	3

Director general

Numele și prenumele

Semnătura și ștampila

Director economic

Numele și prenumele.....

Semnătura și ștampila.....

ANEXA Nr. 2
(Anexa nr. 311 la Normele metodologice de aplicare
a titlului VII din Codul fiscal)

SITUAȚIA
eliberărilor pentru consum de țigarete/țigări și țigări de foi în luna anul

Denumirea antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/importatorului autorizat

Sediul:
Localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap.,
județul/sectorul, codul poștal, telefon/fax

Numărul de înmatriculare în registrul comerțului/anul

Codul de identificare fiscală

Codul de accize/Codul de marcare

Nr. crt.	Denumirea sortimentului	Prețul de vânzare cu amănuntul declarat*)	Cantitatea eliberată pentru consum (mii bucăți)	Acciza (lei)	Acciza (euro)	Cursul de schimb lei/euro**)
0	1	2	3	4	5	6
	TOTAL					

*) Pentru țigări și țigări de foi nu se va înscris prețul de vânzare cu amănuntul declarat.

**) Se va înscris cursul de schimb lei/euro utilizat pentru calculul accizelor datorate.

Certificată de conducerea antrepozitarului autorizat/
destinatarului înregistrat/importatorului autorizat
Numele și prenumele

Semnătura și ștampila

Data

SITUAȚIA
eliberărilor pentru consum de tutun fin tăiat, destinat rulării în țigarete/alte tutunuri de fumat
în luna anul

Denumirea antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/importatorului autorizat

Sediul:

Localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap.,

județul/sectorul, codul poștal, telefon/fax

Numărul de înmatriculare în registrul comerțului/anul

Codul de identificare fiscală

Codul de accize/Codul de marcare

Nr. crt.	Denumirea sortimentului	Cantitatea eliberată pentru consum (kg)	Acciza (lei)	Acciza (euro)	Cursul de schimb lei/euro*
0	1	2	3	4	5
	TOTAL				

*) Se va înscrie cursul de schimb lei/euro utilizat pentru calculul accizelor datorate.

Certificată de conducerea antrepozitarului autorizat/
destinatarului înregistrat/importatorului autorizat

Numele și prenumele.

Semnătura și ștampila

Data

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 521117